ÎL VREM PE OCALAN

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gérard de Villiers

Îl vrem pe Ocalan !

ISBN:
973-9138-83-7

Malko Productions – Paris,
La traque Ocalan
© *Gérard de Villiers*,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1999

Gérard de Villiers

Îl vrem pe Ocalan !

În românește de
Maria Măciucă

1999

Capitolul I

Adval Gunde Sani[1] aruncă chiştocul ţigării pe gresia murdară de pe palier şi îl strivi sub călcâi, apoi îşi şterse sudoarea de pe frunte. Ventilatorul spânzurat de tavanul crăpat era revoltător de imobil, iar aerul filtrat prin storurile lăsate zi şi noapte era fierbinte. El pătrundea în plămâni de parcă ar fi adus cu el toate nisipurile deşertului ce înconjura cartierul Al Mazzeh din Damasc.

Tânărul bărbat îşi mută privirea la uşa masivă din lemn ce dădea către apartamentul lui Abdullah Ocalan, preşedinte al PKK[2], aflat la etajul patru, ultimul etaj al vechii clinici puse la dispoziţie de către PKK de mai mulţi ani. Era vorba de mai multe clădiri dispuse în formă de U, dintre care unele adăposteau un mic spital, în care erau îngrijiţi răniţii din PKK, aduşi acolo în mod clandestin din Kurdistanul turcesc. Medicii kurzi sau sirieni îi îngrijeau de bine de rău, ca apoi să-i trimită iar în munţii Kurdistanului să înfrunte armata bine antrenată a turcilor.

Parterul şi primul etaj erau ocupate de către diferitele comitete ale PKK şi de paravanele lor legale, ERNK[3] şi ARGK[4], Frontul de Eliberare al Kurdistanului, fapt ce permitea autorităţilor siriene să pretindă în mod oficial că nu găzduiesc organizaţii politice. În realitate însă, între PKK şi Mukhabaratul[5] sirian existau strânse legături. În ciuda acestui fapt, PKK refuza să-şi pună reţelele la dispoziţia sirienilor.

---

1. Avdal din satul Sani. Kurzii nu folosesc decât prenumele. Unii au două prenume. (n.a.)
2. Partiya Karkeren Kurdistan: Partidul muncitorilor din Kurdistan. (n.a.)
3. Emiya Rizgariya Netawa Kurdistan (Asociaţie culturală) (n.a.)
4. Arkesa Rizgariya Gele Kurdistan (n.a.)
5. Serviciul de informaţii sirian (n.a.)

Colaborarea aceasta slăbise mult din momentul semnării, în 1996, a Pactului de securitate dintre Israel și Turcia, ce prevedea un schimb de informații secrete. De la această dată, turcii au început să exercite o mare presiune asupra sirienilor, cerându-le să-l expulzeze pe Ocalan din Siria, unde se afla de cincisprezece ani. Ankara amenință cu invazia Siriei, trimițând 40 000 de soldați la frontieră în septembrie 1998. Temându-se de o lovitură mascată din partea sirienilor, militanții din PKK, înarmați până în dinți, își păzeau șeful, instalați la toate etajele, cu excepția celui de al patrulea. Ultimul filtru se afla la etajul trei.

În calitatea sa de colaborator apropiat al președintelui, Avdal avea o libertate deplină de mișcare în toată clădirea. El era cel care organiza programul lui Abdullah Ocalan, primea numeroși vizitatori din Comitetul central european sau din brança militară a PKK, ce opera în nord-estul Turciei, până în Armenia și granițele Irakului. Cu părul său negru și bogat, pieptănat către spate, cu trăsăturile regulate și energice și gura frumos desenată, Avdal părea mai degrabă un actor egiptean de cinema, al cărui șarm juca un rol deosebit în relațiile cu militanții PKK.

El se sculă și parcurse cu privirea pereții îngălbeniți și goi, ornați doar de marele drapel kurd de culoare roșie, ce avea în centru o stea roșie pe fondul galben, înconjurat de un cerc verde. Drapelul era prins pe un panou așezat în fața unui portret marțial al lui Abdullah Ocalan, făcut cu opt ani în urmă. În cele din urmă, privirea i se opri pe ușa din lemn închis la culoare, ce dădea în apartamentul lui *"serok"* [1], singurul loc ceva mai luxos din această clădire amărâtă. Avdal nu cunoștea decât biroul spațios de unde se putea vedea grădina interioară a fostei clinici, în care o micuță livadă de portocali se lupta cu căldura infernală. Era o cameră plină cu covoare, mobilată cu un pat imens și cu câteva scaune confortabile, prevăzută cu o mică baie din marmură. O instalație veche de aer condiționat, recuperată de la sirieni, întreținea o temperatură convenabilă în acest lăcaș de un lux relativ. PKK era o organizație bogată, cu un buget anual de mai multe zeci de milioane de dolari, dar banii nu erau aruncați pe fereastră. Nici chiar pentru șeful cel mult adorat.

---

1. Președinte, în limba kurdă. Mai este folosit și termenul "baskan" de origine turcească. (n.a.)

Acesta trăia ca un vizir din timpurile străvechi, înconjurat de un adevărat harem, format din tinerele luptătoare kurde care plecaseră din satele lor ca să se înroleze în PKK și să-și poată păzi mai "îndeaproape" idolul. Trebuie menţionat că Ocalan făcuse foarte mult pentru femeile kurde. Acestea, ţinute până nu de mult în totală izolare din cauza tradiţiilor apăsătoare, căpătaseră râvnita libertate de la PKK, unde puteau fi ușor promovate. Abdullah Ocalan încarna voinţa lor de eliberare, idealul de egalitate cu bărbaţii. Recunoștinţa lor era atât de mare, încât se transformase în dragoste totală. Pe peretele murdar al culoarului ce ducea la apartament, o mână anonimă scrisese un text revelator: *"Biji Serok Apo!"* [1]

Deşi în mod oficial trăia singur, Abdullah Ocalan era înconjurat în permanenţă de o ceată de femei îndrăgostite, din care își putea alege după pofta inimii. Preşedintele PKK, aflat în floarea vârstei, bărbat masiv ca un munte, cu ochii scânteind de inteligenţă și cu faţa umbrită de o imensă mustaţă neagră, degaja un magnetism sexual incontestabil. Adversarii săi spuneau că privirea îi era la fel de rece ca a unei cobre, dar pentru grupurile kurde, el încarna visul de independenţă al Kurdistanului. De-a lungul ultimilor șaptezeci de ani, kurzii se ridicaseră de șaisprezece ori împotriva statului turc! De la crearea sa, în anul 1978, PKK scuturase puternic Turcia printr-o serie de acţiuni militare și de atentate cu bombe, soldate cu treizeci de mii de morţi și cu cinci sute de mii de refugiaţi în Diyarbakir, capitala Kurdistanului turcesc. Revolta kurdă se întinsese, cuprinzând muntele Ararat, la nord, Diyarbakir, la vest, și se întindea până la sud-est de Bagdad. Turcii și iranienii răspunseseră veleităţilor de independenţă ale celor treizeci de milioane de kurzi care trăiau în Armenia, Turcia, Siria, Irak și Iran printr-o represiune feroce, cu sate incendiate, cu lichidarea tuturor suspecţilor de a fi raliaţi la PKK, iar pe capul lui Ocalan se pusese un preţ imens. Din această cauză, acesta fusese nevoit să fugă în Liban, iar apoi în Siria, de unde organiza lupta armată și propaganda politică.

Organizaţie marxist-leninistă, ale cărei baze fuseseră sprijinite cu bani grei de KGB, PKK rezista tuturor asalturilor, datorită organizării ei compartimentate și a contribuţiilor "voluntare" venite din partea kurzilor emigranţi și prin devotamentul militanţilor.

---

1. Trăiască unchiul Preşedinte! (n.a.)

Imensa reţea de păianjen ce cuprindea Europa şi Orientul Apropiat era condusă de *"Apo"* Ocalan, care ţinea totul în mâna lui de fier, acordându-şi un pic de relaxare doar în compania frumoaselor luptătoare. Desigur, acest lucru era secretul lui Polichinelle[1], dar membrii PKK, de un puritanism excesiv, s-ar fi lăsat mai degrabă tăiaţi în bucăţele decât să recunoască această slăbiciune a şefului lor. Toată lumea ştia că el nu se culcă niciodată singur, dar nimeni nu îndrăznea să abordeze acest subiect... Mai mult: în ochii militanţilor, cele care împărţeau aşternutul cu Şeful lor erau mai sfinte chiar decât surorile lor caste, în ciuda păcatului săvârşit. Numai că Avdal nu gândea la fel cu ceilalţi.

Cu o lună în urmă, fusese părăsit de prietena lui, şi simţea o nevoie nebună de a face dragoste, chiar dacă era obligat să încalce tabuul. Era încurajat de cele câteva ocheade focoase primite de la Gulizer[2] Gunde Tirmashin, actuala favorită, o blondă nurlie, cu ochi albaştri şi sâni grei, care îl făcea să viseze de o bună bucată de vreme. Venită dintr-un sat îndepărtat şi călită în luptele din munţi, ea ajunsese în cele din urmă în haremul admiratoarelor lui *"serok"*.

În fiecare seară, ea dispărea în apartamentul de la etajul patru de unde nu ieşea decât dimineaţa. Chiar în acel moment, era închisă în birou împreună cu *"serok"*, iar Avdal se întreba dacă nu cumva acesta lua o mică "gustare" înainte de lăsarea nopţii. El şi pregătise cu multă grijă planul de atac, ştiind că nu dispune decât de foarte puţin timp şi că nu trebuie să existe nici un martor. Gulizer nu ar fi acceptat nici în ruptul capului să-i fie infidelă augustului ei amant. Ca să-şi mai calmeze nervii, Avdal începu să se joace cu capacul brichetei sale Zippo, cu emblema *Playboy*. Brusc, el simţi că-i creşte tensiunea. Uşa grea din lemn întunecat se deschise şi Gulizer se strecură afară din birou strângând la piept o ştampilă.

Zărindu-l pe Avdal, îi adresă un surâs strălucitor.

— Aştepţi de multă vreme? Îmi pare foarte rău. Poţi să intri, *"serok"* este singur.

---

1. Un secret cunoscut de toată lumea (n.t.)
2. În limba kurdă, blondă. Mot à mot: Gulizer din satul Tirmashin. (n.a.)

Tânărul o învălui cu o privire avidă. Ochii albaştri şi imenşi ai femeii erau cu siguranţă moşteniţi de la bunica ei[1], iar tricoul negru, fără mâneci, plesnea peste bustul superb. Tunsă scurt, cu nişte picioare bine conturate, puse în valoare de pantofii escarpen, părea mai potrivită să mânuiască o lenjerie fină decât o armă Kalaşnikov.

— Pe tine te aşteptam, răspunse Avdal apropiindu-se de ea şi apucând-o de braţ.

— Pe mine?

Ea se uită la el amuzată, cu o licărire de surpriză în ochii albaştri. Privirea tânărului bărbat alunecă pe sânii bombaţi care săltau liberi pe sub tricoul ce nu ascundea forma sfârcurilor.

— Da, pe tine, făcu el. Vreau să-ţi arăt ceva. Vino.

El o atrase către scară. Între etaje, se deschidea un coridor mititel unde se aflau câteva debarale pline cu ambalaje, mobile vechi şi tot felul de vechituri. Gulizer deveni rigidă.

— Ce vrei să faci acolo înăuntru? Lasă-mă în pace!

În loc de răspuns, el o prinse de talie, făcând-o să traverseze repede coridorul, ca să nu poată fi văzuţi de pe scară. Gulizer reuşi să-i scape, dar scăpă ştampila din mână. Ea se aplecă să o ridice, dar Avdal fu mai iute. După ce o apucă, el deschise uşa debaralei şi se întoarse către femeie fluturând obiectul în mână.

— Vino să o iei de aici!

Gulizer bătu furioasă din picior.

— Dă-mi-o imediat! Este un lucru secret.

Cum Avdal nu se mişcă din loc, ea intră în mica încăpere şi încercă să-i smulgă ştampila din mână. Imediat, bărbatul închise uşa cu o lovitură de picior.

Cei doi abia aveau loc să stea faţă în faţă printre grămezile de cartoane. Mirosea a praf, iar duşumeaua era respingător de murdară.

Avdal aruncă ştampila pe un aparat de fotocopiat din perioada jurasică, o împinse pe femeie pe o masă acoperită cu dosare şi făcu ceea ce avea chef să facă de multă vreme. Îi ridică tricoul, îşi strecură mâinile mari şi grele pe dedesubt şi, apucându-i sânii grei, strivi între degete sfârcurile tari.

---

1. Printre kurzi există multe blonde cu ochi albaştri. (n.a.)

— *Na*[1]*!*

Ţipătul lui Gulizer fu imediat înăbuşit de gura tânărului. Limba lui lungă forţă barajul dinţilor ei. Avdal era înfierbântat la culme. La contactul cu trupul tinerei femei, avu o erecţie fulgerătoare. Gulizer avu impresia că un şarpe urcă pe pântecele ei. La rândul său, se simţi tulburată de această dorinţă sălbatică şi primitivă. Mâinile care-i frământau sânii stârniră valuri dulci de adrenalină în toate fibrele trupului. Avdal îşi dădu seama că femeia reacţionează la mângâierile lui. O privi drept în ochi şi-i spuse în şoaptă:

— Vreau să te am.

Gulizer se uită către uşă şi spuse cu o voce nesigură:

— Opreşte-te! Poate să vină cineva!

— Puţin îmi pasă!

Mai mult ca niciodată, era decis să-şi facă mendrele. El îi abandonă sânii, strecurându-şi mâinile pe sub fustă. Cât ai clipi din ochi, îi apucă slipul şi i-l trase în jos. Gulizer scoase un strigăt înăbuşit. Încercă să scape, dar Avdal reuşi să-i tragă slipul cu forţa şi să i-l scoată. Fără să-i lase femeii ocazia de a reacţiona, el îşi desfăcu cureaua de la pantalonul din pânză şi îşi dădu jos slipul de culoare bej, eliberând astfel douăzeci de centimetri de dorinţă. Înainte ca femeia să poată protesta, el îi ridică poalele, dezvelindu-i complet pântecele. Cu brutalitate, îi desfăcu picioarele cu genunchiul.

— Nu, nu vreau, protestă ea cu jumătate de voce.

Acest viol brutal îi smulse lui Gulizer un geamăt, iar Avdal simţi că leşină de plăcere.

Fără să-şi dea seama, Gulizer începu să gâfâie, semn că începe să guste plăcerea. Cu ochii închişi, agăţată de Avdal ca o înecată, ea îşi mişca bazinul înainte într-un ritm din ce în ce mai sacadat. Bărbatul era deja excitat. Cu un muget de plăcere, el se descărcă în ea, ridicând-o aproape în aer, chiar în clipa în care era scuturată de un orgasm violent. Un adevărat ciclon de plăcere o lăsă gâfâind, moale ca o păpuşă de cârpă.

Ei rămaseră incastraţi unul în celălalt un timp ce li se păru infinit de lung, apoi Gulizer îşi reveni.

— Am făcut zgomot! şopti ea.

Avdal era încă într-o stare prea euforică pentru ca să poată angaja o discuţie. Cu toate astea, ceva îi spunea că ar fi mai

---

1. Nu. (n.a.)

bine să nu o mai lungească. Se desprinse cu regret și își trase pantalonul peste sexul excitat, în vreme ce Gulizer, rușinată, își punea slipul. Deodată, cineva încercă să deschidă ușa! Avdal simți că i se taie picioarele. Gulizer se albi la față. Cei doi își ținură răsuflarea câteva clipe, apoi el șopti:

— Eu voi ieși primul.

— Mi-e frică! spuse femeia bâlbâindu-se.

El o sărută pe gât, descuie ușa și se strecură pe culoar. Din trei pași, ajunse la scară, unde se opri brusc. Un bărbat și o femeie îl priveau, rezemați de perete. Bărbatul era Kamuran, un anatolian masiv, cu chipul uscat ca un papirus vechi. El era responsabil cu paza lui *"serok"* și era cunoscut pentru fanatismul său. Avdal îl văzuse sugrumând cu o bucată de sârmă pe o "deviaționistă" care se opusese autocrației lui Abdullah Ocalan.

Femeia se numea Evin[1] și era poreclită *"Cir"* [2]. Era una dintre militantele cele mai radicale și avea o funcție înaltă în PKK. Intensitatea privirii ei întunecate îți dădea fiori. Un singur lucru o determina să avanseze în ierahia cadrelor de conducere: ura împotriva turcilor.

Familia ei era originară din satul Batman, aflat în partea de sud-est a Turciei, unul dintre primele care se raliaseră la PKK, în 1978. Ea plătise scump acest lucru, fiind prinsă într-una din ambuscadele montate de Forțele Speciale turcești. Evin reușise să sară din mașina cuprinsă de flăcări, astupându-și urechile ca să nu audă urletele părinților și ale fraților săi, arși de vii. Ea se alesese cu câteva arsuri, iar turcii făcuseră imprudența să o lase să le scape. Pe atunci avea douăzeci și șapte de ani și studia arhitectura. Din acea clipă, își abandonase studiile, având ca unică dorință răzbunarea. Pentru asta se înrolă în PKK și luptă în munții Kurdistanului. Fiind rănită, abandonase lupta armată și intră în Comitetul Central European al PKK, ocupându-se de *campanya*. Aceasta se ocupa de adunarea fondurilor, a contribuțiilor bănești mai mult sau mai puțin voluntare, de la kurzii din diaspora, risipiți în toată lumea. Era o operațiune minuțioasă, perfect organizată, ale cărei rezultate erau aduse la Berlin de nenumărații "catâri". Evin avea grijă mai ales de recalcitranți, cu ajutorul unui grup de oameni, foști camarazi de luptă, meritându-și din plin

---

1. Amor (n.a.)

2.) Sabie (n.a.)

porecla.... Cei care nu plăteau își găseau prăvăliile cuprinse de flăcări, mai înainte de a fi împușcați sau strangulați.

Avdal o văzuse fără mască o singură dată, la o petrecere dată în cinstea unei ambuscade organizate în inima Kurdistanului, care pricinuise zeci de morți în tabăra turcească. Cu părul negru desfăcut, lung până la șolduri, ea intrase într-un dans sălbatic, în ritmul unui cântec de luptă, ce degaja o senzualitate primitivă. Se șoptea că își terminase noaptea în tovărășia unui *heval* [1], poreclit *"At Yarragi"* [2].

Adevărata ei pasiune rămânea însă *"Apo"*, asupra căruia își concentra toată atenția și grija, ca o pisică față de puii ei.

Datorită pașaportului german, ea voiaja fără probleme prin toată lumea. Sosise la Damasc cu o săptămână în urmă, având ca scop oficial, pregătirea împreună cu liderul PKK a noii campanii de strângere a fondurilor. Mai era planificată și o reuniune cu cei cinci comandanți principali ai PKK veniți din Kurdistan: Cemie Bayik, Murat Karaistan, Nirmetton Tac, Ouran Kalcan și fratele lui Ocalan, Osman. Ocalan conducea PKK cu o mână de fier, controlând absolut totul, eliminând pe toți dușmanii și determinând politica mișcării kurde. Exact ca o cobră, el stătea neîncetat la pândă, fiind ajutat de informațiile furnizate de Evin.

Zilnic, ea petrecea ore întregi în biroul de la etajul patru, discutând despre viitorul partidului și al Kurdistanului și făcând planuri de luptă împotriva Turciei. Așa că Avdal nu fu surprins să o vadă acolo. La semnul mâinii ei, Avdal se apropie.

— Ce făceai acolo înăuntru? îl întrebă ea cu o voce aspră.

— Nimic, făcu Avdal.

Fără să mai scoată o vorbă, Evin îi arse o palmă de-i răsună capul. Amețit, cu urechile înroșite, Avdal rămase încremenit. Ca prin ceață, o auzi pe Evin spunând:

— Tu, vino aici!

Gulizer, albă ca ceara, avansa ca un automat, iar Avdal începu să regrete fapta sa. Evin, care veghea cu ferocitate asupra respectării dogmei, putea să-l facă să plătească scump cele două minute de fericire. În același timp, era furios că fusese pălmuit de o femeie. Dar în PKK se spunea adesea că *"Cir"* valora cât doi bărbați la un loc...

---

1. Tovarăș (n.a.)
2. Armăsar (n.a.)

Evin ezită o clipă, apoi după ce înălță furioasă din umeri se întoarse și urcă la etajul patru, cu Kamuran după ea.

Fără să scoată o vorbă, Gulizer se îndreptă către etajul trei, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Avdal se luă după ea, în speranța că incidentul nu va avea urmări. Membrii PKK, obligați să-și facă autocritica în ședințe, erau vinovați de crime cu mult mai grave, ca de pildă, deviații politice sau gestiune proastă.

Un delict sexual în sânul PKK era însă un fapt fără precedent.

* * *

Avdal opri vechea lui mașină Honda în spatele scheletului unui Mercedes alb, abandonat în fața intrării sediului de permanență al PKK, acolo unde o bombă plasată sub caroserie, îl făcuse praf, în urmă cu patru zile, pe 2 octombrie. Deflagrația îi smulsese trei portiere, îi spulberase portbagajul și îi proiectase capota de cealaltă parte a drumului. Curios era faptul că mașina nu arsese, rămânând cu pneurile intacte. Cel care se aflase la volan, Serdar, unul din bodyguarzii lui Ocalan, se alesese fără picioare și nu mai putuse fi salvat.

Avdal încerca o senzație stranie ori de câte ori trecea prin fața epavei. El fusese cel care cumpărase vehiculul de la un sirian bogat de origine kurdă, concesionar al firmei Mercedes, care se ocupa și cu traficul de droguri. Era un simpatizant al PKK și un generos contribuabil în *campanya*.

După ce adusese mașina, Avdal îi propusese lui Ocalan să o încerce. Șeful PKK, prea ocupat în acel moment, coborâse să arunce o privire noii achiziții, apoi îi ordonase lui Serdar să o ducă la garaj. Dacă Ocalan ar fi încercat să facă un tur cu ea, ar fi fost sfârtecat întocmai ca nefericitul Serdar.

Bineînțeles, Kamuran deschisese o anchetă pentru a afla cine plasase bomba. Primul suspect era MIT[1] care jurase că-l va lichida pe Ocalan. Turcii aranjaseră însă treaba cu un membru al PKK. Nu era pentru prima oară când reușeau să cumpere un militant prin șantaj sau prin mituire. Generosul donator era acum închis într-una din boxele de la subsol, folosite ca închisoare particulară a PKK. Acolo se mai aflau familia unui colector de fonduri care fugise cu banii și o militantă deviationistă.

---

1. Serviciile turcești (n.a.)

Avdal îşi scoase pachetele din maşină şi se îndreptă către uşa păzită de doi militanţi instalaţi pe nişte scăunele, cu puştile puse pe genunchi. El îi salută cu un sonor *"Roj bas"*[1], întrebându-se dacă va putea să dea ochii cu Gulizer.

De la scurta lor întâlnire, nu mai putuse să se vadă între patru ochi cu ea. În cea mai mare parte a timpului, tânăra se afla în biroul ei de la parterul clădirii, în tovărăşia altor două militante. O văzuse la barul restaurant de la primul etaj, dar niciodată singură. Abia intrase în micul hol, că doi zbiri ai lui Kamuran, Dyar şi Polat, anatolieni de obârşie, cu feţele nerase, cu umeri laţi şi mâini bătătorite, ţâşniră din sala de gardă, în care o duzină de bărbaţi se zgâiau la televizor la un program al PKK. Fără să scoată o vorbă, ei îl înşfăcară de câte un braţ, făcându-l să scape pachetele pe jos, apoi îi răsuciră mâinile la spate.

— Ei, *hevale*, ce v-a apucat? protestă Avdal.

Fără să se obosească să-i răspundă, ei îl îmbrânciră către o uşă laterală, păzită de o santinelă înarmată, care le făcu loc să treacă. Avdal simţi cum i se taie picioarele. Scara îngustă şi prost luminată din faţa sa ducea la subsolul în care se aflau celulele şi camerele de interogatoriu, unde zăcea donatorul Mercedesului. Diyar îi trase o lovitură zdravănă în spate, ce-l făcu să-şi piardă echilibrul şi să cadă. După ce se redresă, fu împins într-o încăpere căptuşită cu faianţă albă.

— Chemaţi-l pe Kamuran! strigă Avdal, înnebunit de groază.

În loc de răspuns, Polat, masiv ca un taur, îi trase un pumn în stomac.

— *Khayin!*[2]

Avdal avu impresia că fusese lovit de un baros. Cu gura deschisă, el privea prostit, fără să fie în stare să scoată o vorbă. Distracţia abia începuse. Cei doi gealaţi începură să se "joace" cu el aruncându-l dintr-un perete în celălalt şi tăbăcindu-l ca pe un sac de box. După vreun sfert de oră de tratament, Avdal era ca o cârpă, cu buza de jos spartă, ochiul drept închis, nasul sfărâmat şi arcadele deschise. Trupul îl durea înfiorător şi nu se putea opri din vomat. Cu creierul înceţoşat din cauza loviturilor, nu reuşea să se gândească decât la un singur lucru:

---

1. Bună ziua (n.a.)
2. Trădătorule! (n.a.)

ca să fie astfel tratat, era nevoie de un ordin venit de sus. Nici măcar Kamuran nu ar fi procedat astfel din proprie inițiativă. După ce ploaia de lovituri se opri, el îngâimă:

— Vreau să-l văd pe *"Apo"*.

— Dezbracă-te, îi ordonă Diyar.

Acesta se uita la el ca la o insectă dezgustătoare. Cu toate astea, chiar în acea dimineață luaseră ceaiul împreună la cantina de la primul etaj. Ce se întâmplase între timp? El mai făcu o încercare.

— Diyar, tu mă cunoști, suntem doar *hevale*. Ce se petrece?

— Dezbracă-te, repetă kurdul cu un glas neutru.

Cu mâinile tremurând, el începu să-și descheie nasturii de la cămașă și să se dezbrace, nelăsând pe el decât slipul albastru. Diyar întinse degetul către pântecele său.

— Dă-i jos.

Resemnat, Avdal își lăsă slipul să alunece de-a lungul picioarelor, rămânând complet despuiat. Diyar îl privi câteva secunde cu o mutră scârbită, apoi îl întrebă:

— Ca să nu mai pierdem timpul, n-ai vrea să ne spui cât ai primit de la MIT ca să pui o bombă în Mercedes?

Avdal rămase mut de stupoare. Așadar, asta era. Găsiseră un pretext ca să se răzbune pentru greșeala pe care o făcuse. Își aminti de privirea amenințătoare a lui Evin și de palma care îl mai ustura încă și acum. Scorpia aceea afurisită îl intoxicase pe *"Apo"!* Era ușor să montezi o astfel de manipulare, având ca pretext un atentat ratat. El încercă să-și păstreze sângele rece.

— *Heval*, noi doi ne cunoaștem de foarte multă vreme. Crezi într-adevăr ceea ce spui?

Diyar ridică din umeri.

— Eu unul nu cred nimic, spuse el cu o voce uscată. Șefii noștri știu și pentru mine. Ei vor să afle cum s-au petrecut lucrurile. Doar tu ai fost după mașină.

— Da. *"Apo"* mi-a cerut să fac acest lucru. Am luat-o la Roqhat și am adus-o aici. Dacă *"Apo"* ar fi încercat-o, eu aș fi urcat împreună cu el. Atunci...

— Nu-ți mai pierde timpul degeaba, îi tăie vorba Polat. Nu am venit aici ca să stăm la taifas, ci pentru ca să mărturisești.

— Dar nu am făcut nimic, făcu Avdal cu un ton mai ferm, înghițind sângele ce curgea din belșug din buza plesnită.

— Cu atât mai rău pentru tine, zise impasibil Diyar.

El luă un rulou cu corzi de pian şi îi legă braţele la spate, legându-i pumnii atât de strâns, încât legăturile îi intrară în carne. Avdal privi intrigat în jurul său. Ce aveau de gând să-i facă? În cameră nu era nici o piesă de mobilier, nici un instrument de tortură. Polat se apropie de el. El începu să-i palpeze testiculele, cântărindu-le în mână. Pe Avdal îl trecură fiori reci. Era pentru prima oară când un bărbat îl atingea în acest loc. Gestul acesta nu avea în el nimic sexual. Polat rânji.

— Măi, măi, ce mai tăuraş ! Bun de prăsilă, ce mai!

Avdal nu înţelegea ce voia acesta să zică. Polar apucă un alt rulou cu corzi de pian. El confecţionă un laţ pe care îl petrecu în jurul organelor genitale ale prizonierului şi îl strânse încetişor. Deşi nu îl durea prea tare, Avdal se simţi cuprins de o frică viscerală, atroce. Ce avea de gând să-i facă?

Avea să afle imediat...

Diyar ieşi şi se întoarse cu un alt rulou, cu corzi mult mai subţiri. El le legă de corzile de pian şi începu să tragă ca pentru a le încerca rezistenţa. Avdal simţi că este tras şi căzu. Polat aduse de pe culoar un scaun de bucătărie metalic pe care îl aşeză în mijlocul încăperii. Intrigat, ţinut în lesă de coarda de pian, Avdal ridică ochii şi observă un inel gros plantat în mijlocul plafonului. Polat se urcă pe scaun, petrecu firul prin inel şi sări de pe scaun. El trase apoi de coarda care se întinse. Avdal simţi cum este tras în sus şi, în mod mecanic, se ridică în vârful picioarelor. Coarda de pian îi intră în carne, smulgându-i un urlet de durere. Nu putea să creadă că i se întâmplă aşa ceva. Vocea ironică a lui Diyar îi ajunse la urechi ca într-un coşmar.

— *Khayin!* Acum vom vedea dacă ai c... de soi!

Avdal scoase un ţipăt atroce în clipa în care fu smuls de la pământ. Cei doi kurzi trăgeau în mod constant de coardă, ridicându-l. O durere arzătoare îi sfredeli măruntaiele. Cu capul lăsat pe spate, cu braţele legate, el se legăna în aer ca un balot legat fedeleş.

Avdal urla ca un porc înjunghiat. Coarda avea să-i taie carnea, mutilându-l de moarte. Durerea era insuportabilă, dar organele sale genitale se încăpăţânau să reziste, suportând greutatea trupului.

— *Heval,* ar trebui să mărturiseşti. După aceea nu vei mai suferi.

— Dar nu am făcut nimic, protestă cu glasul slab Avdal.

Polat îl trase ușor de piciorul stâng ca să-l răsucească încet. Avdal scoase un țipăt de agonie și își pierdu cunoștința. Când își veni în fire, încă se mai rotea în aer. Fiecare milimetru de deplasare era un supliciu.

Acum era singur. Lumina era stinsă. Avdal încercă să se gândească. Cu mâinile legate la spate, era total neputincios, chiar dacă picioarele nu-i fuseseră legate. Cel mai ușor balans, îi pricinuia valuri de durere în toate fibrele trupului. Picioarele îi spânzurau la o înălțime de șaizeci de centimetrii de podea, dar și dacă ar fi fost ridicat la zece metri, durerea ar fi fost aceeași. Se întrebă cât timp putea să reziste. Acum nu mai simțea coarda de pian ce îi intra în carne.

Se gândi că dacă s-ar zvârcoli mai tare, s-ar automutila și ar scăpa mai repede de tortură. Instinctul de conservare fu însă mai puternic și încercă să se mențină cât mai nemișcat cu putință.

Atârnat în întuneric ca un porc înjunghiat, el începu să se roage la Dumnezeu, lucru care nu i se mai întâmplase de multă vreme.

Capitolul II

Când auzi că se deschide ușa, Avdal reuși cu greu să-și deschidă pleoapele lipite de sânge și lacrimi. Nu mai știa de când stătea suspendat în întuneric. Singura sa grijă era să stea imobil, pentru a-și reduce cât de cât supliciul.

Nu i se dăduse nimic de mâncare, dar nu îi era deloc foame. Ar fi dat însă orice pentru un pic de apă. Limba i se umflase în gură, la fel și buzele sparte.

Deodată lumina îl orbi. La început, nu putu să deslușească ca prin ceață decât niște siluete, apoi auzi o voce ironică:

— Mi se pare că se simte bine.

Dezlipindu-și cu greu pleoapele, Avdal îl recunoscu pe Kamuran, care stătea alături de Diyar și îl observa la fel cum un entomolog studiază o șopârlă țintuită pe o planșă anatomică. Atunci se apropie un al treilea bărbat, iar Avdal simți cum un val de bucurie îi cuprinde inima. Aplecându-se către chipul masacrat, bărbatul spuse cu o voce plină de blândețe:

— Avdal, *brayemin* [1], sunt aici.

Era Kendal, fratele mai mare al lui Avdal, care de obicei locuia în Germania, la QG din Berlin al PKK. Ce căuta el aici?

Prezența lui îl reconfortă pe prizonier. Vru să spună ceva, dar nu reuși decât să scoată un sunet dezarticulat. Fratele său îi atinse fața cu degetele.

— Totul va fi bine! spuse el cu o voce plină de afecțiune. Trebuie doar să ne spui ce s-a întâmplat. După aceea vei fi judecat de tovarășii noștri. Sunt sigur că ai circumstanțe atenuante. Cineva a reușit să te manipuleze.

O disperare cumplită îl cuprinse pe Avdal. Așadar, chiar și propriul său frate îl credea vinovat!

El deschise gura, vru să protesteze, dar din gâtlej ieși o bolboroseală de neînțeles. Vru să-și miște capul, dar declanșă

---

1. Frățioare (n.a.)

un uşor balans ce îi smulse un urlet de durere. Atunci îl auzi pe fratele său cum îl întreabă îngrijorat pe Kamuran:

— Nu ar fi mai bine să-l dăm jos? Nu cred că va mai rezista mult. Priviţi, s-a înnegrit de tot! Va muri.

Avdal înţelese că se referea la organele sale genitale. El, care fusese atât de mândru de bărbăţia sa! Toate sentimentele, toate senzaţiile lui, se înecau în această suferinţă abominabilă. Îşi reţinu respiraţia, aşteptând clipa în care va fi lungit pe pardoseală, eliberat de îngrozitoarea durere din pântece. Vocea lui Kamuran îl îngheţă.

— Nu pot încă. Mai întâi trebuie să vorbească. Să dezvăluie toate contactele avute cu MIT. Dacă îl dăm jos, nu va mai dori să vorbească. Ştii prea bine acest lucru, *heval*.

Avdal îşi vedea fratele cu capul în jos, dar putea să discearnă expresia de pe chipul acestuia. Kendal încerca să-l salveze, evitând să se compromită.

Acuzaţia de colaborare cu MIT. inamicul înverşunat al PKK, era cea mai gravă acuzaţie.

— Dar o să moară, Kamuran! protestă Kendal. Nu vezi în ce hal este?

Kamuran nu se clinti şi nu scoase nici un cuvânt. Nu era problema lui. Un prizonier prins de el trebuia să-şi mărturisească vina, altfel nici el nu ar mai fi fost considerat bun la ceva.

Tăcerea se prelungi. Kendal părea încremenit. Fusese foarte apropiat de fratele său, care se înrolase în PKK datorită lui.

— *Brayemin*, fii te rog de înţeles. Ştiu că nu mai poţi vorbi şi iată ce-ţi propun: Kamuran o să-ţi pună întrebările, iar tu ai să răspunzi dând din cap. Astfel va fi totul foarte bine.

Avdal înţelese că fratele său voia cu orice preţ să-l elibereze, să-l dea jos. Înecat de durere făcu un semn de acceptare cu capul. Supliciul trebuia curmat. Kendal se întoarse către Kamuran.

— Poţi să pui întrebările, *heval*.

Kamuran, impenetrabil, se apropie şi întrebă cu un glas puternic:

— Ştiai că există o bombă în maşina lui *"serok"*?

Fu nevoie de ceva timp ca aceste cuvinte să ajungă în creierul lui Avdal. El nu răspunse imediat. Chiar şi în situaţia în care se găsea, îşi dădea seama ce ar fi însemnat un răspuns afirmativ. A-l ataca pe Abdullah Ocalan era suprema crimă. ce

putea fi pedepsită printr-o moarte înfricoșătoare. Pe de altă parte, dacă mai rămânea în poziția aceea, oricum urma să moară. Poate că mai bine avea încredere în fratele său, ca să mai câștige un pic de timp.

Cu umerii susținuți de mâinile lui Kendal, el înclină capul, afirmativ. În ochii întunecați ai lui Kamuran sclipi o lumină de satisfacție. El întrebă:

— Ai primit bani?

Avdal ezită din nou, neștiind ce răspuns se aștepta de la el. Era mai simplu să răspundă cu un "da" și la această întrebare. Avea să lămurească mai târziu lucrurile.

Kamuran înregistră și acest răspuns, fără să recționeze în vreun fel. După câteva secunde de tăcere, îi puse cea de a treia întrebare:

— Atentatul a fost pus la cale de agenții MIT?

Cercul urma să fie închis.

Avdal dădu ușor din cap. Deja nu prea mai conta... Calm, Kamuran scoase din buzunar un pachet de țigări și își aprinse una cu o brichetă Zippo, ce avea gravată pe ea emblema *US Army*. Bricheta fusese luată de la un ofițer turc măcelărit de kurzi. Trase fumul adânc în piep înainte de a trece la întrebarea următoare.

— Ești gata să ne dai numele agenților MIT?

Avdal își spuse că asta nu-l angaja la nimic. După ce va fi eliberat, va putea să explice totul. Vor fi forțați să-l asculte. Fratele său, Kendal, era un membru important al PKK. Va avea grijă să aibă parte de un proces obiectiv. Și el era convins de faptul că turcii puseseră la cale atentatul împotriva lui Ocalan. Doar nu era pentru prima dată. Mai puteau fi însă și sirienii de vină. Aceștia erau dornici să scape de oaspetele ce le pricinuia atâtea neplăceri din partea turcilor. Cu Havez El-Assad, președintele sirian, nu mai puteai fi sigur de nimic...

Lui Avdal îl veni o idee. Bărbatul care oferise Mercedesul era un important traficant de heroină. Drogul trebuia să tranziteze Turcia. Or, traficanții aveau adesea legături cu MIT. Se putea ca acesta să fi fost obligat să accepte un târg. Aceasta ar fi putut explica cele întâmplate.

El înclină capul atât de tare, încât trupul i se balansă, provocând un nou val de durere. Imediat, Kamuran îl întrebă:

— Eşti gata să faci o declaraţie scrisă cu toate crimele tale?

Era cireaşa de pe tort. Dintr-un motiv de natură psihologică poate, durerea se reactivase de la începutul interogatoriului. Simţi cum îl cuprinde panica. Încercă să spună ceva, dar nici acum nu reuşi să articuleze vreun cuvânt.

Vocea lui Kendal îi încălzi inima.

— A făcut ce trebuia să facă, îi spuse el lui Kamuran. Ai să-l pui să scrie o declaraţie. Acum dezleagă-l.

Ridicase vocea spunând aceasta. Kamuran nu se sinchisi. Strivind ţigara sub picior, el spuse calm:

— Nu eu hotărăsc asta, *heval*. Trebuie ca mai întâi să raportez.

— Dar mi-ai spus că...

Kamuran rămase impasibil.

— Nu am promis nimic. Trebuie să dau raportul. Tu poţi să rămâi aici.

Spunând aceasta, el se îndreptă către uşă şi se făcu nevăzut.

Kendal întâlni privirea rugătoare a fratelui său şi, fără să mai aştepte o clipă, se îndreptă spre peretele de care era agăţată coarda. Era hotărât să nu mai aştepte întoarcerea lui Kamuran. Imediat însă, Diyar îi bară drumul, cu braţele încrucişate la pieptul musculos şi cu o privire răutăcioasă.

— Kamuran a spus să-l aştepţi, făcu el. Nu va lipsi decât un moment.

— Vezi doar în ce hal se află! protestă Kendal.

Kurdul ridică din umeri şi spuse pe un ton dispreţuitor:

— *Heval*, fratele tău este un mare ticălos. Un gunoi! Dacă era după mine, i-aş fi smuls c... cu propriile mele mâini şi i le-aş fi vârât pe gât!

Kendal tresări, dându-şi seama că a greşit îndemnându-şi fratele să mărturisescă. Măcar dacă ar fi putut să vorbească! Nu putea să creadă nimic din toată povestea asta! Fratele său nu avea nici un motiv ca să trădeze. Îi ura pe turci. Numai că viaţa dusă în ilegalitate avea uneori surprizele ei... Se resemnă, cu ochi aţintiţi la uşă.

Imediat după ce fratele său va fi detaşat de acea coardă oribilă, va avea şansa să se explice.

* * *

Pe palier se auziră paşi. Kendal era surprins: erau paşi diferiţi, păreau a fi două persoane. Kamuran intră primul, urmat de Evin. Femeia avea o privire impenetrabilă, părul îi era prins în coc, purta o bluză de un alb opac şi o fustă neagră şi lungă, iar pe umăr îi atârna o geantă. Îi făcu lui Kendal un semn scurt, ignorându-l pe bărbatul suspendat de plafon.

— *Roj fache, hevala heja*[1], zise ea cu o voce de gheaţă. Îmi pare foarte rău de cele întâmplate. *"Serok"* a cerut ca tu să vii la Damasc ca să-ţi dovedească că are încredere în tine. Ştie că eşti un militant credincios pe care poate conta.

— Mulţumesc, *hevala*, spuse Kendal. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Aş fi putut să răspund pentru fratele meu ca pentru mine însumi.

Evin făcu un gest evaziv, care însemna că acum nu te mai poţi încrede în nimeni. Kendal simţi că fierbe. Chipul congestionat de durere al fratelui său, poziţia oribilă a cestuia îi provocau o senzaţie de vomă. Văzuse multe în viaţa lui, dar nimic nu fusese atât de crud.

— Trebuie să ne protejăm, făcu Evin. MIT nu pierde nici o ocazie ca să ne slăbească unitatea. Nu avem dreptul să fim cuprinşi de slăbiciune.

Kendal cunoştea trecutul de combatantă al lui Evin. Aceasta avea tot dreptul să vorbească aşa.

— Înţeleg, recunoscu el cu un ton aproape umil. Avdal a mărturisit. Acum trebuie să-l dezlegăm ca să poată face o declaraţie scrisă. Aşa m-am înţeles cu Kamuran. Sunt de acord că trădătorii trebuie pedepsiţi, dar totuşi este vorba de fratele meu.

El văzu buzele lui Evin strângându-se. Ea rămase tăcută câteva momente, apoi vârî mâna în geantă şi scoase un pumnal lung de vreo cincisprezece centimetri, cu mâner negru din lemn. Ţinându-l de vârf, ea i-l întinse lui Kendal.

— Detaşează-l chiar tu, doar îţi este frate.

Vădit uşurat, Kendal luă pumnalul. Când îl avu în mână, realiză deodată perversiunea propunerii lui Evin. Dacă tăia coarda, fratele său avea să se izbească de pardoseala sălii de tortură, suferind şi mai mult. Trebuia să desprindă coarda din zid şi să lase trupul încetişor pe pardoseală. El făcu un pas către zid, dar fu oprit de Diyar. Atunci îşi dădu seama că ceva

---

1. Bună ziua, dragă tovarăşe. (n.a.)

nu este în regulă... Se întoarse. Evin și Kamuran îl observau nemișcați. Evin spuse cu o voce egală:

— Kendal, ți-am spus ce trebuie să faci.

Era tonul unui profesor ce se adresează unui elev nițel cam obtuz... Kendal se apropie de fratele său, îl privi în ochi și-i adresă un zâmbet crispat. Apoi întorcându-se către Evin, o întrebă cu o voce nesigură:

— Chiar vrei să tai coarda?

Un zâmbet slab lumină chipul auster al kurdei.

— Nu. Vreau săi tai c... Imediat!

Kendal crezu că nu înțelege bine. Era un coșmar și totul i se amesteca în cap. Brațele îi atârnau lângă trup. Evin scoase din geantă un revolver automat Tokarev. Cu mâna stângă trase culasa, introducând un glonț pe țeavă, apoi îndreptă arma spre capul lui Kendal.

— *Heval,* este posibil ca fratele tău să-ți fi spus ce are de gând să facă. Ca să fim siguri de adevăr, nu putem proceda decât într-un singur mod. Trebuie să faci singur dreptate. Dacă refuzi, înseamnă că-i ești complice. În cazul acesta, îți voi trage un glonț în cap și îi voi reteza eu singură boașele.

Intr-o fracțiune de secundă, universul lui Kendal se răsturnă. El știa că Evin nu va ezita nici un moment, că era prins în capcană, că soarta fratelui său fusese pecetluită chiar de el, indiferent că era vinovat ori nu. El privi chipul lui Avdal, care auzise totul. Privirile lor se întâlniră și rămaseră unite câteva clipe. Kendal ar fi vrut ca timpul să rămână în loc. Apoi se aplecă și șopti:

— Iartă-mă, *brayemin.*

Pentru prima dată avu curajul să privească la îngrozitoarea carne înnegrită, ce fusese cândva mândria fratelul său. Cu o mișcare scurtă, el o reteză de la rădăcină. Fusese mai ușor decât crezuse. Simți o ușoară rezistență, auzi urletul îngrozit al lui Avdal, apoi corpul acestuia căzu greu pe pardoseală. Sângele țâșni din înspăimâtătoarea rană, răspândindu-se pe dale, în timp ce oribila masă de carne înnegrită se legăna în fața ochilor săi, agățată încă de coarda de pian.

El își mută privirea de la această îngrozitoare viziune și îl văzu pe fratele său închircindu-se de durere într-o baltă de sânge ce se mărea întruna. Îi întâlni privirea pentru ultima oară și auzi vocea rece a lui Evin, al cărei nume însemna în limba kurdă "iubire" .

— *"Serok"* va fi mândru de tine, *heval.*

Capitolul III

La castelul Liezen, petrecerea era în toi. Începând cu ora şapte seara, maşinile intrau una după alta în curte cu oasepţii sosiţi din toată Austria. Femei îmbrăcate în rochii lungi de seară, bărbaţi în smoking. Alexandra şi Malko îi întâmpinau în holul cel mare, la intrarea în galeria strămoşilor, în care portretele membrilor a mai multe generaţii ale familiei Linge alternau cu vitrinele ce conţineau obiecte preţioase şi rare. Originară din Prusia orientală, această familie era răspândită cam prin toată Europa Centrală, de unde acum se întinde Polonia, şi până la Liezen, un mic burg austriac de la frontiera cu Ungaria, ce adăpostea singurul castel aflat în proprietatea ultimului reprezentant, Alteţa Sa Serenisimă Prinţul Malko Linge, Cavaler al Ordinului Serafimilor, Margraf de Basse-Lusace, Cavaler al Lânei de aur, conte al Sfântului Imperiu roman, Cavaler de onoare şi de devoţiune al Ordinului suveran de Malta, Landgraf de Fletgaus...

Desigur, cea mai mare parte a acestor titluri erau atestate doar de un vraf de documente prăfuite şi nu aduceau deţinătorului decât o satisfacţie pur morală. Dar erau o legătură cu trecutul glorios şi plin de prestigiu al acestei mari familii. Iar în afara lui Malko, titlul de Alteţă Serenisimă nu mai era purtat decât de câteva capete încoronate, ca de pildă prinţul Rainier de Monaco.

Malko, într-un smoking albastru ca noaptea, se făcea că nu bagă în seamă privirile pofticioase aruncate de invitaţii săi masculi Alexandrei. Veşnica sa logodnică era îmbrăcată cu o rochie roz, model Versace, strâns mulată pe trup, asortată cu cadranul roz al ceasului Breitling Callistina. Decolteul adânc în formă de V, le făcea pe invitatele cele mai pretenţioase să-şi aplece plivirile, într-un acces de aparentă umilinţă, în timp ce soţii şi amanţii lor treceau cu capul sus şi cu un zâmbet

încremenit prin fața acestei superbe creaturi de o reputație cam îndoielnică.

Elko Krisantem, îmbrăcat în livrea albă, făcea naveta între sala de bal și marea sufragerie, veghind cu ochi de vultur ceata de chelnerițe, angajate temporar.

Alcoolul curgea în valuri, iar zgomotul conversației creștea din ce în ce mai mult. Chelneri stilați circulau neobosiți printre mese, ducând platouri încărcate cu Stolicinaia, Defender, Taittinger și, pentru unii mai speciali, suc de portocale. Alte platouri erau încărcate cu cel mai fin caviar, aranjat pe canapele din pâine prăjită în bucătăriile bătrânei și credincioasei Ilse... Sosiseră deja peste șaizeci de invitați și o orchestră braziliană circula printre mese aducând un aer proaspăt în această seară de primăvară. Malko i se adresă Alexandrei într-un moment de acalmie.

— Ești absolut superbă! Abia aștept să se termine serata...

— De ce? întrebă ea cu un zâmbet ambiguu.

El se apropie de urechea ei.

— Ca să te leg... Cred că nici nu am să-ți scot această rochie splendidă, deși este un pic cam strâmtă pentru ce am de gând să-ți fac.

Cei doi schimbară o privire complice. Marele pat din aramă în stil vechi, achiziționat de la Claude Dalle și instalat în ceea ce ei numeau "galeria lor cu oglinzi" nu era doar un loc de odihnă. Situată la primul etaj, această cameră îmbrăcată în oglinzi vechi servea mai ales pentru jocurile lor erotice.

— Trebuie să mai așteptați puțin! spuse Alexandra cu un ton ușuratec. Astă-seară am poftă să mă distrez înainte.

Ea luă de pe un platou o cupă cu șampanie Taittinger Comtes de Champagne și o goli pe dată, apoi îl luă pe Malko de braț și îl trase spre sala de bal, unde se amestecară printre invitați. Toți erau vechi cunoștințe. Se aflau acolo mai bine de o duzină de foste amante ale lui Malko. Nu lipseau nici cei care o consolaseră pe Alexandra în perioadele lor negre, dar Malko prefera să nu afle numele lor. Tânăra femeie tocmai se opri în fața unui bărbat înalt, cu tâmplele încărunțite și cu niște minunați ochi albaștri.

— Dieter! Nu am văzut-o pe soția ta. Unde este?

— E plecată la Kitzbuhl. La schi.

Alexandra se întoarse către Malko.

— Îl cunoști pe Dieter Malsen Ponickau, desigur!

— Bineînțeles, făcu Malko.

— Am auzit că duceţi o viaţă pasionant de aventuroasă, spuse Dieter după ce prinse din zbor o cupă plină cu Defender. Vânaţi pretutindeni în lume. Cred că aveţi trofee minunate.

— O, să nu exagerăm, spuse cu modestie Malko, admirând aplombul interlocutorului său.

Auzise multe lucruri despre frumosul Dieter, pe care Alexandra îl întâlnea în ceata lor de amici, în vreme ce el cutreiera lumea pe cheltuiala CIA-ei.

O fostă amantă a lui Malko, *Grafin* Thola Von Wisberg, se jurase că îi surprinsese într-un refugiu montan, într-o poziţie care nu lăsa loc de dubii asupra relaţiilor dintre ei. Cu răutate, Thola precizase:

— Nu aş putea spune că virilitatea lui este direct proporţională cu statura. Atunci când i-am surprins, logodnica ta îl degusta până la rădăcină. Dar ea, cu siguranţă, ştie mai bine...

Era tocmai genul de detaliu care face întotdeauna plăcere... Cu un surâs politicos, Malko se eschivă în mulţime. Nu avea poftă să se bată cu amanţii Alexandrei, dar nici nu dorea să fie prea chestionat în legătură cu "vânătorile" lui. Puţini erau la curent cu viaţa sa dublă, neştiind că mortarul ce unea vechile pietre ale castelului Liezen era făcut din sângele uscat al duşmanilor săi şi că Alteţa Sa Serenisimă prinţul Malko Linge era şi agent de lux în Central Intelligence Agency. Acest lucru îl forţa să-şi rişte în permanenţă viaţa ca să-şi poată permite o existenţă demnă de rangul său... Nimeni dintre invitaţi nu ştia că şampania Taittinger, sticlele cu Defender şi votca ce curgea în valuri, stolurile de oameni de serviciu cu mănuşi albe şi grămezile de caviar de la această somptuoasă serată fuseseră finanţate de o modestă parte dintr-un cec primit de Malko prin intermediul lui Franck Capistrano, *Special Advisor* al Casei Albe, din partea unui iranian fabulos de bogat, ca recompensă pentru că-l găsise pe asasinul soţiei sale[1]. Era vorba de un milion de dolari, cu care Malko reuşise să repare acoperişul clădirii principale, să schimbe cele câteva sute de metri pătraţi de mochetă uzată până la urzeală şi să repare instalaţiile de canalizare ce datau din secolul precedent. Lucru curios, plumbul, material de bază în instalaţii, costa mai scump decât aurul...

Castelul Liezen era alcătuit din trei corpuri de clădire. Înainte de a intra în posesia lui Malko, fusese distrus, ocupat de nemţi.

---

1. Vezi SAS nr.134, La Source Yahalom. (n.a.)

apoi de ruşi, ars. Doar clădirea centrală mai rezista de bine de rău. În cele două aripi, culoarele erau pustii, camerele erau goale şi neîncălzite. Menţinerea acestui gigantic vas pe linia de plutire era ca un fel de butoi al Danaidelor... Cu toate astea, Malko se străduia să-l ţină în picioare, cu încăpăţânarea unui ţăran.

* * *

— Doamna a spus să trecem la masă, îi şopti Elko Krisantem lui Malko.

Interlocutorul stăpânului său, un nobil mărunt din nordul Austriei, îşi termină de băut cupa cu şampanie şi se precipită către sala de mese, sub privirile compătimitoare ale lui Krisantem.

Turcul era perfect în rolul de maestru de cermonii, la fel ca şi în rolul de ucigaş cu simbrie. De la Istambul[1], unde îşi găsise noul stăpân căruia îi purta o admiraţie fără limite, visa să plece iar la drum, cu laţul şi cu vechiul său Parabellum Astra. Ştiind totul despre dubla existenţă dusă de Malko, el nu ar fi deschis niciodată uşa cuiva fără să aibă arma la brâu. Liezen fusese deja teatrul unor scene crâncene, cauzate de tipi care doreau să se răzbune[2]...

Malko o regăsi pe Alexandra nedespărţită încă de Dieter Malsen Ponickau. Împreună se îndreptară către marea sufragerie unde se aflau mesele luminate cu sfeşnice cu lumânări. În tumultul conversaţiilor, Malko ghici că invitaţii se arătau surprinşi de grandoarea acestei recepţii. Vesela era Meissen, din secolul XVIII, la fel şi argintăria, iar fiecare sfeşnic era o adevărată operă de artă. Alexandra şi el se despărţiră ca să prezideze fiecare câte o masă. Malko o descoperi surprins la masa sa pe *Grafin* Dolores Von Blankenberg, o fiinţă superbă, cu părul negru ca tăciunele şi cu o gură devoratoare. De origine sudamericană, ea era căsătorită cu ultimul descendent al familiei Blankenberg, care, în afară de un magnific castel în Austria superioară, poseda o avere considerabilă, dar şi maladia Parkinson în stadiu destul de avansat.

Dolores Von Blankenberg îi adresă un surâs capabil să incendieze până şi cortinele din pluş roşu.

— Ce bucurie să mă aflu aici în această seară, exclamă ea fără să-i pese de vecini, câteva perechi nesemnificative de

---

1. Vezi SAS la Istambul (n.a.)

2. Vezi SAS nr 62, Vengeance romaine. (n.a.)

bătrâni pleşuvi şi rubiconzi şi femei uscate, plicticoase, dar convenabile. Soţul meu nu a putut veni din pricină că este niţel cam obosit, dar eu am ţinut enorm să văd minunatul dumneavoastră *schloss*...

Malko o privi fascinat. Îl impresiona mai ales gura...

— Castelul meu este prea modest în comparaţie cu al dumneavoastră, o corectă el, în vreme ce un chelner îi şoptea contesei la ureche:

— Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1990.

Somonul marinat era pus deja în farfurii. Malko atacă porţia sa, întrebându-se de ce Alexandra – geloasă ca o tigroaică – responsabilă cu aranjamentul oaspeţilor, îl aşezase faţă în faţă cu această devoratoare de bărbaţi.

El o dezbrăcă cu privirea. Rochia furou neagră era de o simplitate absolută. Un detaliu sărea în ochi: bustul din muselină nu oferea decât o protecţie simbolică magnificilor ei sâni, a căror dezvoltare se datora mai mult siliconului decât naturii. De o senzualitate adevărată, contesa aprecia la fel de mult mâncarea cât şi sexul, degustând somonul cu poftă şi golind pahar după pahar. Ar fi fost nevoie de un chelner care să se ocupe numai de ea.

Acordurile orchestrei braziliene acopereau frânturile de conversaţie. Muzicanţii se apropiară de masa lor. Dolores Von Blankenberg se arcui ca o cobră, sedusă de şarmul gazdei sale, şi începu să-şi onduleze şoldurile pe scaun, cu un zâmbet încântat pe buzele groase şi roşii

— Ah, ador această muzică! spuse ea cu un zâmbet senzual.

Cu ochii aţintiţi în ochii lui Malko, părea că spune: " Mi-ar plăcea la nebunie să mă culc cu tine..."

Gura ei strălucea ca un far îndreptat către el. Brusc Malko simţi o atingere datorată piciorului tinerei contese, care îl tachina...

Simţi în pântece o furnicătură pricinuită de un milion de ace. Acest flirt, în mijlocul a şaizeci de invitaţi, era pe cât de erotic, pe atât de frustrant... Nu vedea cum ar putea concretiza această atitudine reciprocă. Dolores Von Blankenberg nu era prima vecină care îi făcea avansuri. Personalitatea sa ambivalentă aţâţa din belşug imaginaţia tuturor castelanelor aflate încă în stare să facă sex, măritate cu boşorogi mai plicticoşi decât ploaia şi mai preocupaţi de partidele lor de vânătoare decât de propriile lor neveste. Cele câteva amante

pe care le avusese în acest cerc de-a lungul existenţei sale duble, îi creaseră o faimă, un fel de amestec de Rambo, James Bond şi Casanova. Imaginaţia făcea restul...

După ce dădură gata friptura de miel, trecură direct la şarlota cu fragi, stropită din belşug cu Taittinger. Pupilele negre ale lui Dolores străluceau ca două stele, iar sânii parcă îşi dublaseră volumul. Imediat cum Malko se ridică de la masă, ea îl urmă. Cu un gest maşinal, Malko o căută cu privirea pe Alexandra şi înţelese imediat raţiunea pentru care aceasta îl aşezase lângă Dolores. "Logodnica" sa se îndepărta către saloane, la braţ cu frumosul Dieter Malsen Ponickau, iar coapsele lor se frecau în mers într-un mod destul de suspect.

— Nu-mi oferiţi un coniac?

Dolores stătea plantată în faţa lui, cu un surâs arogant şi promiţător. Malko luă un pahar plin cu coniac Ottard XO cu o frumoasă culoare de chihlimbar şi i-l întinse.

— Îl doriţi aşa sau *"long drink"* ? o întrebă el.

Tânăra nu mai avu timp să-i răspundă. Elko Krisantem se strecură printre invitaţi şi îi spuse la ureche:

— *Sie Hoheit*, sunteţi chemat la telefon.

Malko aruncă o privire la ceasul său Breitling Crosswind Special cu calendar supradimensionat. Era aproape miezul nopţii. Cine putea să-l sune la această oră târzie?

— Notează numele şi numărul persoanei care a sunat. Voi chema eu mai târziu, răspunse el, cu ochii aţintiţi la muselina neagră ce abia acoperea sânii lui Dolores.

Turcul insistă zâmbind încurcat:

— Persoana spune că este vorba de ceva extrem de important. Insistă să vorbească chiar acum cu dumneavoastră.

— Cum se numeşte?

— Nu mi-a spus numele. A spus că v-a întâlnit la Berlin, la Jamal Talanbani.

Malko uită câteva clipe de Dolores Von Blankenberg. Jamal Talanbani era şeful PKK din Berlin, un bărbat cu care se întâlnise de două ori şi pe care nu ar fi trebuit să-l reţină în memorie. Ce ciudat...

Dolores, vexată, se apropie, lipindu-se uşor de el.

— Mi-ar place să vă vizitez castelul, spuse ea fandosindu-se.

Paharul cu coniac era deja gol... Dacă îi consuma şi pe bărbaţi la fel de repede...

— Spune-i acelui domn să revină, făcu el.

Elko se îndepărtă, iar el înfruntă privirea insistentă a sudamericancei. Furoul de dantelă și muselină se mula pe un pântece plat și pe niște coapse în formă de amforă. Simți că nu va scăpa de ea cu una cu două. Sufrageria rămăsese aproape goală, iar Alexandra se făcuse nevăzută.

— Aveți un foc? îl întrebă Dolores scoțând din geantă o țigară.

Malko i-o aprinse cu bricheta sa Zippo cu blazon, iar ea suflă agale fumul.

— Ei ? insistă ea. Am rămas cam singurei aici și s-ar putea să fim remarcați...

— În regulă, să începem cu biblioteca, propuse Malko. Apoi, vă voi conduce în donjon.

— Vai, ce romantic! se extazie Dolores.

Malko crezu că are de gând să îngenuncheze și să-i aplice chiar acolo o felație. Chiar în clipa în care voiau să iasă pe ușă, apăru Elko Krisantem, cu fruntea încruntată.

— *Sie Hoheit,* persoana aceea insistă. Spune că este extrem de important, că este vorba de Abdullah Ocalan.

Malko rămase țintuit în loc de mirare. Era smuls cu brutalitate din plină petrecere ca să fie azvârlit în existența sa paralelă. Își dădu seama că nu este vorba de un simplu inoportun. Prea puțină lume știa că fusese în contact cu Jamal Talanbani, reprezentantul la Berlin al PKK. Or, Abdullah Ocalan era chiar președintele PKK, ce cutreiera Europa de câteva luni încoace. Înainte, Ocalan fusese rezident în Siria vreme de mai mulți ani, coordonând din Damasc acțiunile politice și operațiunile militare ale mișcării separatiste kurde. Situația sa se deteriorase începând din anul precedent. Sirienii, hărțuiți de turci, îl expulzaseră la 10 octombrie 1998. Ocalan luase un avion pentru Moscova, dar rușii nu îl găzduiseră prea mult din cauza presiunii americanilor. Atunci aterizase la Roma la 12 noiembrie, rămânând în Italia până la 16 ianuarie 1999. Dată la care a fost din nou expediat către Rusia unde se afla în continuare.

Într-adevăr, pe de o parte, America voia să facă pe plac Turciei, membră a NATO, și aliaților ei în lupta dusă împotriva lui Saddam Hussein, dar pe de altă parte, lichidarea PKK, adevărat dinozaur marxist-leninist, mișcare teroristă și violentă, nu-i displăcea deloc... Astfel, Abdullah Ocalan poposise la mijlocul lunii noiembrie la Roma, la invitația parlamentarilor

italieni de extremă-stângă, cerând azil politic în Italia. Ar fi o litotă a spune că italienii au fost doar stânjeniţi... Cu toate astea, l-au ţinut două luni înainte de a-l trimite frumuşel în Rusia, unde, potrivit ultimelor ştiri, se mai afla şi în prezent...

Malko nu urmărise îndeaproape toate aceste peregrinări, cunoscând doar ceea ce relatase presa, dar era convins că CIA supraveghease toate mişcările liderului PKK, gata să-i pună beţe în roate la prima ocazie.

Ceea ce îl surprindea cel mai tare era faptul că nu CIA îl căuta, ci oamenii din PKK, conştienţi de faptul că face parte din tabăra adversarilor, în calitate de agent secret al centralei americane de informaţii.

Cu un surâs de scuză pentru Dolores, el se decise.

— Fă-mi legătura în bibliotecă, îi ceru el lui Krisantem. Ne întâlnim după aceea, adăugă el adresându-se de astă dată contesei.

* * *

— Alo, Malko Linge la telefon.

Urmară câteva momente de tăcere, apoi o voce de bărbat spuse în limba germană, cu un puternic accent străin:

— Vă mulţumesc că aţi răspuns.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Spuneţi-mi Dilan. Sunt un membru al PKK, unde ocup o funcţie importantă. Fac parte din Comitetul central european[1].

— De unde aţi aflat numărul meu de telefon?

— L-am găsit în agendele lui Jamal Talanbani. I l-aţi dat chiar dumneavoastră, avea şi cartea de vizită.

Era adevărat. Nu era vorba de un farsor.

— El v-a spus să mă sunaţi?

— Nu, nu, spuse necunoscutul. Dimpotrivă, el nu trebuie să fie la curent cu acest apel. Mi-aş risca viaţa.

— Dar de ce m-aţi sunat?

Urmă iar un moment de tăcere, apoi vocea continuă:

— Ştiu pentru cine lucraţi. Şefii dumneavoastră ar fi extrem de interesaţi să mă asculte.

— Atunci de ce nu v-aţi adresat direct lor?

Bărbatul râse scurt.

---

1. Guvernul PKK. (n.a.)

— Treaba este complicată. Probabil că nu mă vor crede. Pe dumneavoastră însă vă cunosc.

— Bine, făcu Malko. Ce doriţi să-mi comunicaţi?

El întoarse capul auzind uşa deschizându-se.

Dolores Von Blankenberg tocmai pătrunsese în încăpere, arborând un surâs timid. Din nou, Malko nu îi văzu decât gura. Ea ocoli măsuţa şi se apropie atât de mult de Malko, încât acesta îi adumecă parfumul. Ca şi cum cei doi s-ar fi cunoscut de când lumea, muselina atinse smokingul lui Malko. O mână se furişă sub centură, strecurându-se abilă pe sub slip, şi o mână expertă îi eliberă membrul deja resuscitat. Era clar că discuţia purtată de Malko nu o interesa câtuşi de puţin pe contesă. Ea începu să-i frământe sexul cu o mişcare amplă şi lentă, uitându-se fix în ochii aurii. Malko simţi că ia foc. Dacă nu era Dolores, poate că nici nu i-ar fi răspuns acelui necunoscut. Fu cuprins de u val de dorinţă.

— Bine, unde putem să ne întâlnim?

— La Bruxelles, spuse Dilan. Voi fi acolo mâine şi voi rămâne o săptămână.

— Unde ne putem vedea?

— Vă voi anunţa eu la telefonul portabil, dacă nu v-aţi schimbat numărul.

Malko îşi reţinu enervarea. Mângâierea lui Dolores îl adusese în pragul extazului.

— Foarte bine, sunaţi-mă peste patruzeci şi opt de ore.

— Este vorba de o afecere extrem de urgentă, sublinie străinul.

Nici nu închise bine telefonul, că buzele cărnoase ale lui Dolores îi striviră gura. Timp de câteva clipe, el simţi limba ei agilă sondându-i gura, apoi începu să exploreze trupul partenerei sale.

— Nu, şopti ea, dezlipindu-şi gura, astăzi nu pot.

Cu toate acestea, ea continuă să-l mângâie din ce în ce mai repede, cu intenţia de a-l face să juiseze. Faptul nu era deloc dezagreabil, dar Malko, după câteva minute de la explozie. nu părea complet satisfăcut.

Era obsedat de un singur gând: să se înfrupte din această gură fabuloasă. Nedându-i drumul, el se lăsă pe canapeaua cumpărată de la Claude Dalle, atrăgând-o pe tânăra femeie o dată cu el. Ea vru să-l sărute, dar el se feri.

Urmară câteva momente de luptă. Un fulger de mânie trecu prin ochii negri ai contesei.

— Doar nu aveţi de gând să mă forţaţi! șopti ea. Credeam că sunteţi un gentleman.

— Depinde de ziua în care ne aflăm, răspunse Malko.

Dorinţa lui făcea să crape stratul de vernis al civilizaţiei. Cu putere, el apăsă capul femeii către sexul său încordat.

Malko crezu că leşină de plăcere. Dolores Von Blankenberg, domesticită, nu-și făcea de râs renumele, aspirându-l ca o ventuză. Din nefericire acest moment nu dură prea mult. Malko simţi că explodează și urlă ca un animal, scuturat de un spasm sublim...

Când se smulse din gura ei, el întâlni privirea reprobatoare a ochilor negri.

— Nu am mai fost niciodată forţată să fac asta, făcu ea. Sunteţi un adevărat sălbatic.

— Nu ar trebui să aveţi o astfel de gură, se apără Malko.

În ușa bibliotecii se auzi o bătaie și vocea lui Krisantem întrebă:

— Aţi chemat, Alteţa Voastră?

— Nu, nu, totul este în regulă, răspunse Malko.

— Spuneţi-i să mai aducă puţin din acel coniac delicios, îi șopti Dolores.

— Elko, adu-mi puţin Otard XO, spuse Malko.

Tânăra contesă începu să-și picteze buzele, fără o ranchiună aparentă. Reţeta ei era: un coniac, o felaţie, apoi un alt coniac. Era cu siguranţă o reţetă pentru frumuseţe. Ea se ridică în picioare, își netezi rochia și îi adresă un zâmbet monden, ca și cum nu l-ar fi găzduit în gura ei cu câteva minute mai devreme.

— Egoist murdar! V-aţi purtat ca un catâr!

Malko se înclină și-i sărută mâna.

— Nu a fost decât o slăbiciune trecătoare, afirmă el. Ce-ar fi să cinăm peste câteva zile la *Sacher?*

Se auzi o bătaie în ușă și intră Elko Krisantem aducând un pahar cu coniac pe un platou din argint. Dolores îl luă, îl ridică și spuse;

— Pe curând, la *Sacher!*

Ea părăsi încăperea, cu paharul în mână.

Rămas singur, Malko își aminti de straniul apel telefonic. De ce un membru al PKK voia cu orice preţ să-l întâlnească pe el, un agent CIA?

Capitolul IV

— Pe jumătate din kurzii din PKK îi cheamă Dilan, îi spuse James Whale, șeful Centralei CIA din Viena. Probabil că este vorba de un prenume masculin, sau de o poreclă... Oricum, toți membrii importanți din PKK utilizează pseudonime și își schimbă identitatea la fel de des ca și cămășile. Pot fi identificați doar cu ajutorul fotografiilor și al amprentelor.

— În cazul acesta, cine poate fi acest Dilan? întrebă Malko.

Era luni dimineața. De la prima oră, Malko sunase la Centrala CIA din Viena.

— În măsura în care cunoaște totul despre relația dumneavoastră cu Talanbani, este clar că ocupă un post relativ important în Berlin.

— Ar putea fi un membru al Comitetului central european?

— Desigur. Sunt vreo patruzeci la număr.

— Nu aveți nici un fel de idee în legătură cu motivul pentru care m-a sunat Dilan?

— Absolut nici una. Ei fac mult lobbying politic în Europa, exercitând astfel o uriașă presiune asupra armatei turcești din Kurdistan. Sunt foarte bine organizați și călătoresc mult. Așadar, cred că ar trebui să mergeți la întâlnire. Fiți însă extrem de prudent. PKK este adversarul nostru.

— Unde se află acum Abdullah Ocalan?

— La Saint-Petersburg, pentru moment. Facem ce ne stă în putință ca să fie expulzat din Rusia, dar acest lucru nu este evident. Poate că acest Dilan nu va mai da nici un semn de viață.

Malko închise telefonul, mai degrabă decepționat: avea de a face cu o fantomă. Era mai nerăbdător să o reîntâlnească pe Dolores decât să-l vadă pe misteriosul kurd. Alexandra, care își făcuse apariția către sfârșitul seratei, nu părea să-și fi dat seama de scurta lor întâlnire. Ea nu-i pusese nici o întrebare, fapt mai mult decât suspect.

* * *

Malko tocmai se ridica de la masă, a doua zi, când apăru Krisantem cu telefonul portabil în mână.

— Vă caută domul de aseară, spuse el.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule Dilan?

— Da, sunt eu, răspunse interlocutorul său. Acceptaţi să ne întâlnim?.

— Unde?

— În Bruxelles.

— Cum doriţi.

— I-aţi pus la curent şi pe prietenii dumneavoastră?

— Da. Se întreabă cine sunteţi de fapt.

— O să aflaţi negreşit. Puteţi fi la Bruxelles mâine? Vă voi aştepta la ora două, într-un sushi-bar de pe bulevardul Louise, numărul 96.

— Voi fi acolo, promise Malko. Dar cum ne vom putea recunoaşte?

— Eu vă voi recunoaşte, spuse Dilan. Dar în orice caz, ar fi bine să aveţi în mână un exemplar din *New York Herald Tribune*. Pe mâine.

După ce închise telefonul, Malko sună imediat la Centrala CIA din Viena. O asemenea întâlnire trebuia pregătită cu atenţie.

* * *

O burniţă fină se cernea peste Bruxelles, făcând ca oraşul să fie şi mai trist şi încetinind circulaţia.

Malko opri taxiul în dreptul numărului 40 de pe bulevardul Louise. Venise ceva mai devreme, sosind direct de la aeroport. Prevenită, Centrala din Bruxelles pusese la punct supravegherea discretă a locului unde avea să aibă loc întâlnirea. Malko plecă pe jos. Cinci minute mai târziu, el ajunse la sushi-bar. El observă locul câteva clipe, privind prin geamurile vitrinei. În afară de două femei singure, înăuntru nu mai era nimeni. Era un bar cu autoservire. Intră, şi o blondă deşirată şi insipidă părăsi cassa şi se instală la o masă, în faţa unui castron cu orez şi a unui sake. El se duse să-şi ia o porţie de sushis dintr-o vitrină cu refrigerator şi aşeză pe masă ziarul *Herald Tribune*.

Fix la ora două, un bărbat împinse ușa de la intrare și inspectă cu o privire sala. Era de statură mijlocie, cu părul negru pieptănat spre spate, destul de prost îmbrăcat, cu umerii lați și cu trăsături regulate. Putea fi orice.

El se îndreptă fără să ezite către masa lui Malko și se așeză în fața lui.

— Bună ziua, eu sunt Dilan.

Malko îl privi cu atenție. Părea un tip inteligent, concentrat, cu mâini fine de intelectual. El scoase din buzunar un pachet de țigări Gauloises blondes și își aprinse una.

— De ce ați dorit să ne întâlnim? îl întrebă Malko.

Kurdul trase un fum și spuse cu o voce stinsă:

— Este o poveste lungă. Va trebui să mă credeți pe cuvânt.

— Dilan nu este adevăratul dumneavoastră nume.

— Nu, spuse zâmbind kurdul. Este un pseudonim foarte des folosit la noi. Veți afla numele meu adevărat, dar mai târziu. Lăsați-mă să vă spun povestea mea..

— Vă rog, spuse Malko.

— De trei ani fac parte din Comitetul central european. Lucrez în comisia financiară. Aveam un frate mai tânăr decât mine, care se înrolase în PKK, din cauză că eram și eu acolo. Anul trecut, în septembrie, fratele meu se afla în Damasc, cu Abdullah Ocalan. Cum vorbea mai multe limbi, era secretarul lui particular... Într-o zi, mă aflam pe atunci la Berlin, am fost chemat de urgență la Damasc. Când am ajuns acolo, am aflat ceva îngrozitor. Potrivit Serviciului secret al PKK, fratele se făcuse vinovat de comiterea unui atentat la viața lui Abdullah Ocallan.

— Ce fel de atentat?

— O mașină capcană, oferită președintelui de către un simpatizant. Ea a explodat în clipa în care președintele ar fi trebuit să se urce în ea. Bineînțeles, toți au bănuit că MIT-ul turc este în spatele acestui atentat, dar era nevoie de un colaborator din sânul partidului. Când am ajuns acolo, am descoperit că fratele meu fusese torturat în mod oribil.

Vocea i se sparse, apoi el își continuă relatarea. Malko era vădit impresionat de grozăvia scenelor de oroare descrise și de cruzimea membrilor Serviciului de securitate al PKK. Dilan vorbea cu o voce monocordă, cu ochii în jos, trăcând în piept cantități mici de fum. Curând ajunse la scena finală: moartea atroce a fratelui său, pricinuită de mâna lui.

— De ce ați comis acest gest oribil? îl întrebă Malko.

Dilan ridică privirea.

— Nu am avut de ales. Dacă aș fi ezitat, acea femeie, Evin, m-ar fi lichidat chiar mai înainte de a-l executa pe fratele meu.

— Abdullah Ocalan a aprobat acestă execuție sălbatică? întrebă Malko.

— M-a primit la el înainte de a mă întoarce la Berlin. Era însoțit de Evin. Mi-a spus că este dezolat din pricina celor întâmplate, dar așa este la război. Că fratele meu era vinovat și că nu putuse să-l ierte. Și că fapta lui nu avea să îmi schimbe poziția în sânul mișcării, deoarece atitudinea adoptată de mine fusese corectă.

Curioasă accepție a noțiunii "corect": să-ți castrezi propriul frate...

Dilan aprinse o altă țigară și își continuă povestea:

— Am fost nevoit să redactez un lung raport despre fratele meu și să mă întorc la Berlin.

— A fost vinovat fratele dumneavoastră?

— Nu, nu cred asta.

— Atunci, ce au avut cu el?

O nouă tăcere.

— Mi-a trebuit destul timp ca să pot obține o explicație, zise Dilan. Cu timpul însă, limbile se mai dezleagă. Fratele meu a avut o aventură cu una dintre amantele lui Ocalan, una pe nume Gulizer. A fost surprins de Evin, care a pus la cale toată această înscenare contra lui cu ocazia acelui atentat.

— Dar Ocalan ? El nu era la curent?

Dilan ridică spre el o privire încărcată de tristețe.

— Nu știu. Poate că a fost influențat de Evin. Sau a vrut să se răzbune pe fratele meu. El singur știe. Dar în orice caz, rolul unui șef este să fie lucid și să nu lase ca un inocent să fie condamnat.

Malko îi respectă tăcerea înainte să-l întrebe:

— Vă înțeleg tulburarea, dar care este motivul acestei întâlniri?

Dilan nu dădu un răspuns direct.

— De la moartea fratelui meu s-au întâmplat multe. După cum știți, Abdullah Ocalan a fost obligat să părăsească Siria cu câteva săptămâni mai târziu. De atunci nu a mai găsit nici o bază fixă.

— Ştiu, zise Malko. Potrivit informaţiilor noastre, acum se află în Rusia.

— Exact. Dar trebuie să plece şi de acolo peste trei zile.

El îi lăsă lui Malko puţin timp ca să digere această informaţie, jucându-se cu pachetul de Gauloises blondes. Malko se întrebă ce anume va urma. Oare CIA era la curent cu această nouă mutare?

— De unde ştiţi? întrebă el.

Dilan avu un surâs trist.

— Sarcina mea este să organizez sosirea lui la noua adresă.

— Cine mai este la curent cu aceasta?

— În principiu, nimeni în afară de câţiva membri ai Comitetului central.

— Şi unde va pleca?

Malko începea să înţeleagă. Ori era vorba de o înscenare vicioasă, ori era pe urmele unei afaceri de extremă importanţă.

— Nu pot să vă spun încă înainte de a fi absolut sigur că nu veţi vorbi cu nimeni despre rolul meu. Am încă o familie în Kurdistanul turcesc. Numai pentru faptul că v-am contactat; pot fi cu toţii executaţi.

Malko înţelegea.

— Vreţi să ni-l vindeţi pe Ocalan?

— Nu vreau să-l vând ci să-l dăruiesc.

Ca şi cum ar fi măsurat gravitatea celor spuse, luă bricheta cu blazon a lui Malko şi îşi aprinse cu ea o nouă ţigară.

— La noi, acest lucru se numeşte preţul sângelui, zise el încet. Până mor, voi avea în faţa ochilor pe fratele meu spânzurat ca un porc în acea celulă. Încă mai simt rezistenţa opusă de carnea sa în momentul în care l-am mutilat. Ocalan este cel care l-a condamnat la moarte. Tot ce vreau e să mă răzbun. Ştiu că turcii ar da orice ca să-l vadă prins. Dumneavoastră sunteţi prieteni cu turcii şi nici nu-l iubiţi.

Malko reflectă repede: nu se aşteptase la o asemenea propunere. Era prea frumos la prima vedere.

— Dar cum ne veţi putea ajuta? insistă el.

— Nu faceţi pe naivul. Ştiţi prea bine că nici o ţară europeană nu ar îndrăzni să-l predea pe Ocalan direct turcilor din cauza represaliilor exercitate de PKK. Nu-l veţi putea captura decât cu ajutorul unei operaţiuni clandestine. La fel cum au pro-

cedat francezii în cazul Carlos, în Sudan. Sunt gata să vă ajut să-i întindeți o capcană.

Malko rămase tăcut. Bărbatul din fața lui nu era un trădător ordinar. Dilan îi făcea mai degrabă o impresie bună. Avea o privire sinceră și tot ce spusese stătea în picioare. Kurzii erau oameni mândri care cultivau răzbunarea la fel cum alții cultivă roșii. Motivația lui era credibilă. Dar avea oare nevoie de el?

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, kurdul preciză imediat:

— Ocalan nu este singur. Mai întâi este susținut de toată organizația. De oameni ce îi sunt devotați, ca Evin. Ei au bani, au birouri în toate orașele Europei și o echipă de protecție adecvată. Este imposibil să afli ce pun la cale. Aici pot să vă ajut eu.

Malko reflectă. Propunerea kurdului era foarte atrăgătoare.

— Unde intenționează Ocalan să plece?

— M-am întâlnit cu el la Moscova. Mi-a spus că are două opțiuni. Ori o țară din Europa, ori să se întoarcă în munții Kurdistanului ca să lupte. Preferă însă să rămână în Europa...

Era de înțeles...

Bărbatul care își spunea Dilan se uită la ceasul pe care îl avea la mâna dreaptă, un vechi Breitling Navytimer.

— Trebuie să plec, zise el. Vă voi contacta în curând. Atunci îmi veți spune dacă acceptați să colaborați cu mine. Acum, voi pleca primul. Dumneavoastră mai așteptați puțin.

Ei se despărțiră fără să-și dea mâna. Malko mai lăsă să treacă cinci minute, apoi plecă spre centru ca să caute un taxi. Spera că Centrala CIA din Bruxelles acoperise bine această întrevedere.

* * *

Când intră în biroul lui James Whale, șeful Centrale CIA din Viena, Malko fu întâmpinat cu căldură de american. Cu barba sa deasă și cu aspectul său deșelat, semăna mai degrabă cu un *guerillero* al anilor cincizeci. El îi strivi degetele cu un surâs radios.

—*Well done! Well done!* [1]

Malko remarcă atunci un al doilea personaj, așezat într-un fotoliu. Era un tip bondoc, cu un început de chelie și cu un nas ascuțit. James Whale i-l prezentă imediat.

---

1. Bine jucat! Bine jucat! (n.a.)

— William Morris, de la Centrala noastră din Ankara. A venit special ca să vă întâlnească. Doriţi o cafea?

— Fie o cafea.

Americanii trimiteau oameni pe Lună, dar erau incapabili să facă o cafea ca lumea. Trecuseră două zile de la întâlnirea de la Bruxelles şi în ajun primise un fax prin care era chemat la James Whale. Acest lucru îi permitea să ia masa cu Dolores Von Blankenberg şi să continue idila din punctul în care o întrerupsese.

— Am reuşit să-l identificăm pe Dilan, anunţă triumfător James Whale. Cu ajutorul unor fotografii făcute de echipa noastră la Bruxelles. După ce s-a despărţit de dumneavoastă, a plecat pe jos la numărul 52 de pe bulevardul Louise. Acolo este sediul mai multor organizaţii kurde. În primul rând, guvernul kurd în exil, apoi ARGK – Frontul de Eliberare al Kurdistanului –, vitrina legală a PKK ; şi în cele din urmă, mai este şi sediul permanenţei PKK.

— Cine este acest bărbat?

— Se numeşte Kendal Gunde Sani. În traducere, Kendal din satul Sani. La kurzi, nu există nume. Ei folosesc doar prenumele, urmat de numele satului de origine. Acest lucru nu ne uşurează sarcina... Deci, Kendal, pe care îl cunoaştem de multă vreme, face parte din Comitetul central european al PKK. Este un politician, nu un activist, face parte din ceea ce numim "primul cerc" al lui Ocalan.

Lucrurile erau din ce în ce mai surprinzătoare.

— Dar ce ştiţi despre povestea cu fratele său?

Americanul zâmbi cam încurcat.

— Aici ne aflăm într-o zonă "albă". Nu am reuşit să verificăm nimic. Fratele său, dacă a existat, nu a fost niciodată reperat de serviciile noastre. Probabil nu a fost destul de important. În plus, nu ştim cum îl chema. Poate fi posibil, dar neverificabil.

— Dar istoria cu atentatul?

James Whale se întoarse către William Morris, tipul din Ankara. Acesta îşi aprinse o ţigară neagră cu un Zippo, apoi se întoarse către Malko.

— Să începem cu ceea ce ştim. La 2 octombrie 1998, a existat o tentativă de atentat contra lui Abdullah Ocalan, prin intermediul unui Mercedes capcană, oferit de un concesionar Mercedes din Damasc preşedintelui PKK. Avem chiar şi fotografia maşinii.

— Lovitura a fost dată de turci?

William Morris dădu din cap.

— Aici lucrurile se cam încurcă. Omologii mei din MIT s-au jurat că nu au nimic de-a face cu acest atentat. Că în acea vreme, nu reuşiseră încă să penetreze cercul închis în jurul lui Ocalan. Deci presupusul frate al lui Kendal nu era în nici un caz agentul lor.

— Kendal cu siguranţă nu era, remarcă Malko. Dar dacă nu MIT a pus la cale atentatul, cine ar putea fi?

— Bună întrebare! zâmbi William Morris. Bineînţeles, cred că sunt capabili să mintă, dar nu văd nici un motiv să o facă. Rămân deci puţine posibilităţi. O mişcare kurdă de extremă stânga, rivală lui Ocalan, ca Delsol, dar ei nu au asemenea mijloace. O fi vorba de preo poveste din sânul PKK? De asemenea, greu de crezut. Sau poate fi un "mesaj" al sirienilor ca să-i facă să înţeleagă că liderul lor a încetat să mai fie *persona grata* în Damasc. Este ipoteza cea mai plauzibilă. Dar imposibil de verificat.

— Totul pare extrem de bizar, spuse Malko. Dacă acest Kendal vrea să ne întindă o cursă, nu înţeleg cum ar proceda.

William Morris suflă fumul cu miros fetid.

— Poate că spune adevărul, remarcă el. Nici unul din elementele furnizate de el nu poate proba că povestea sa ar fi falsă. Este numai imposibil de verificat. În orice caz, există şi o informaţie exactă: ruşii se pregătesc să-l expulzeze pe Ocalan... Apropo, mai există un element care întăreşte spusele lui Kendal. La Moscova, Ocalan se află în compania uneia din militante, pe nume Gulizer. Este o blondă frumoasă cu sâni planturoşi, militantă în PKK. Actualmente, favorita sa...

— Favorita ? repetă Malko uşor mirat, deoarece nu avea nici o informaţie privind viaţa sexuală a liderului kurd.

William Morris zâmbi.

— Asemenea colonelului Kadafi, lui Ocalan îi place să se înconjoare cu femei. Sub eticheta de gărzi de corp, secretare, interprete sau asistente. Asta nu mai miră pe nimeni: este pur şi simplu un adevărat harem. Se pare că militantele îşi dispută onarea de se culca cu el. Sunt fete tinere, între douăzeci şi treizeci de ani. Uneori "lucrează" cu două sau trei deodată. Cum este celibatar, treaba asta nu şocheazâ pe nimeni. La urma urmelor, PKK nu este un partid islamist...

— Ce cunoaşteţi despre acea Evin, menţionată de Kendal?

— A, asta-i altă problemă. Se crede că și ea a fost amanta lui Ocalan, dar acum are funcțiuni cu mult mai importante. Este consilier politic și totodată responsabil de *campanya*, colecta de fonduri pentru PKK. Este o femeie dură, cu un comportament de o ferocitate bine cunoscută. Ea a luptat în munți și dispune în prezent de un pașaport german. Călătorește mult, dar cel mai mult stă în Germania.

— Atunci, ce trebuie să fac? Să renunț?

William Morris sări de parcă fusese mușcat de un scorpion.

— Ferească sfântul! Turcii sunt deja înnebuniți. Numai ideea că ar fi o șansă de unu la sută ca să puna mâna pe Ocalan, și tot trebuie să încercăm.

Era clar. Chiar dacă restul de nouăzeci și nouă la sută implica o cursă diabolică în care să-și lase el pielea. În ochii celor din CIA, numai morții americani erau niște morți adevărați...

El se ridică în picioare.

— Perfect, aștept deci apelul lui Kendal.

— Vreți să luați masa cu noi? îi propuse James Whale.

— Sunt dezolat, am deja un aranjament, se scuză Malko. Va fi o plăcere să mâncăm împreună cu altă ocazie.

— Cred că suntem sortiți ca să ne mai întâlnim, sublinie William Morris, cu subînțeles. Dacă îi veți ajuta pe turci să-l prindă pe Ocalan, vă vor arăta o recunoștință etenă.

Era de dorit ca această recunoștință să nu fie postumă.

* * *

Malko o reîntâlni pe Dolores Von Blankenberg instalată la o masă la *Sacher*, având înaintea ei o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne. Sobrietatea costumului taior de culoare gri, cu fusta atât de strânsă, încât abia putea să-și încrucișeze picioarele, cotrasta în mod izbitor cu senzualitatea trăsăturilor ei. Părul negru ca pana corbului, strâns la spate, dispărea sub o micuță pălărie cu voaletă, ce se oprea chiar deasupra enormei guri sângerii. Malko se înclină înaintea ei.

— *Ich küsse ihre Hand, Grafin*[1]*!*

Dolores îi adresă o privire arzătoare prin voaletă.

---

1. Sărut mâinile, contesă. (n.a.)

— Sunt deghizată în curtezană în genul anului 1900, zise ea. Cum vă place?

— Enorm, spuse Malko punându-i o mână pe o coapsă.

El simţi umflătura făcută de jartieră. Pe loc, kurzii, turcii, Abdullah şi CIA se spulberară într-un nor roz.

— Sper că azi, nu ne va mai deranja telefonul, remarcă cu perfidie tânăra *Grafin* soţând o ţigară dintr-un etui din aur fin ornamentat.

Malko îi oferi un foc. Dolores suflă fumul încetişor.

— Mă învitaţi mai întâi la masă? întrebă ea cu şiretenie în glas.

* * *

Soneria telefonului portabil abia se auzea în încăperea tapiţată cu o catifea groasă de culoare roşie de la *Sacher*. Dolores, care nu păstrase decât pălărioara şi ciorapii, zâmbi feroce.

— Dacă răspunzi, nu mă mai culc niciodată cu tine!

Malko îşi spuse că era o promisiune care o angaja numai pe ea şi apucă celularul. Dolores încercă să-l împiedice, răsturnând din greşeală un mic platou din argint pe care erau două pahare cu puţin coniac Otard XO. Ea îşi înfipse unghiile în spatele lui Malko, plin deja de lungi dâre roşietice.

— Ticălosule! Încăpăţânatule!

Însensibil, Malko apăsă butonul *"Yes"* şi spuse "alo".

— Sunt eu, se auzi vocea lui Dilan-Kendal. Sunteţi pregătit de plecare?

— Da.

— Atunci, să fiţi mâine la Atena. Vă voi suna către ora şase seara.

Comunicaţia se întrerupse. Malko îşi spuse că recreaţia a luat sfârşit. Numai Dumnezeu ştia ce îl aştepta la Atena!

Capitolul V

Holul hotelului *Intercontinental* din Atena avea calmul și tristețea unui cimitir de țară în ploaie. Nu lipseau marmura, aerul condiționat, inutil în acest anotimp, japonezii și inevitabilii bijutieri greci din galeria comercială, unde vânzătoarele locale racolau clientela direct din camere.

Celularul lui Malko sună în momentul în care se afla la recepție. Zborul de Viena avusese întârziere. Bănuitor, Elko Krisantem inspecta holul, de parcă în spatele fiecărui fotoliu s-ar fi ascuns câte un dușman. Cum cei mai mulți dintre kurzi vorbeau turca, Malko își spusese că prezența lui nu putea fi decât benefică. Turcul nu putuse să-și ia cu el vechiul pistol Astra din cauza porților magnetice, mulțumindu-se cu lațul, foarte eficace în mâinile sale. Sugrumase cu el gâturile multor răufăcători. Elko era nebun de bucurie că își reluase vechea îndeletnicire, cea de ucigaș. Malko apăsă butonul *"Yes"* al celularului.

— Da?

— Ați sosit deja? se auzi vocea lui Dilan-Kendal.

Vocea kurdului era încordată și îngrijorată.

— Da, îl liniști Malko. Sunt la *Intercontinental*.

— Am putea să ne întâlnim peste o oră la barul *Jackson* ? Se află la intersecția străzilor Kanari și Miliani. Lângă piața Kolonaki.

— Nici o problemă, făcu Malko.

După ce intră în camera sa, se repezi la telefon. Întâi îl sună pe șeful Centralei CIA, Chuck Logan, cu care mai lucrase și în alte dăți. Ceasul Breitling Crosswind Special indica ora patru. Sunat pe linia directă, americanul răspunse imediat. Malko îl înștiință despre sosirea sa, evident, fără să-și dea numele.

— Treceţi pe la mine mâine dimineaţă la ora nouă, îi propuse Logan. Folosiţi intrarea de pe strada Lachitos, este mai discretă.

Ambasada americană, care adăpostea birourile CIA, era un enorm complex de clădiri de pe bulevardul Vasilisis-Sofia, aflat în inima Atenei, şi era apărată de o puzderie de puşcaşi marini şi de grilaje înalte.

— Voi fi acolo, promise Malko.

Interlocutorul său era mort de nerăbdare ca să-l vadă. Americanul nu se putu stăpâni şi adăugă:

— Dacă informaţia dumneavoastră este exactă, valorează aur.

— Să sperăm că aurul nu se va transforma în plumb, răspunse Malko prudent.

* * *

Kendal privea zidurile impersonale ale camerei sale de la *Holiday Inn*, cu inima plină de tristeţe. Nu-şi mai revenise niciodată de la moartea fratelui său mai mic, fiind veşnic cuprins de o melancolie persistentă. Era puţină vreme de când întrevăzuse posibilitatea unei răzbunări. Din acel moment, nu se mai gândea decât la asta. În ochii lui, adevăratul vinovat de moartea lui Avdal era doar *"serok"*. La kurzi, răzbunarea este o obligaţie sacră... El scoase din servieta diplomatică un plic din hârtie Kraft, ca să-l depună în seiful hotelului. În el se aflau zece mii de dolari în bancnote de o sută. Era suma pe care partidul i-o dăduse pentru Abdullah Ocalan. Dacă va avea nevoie, va putea obţine şi mai mult. PKK era bogat.

După ce puse banii la adăpost, se îndreptă spre strada Mihalakopoulou, unde era o staţie de taxi. Până la întâlnire mai erau douăzeci de minute. Nu avea cu el nici o armă, ci numai telefonul lui portabil. O armă ce putea produce teribile distrugeri.

Ceru să fie lăsat în piaţa Kolonaki şi coborî strada Kanari pe jos. *Jackson Pub* se afla chiar la începutul străzii Miliani, o stradă pietonală şi animată, mărginită de numeroase bistrouri, în cartierul cel mai simpatic din Atena, departe de sinistrele troleibuze verzui ce se târau pe străzile poluate ale capitalei.

Terasa de la *Jackson Pub* gemea de lume şi reuşi cu greutate să găsească o masă liberă. În ciuda climei plăcute,

erau puse în funcţiune nişte arzătoare cu gaz, care îi pârleau pe consumatori ca la rotisor. Grecii erau foarte friguroşi. Se uită destul de dezinteresat la fetele gălăgioase şi sexy care umpleau localul, singure sau însoţite. Din obişnuinţă, încerca să repereze în mulţimea veselă existenţa vreunui pericol.

Sediul PKK din Atena se afla la doi kilometri de acolo, alături de *Hilton*...

Dar acest cartier Kolonaki era prea elegant şi prea scump pentru militanţii kurzi. Era mică posibilitatea ca să aibă vreo întâlnire neplăcută. El scoase pachetul cu ţigări Gauloises blondes şi îşi aprinse una, după ce comandă un uzo. Fiecare contact cu agentul CIA reprezenta un pericol mortal. Dar Kendal nu îndrăznea să folosească telefonul pentru a furniza informaţii de o asemenea importanţă. Deodată văzu un bărbat blond oprindu-se în faţa terasei, examinând mesele. Era cel pe care îl aştepta. Un sentiment de linişte amestecată cu angoasă îi cuprinse inima. Din acest moment, nu mai putea da înapoi.

* * *

— Abdullah Ocalan va sosi mâine seară la Atena, spuse Kendal. Va fi însoţit de un grec, Milos Lambrou, de Gulizer, femeia care trăia cu el la Damasc, şi cu doi bodyguarzi. Gulizer călătoreşte cu documente false nemţeşti, cu numele de Berivan Gogor. Unul dintre bodyguarzi, Ayas Ibrahim, are un paşaport suedez, iar celălalt are unul cipriot, pe numele Aristotel Arestodou. Avionul soseşte la ora optsprezece pe aeroportul din vest, utilizat pentru zboruruile particulare.

El spusese totul dintr-o răsuflare, cuvintele fiind acoperite de hărmălaia din jur. Uşurat, el goli paharul cu uzo, fără apă. Malko încercă să rămână impasibil. Prea era frumos totul. Cum de autorităţile greceşti şi americane nu putuseră fi la curent?

— Cine mai ştie de sosirea lui?

Kendal lăsă ochii în jos.

— Foarte puţini. Ruşii ştiu că a părăsit teritoriul lor, dar ignoră destinaţia. Aparatul Falkon 900 care a plecat după Ocalan aparţine unei companii de chartere din Geneva. După câte ştiu, s-a comunicat un plan de zbor fals autorităţilor ruse. Cu destinaţia Minsk, Bielorus şi apoi Amsterdam. Sunt prea fericiţi că scapă de el ca să mai pună şi alte întrebări. Bineînţeles, îi vor avertiza pe americani în legătură cu plecarea lui, dar nimic mai mult.

— De ce vine în Grecia?

Kendal comandă un alt uzo înainte de a răspunde.

— Nu știu totul, dar această operațiune a fost pusă la punct de Evin și de un viceamiral grec în retragere, Milos Lambrou. Un bărbat foarte întreprinzător, care aparține mișcării de extremă-stânga, "bătrânul Pasok". A mai ajutat PKK și în alte ocazii.

— Ce interes are?

— Îi urăște pe turci. Inamicii acestora, devin în mod automat prietenii lui. În plus, mai este și marxist.

— Guvernul grec este la curent cu asta?

Kurdul scutură din cap.

— Nu. Nu ar accepta prezența lui Ocalan pe teritoriul grecesc. Acest lucru ar constitui un *casus belli* pentru turci.

— Mi-ați spus că Evin a organizat operațiunea. Ea de ce nu se află aici?

— Va sosi mâine, înaintea lui Ocalan.

Malko trebui să aștepte ca o brunetă îmbrăcată cu un pantalon hipermulat să se instaleze alături, ca să poată pune următoarea întrebare.

— Ce va face Ocalan după ce ajunge în Grecia?

— Grecia nu constituie decât o etapă, răspunse imediat Kendal. De aici intenționează să plece în Cipru. În partea lui greacă, bineînțeles. Iar apoi, să se întoarcă în Kurdistan cu un avion particular, unde vrea să relanseze lupta armată contra Turciei. Nu mai crede într-o soluție politică. Totul depinde însă de păstrarea unui secret absolut asupra prezenței sale aici.

Malko îl privi sceptic pe kurd.

— Cum un om ca Abdullah Ocalan ar putea să debarce *incognito* la Atena și să stea acolo fără a fi reperat?

Kendal aprinse o nouă țigară și zâmbi cu subînțeles.

— Dacă vrea să vină aici este pentru că avem mulți prieteni. Milos Lambrou i-a organizat foarte bine sosirea, grație relațiilor pe care le are cu directorul companiei de aviație civilă. I-a spus că va sosi de la Moscova însoțit de un ministru adjunct al Apărării ruse, interesat să facă o afacere cu armament. Pentru asta a cerut sala rezervată VIP-urilor și eliminarea controalelor obișnuite. Astfel, Ocalan va sta în Grecia incognito.

— Câte persoane cunosc în detaliu această operațiune?

Kendal numără pe degete.

— Evin, Milos Lambrou și, acum, dumneavoastră. Deci viața mea se află din acest moment în mâinile dumneavoastră.

— Ce urmează să se întâmple imediat după ce trece frontiera?

— Ocalan trebuie să rămână ascuns câteva zile, ca între timp să se pună la punct etapa următoare a călătoriei sale.

— Unde?

Kurdul dădu din cap.

— Nu știu. Cred că nici Evin nu știe încă. În prezent rămâne în sarcina dumneavoastră să vă descurcați. Eu v-am dat deja o mulțime de elemente.

Kendal se ridică de la masă. Malko îl opri .

— Kendal, nu plecați încă.

Kurdul se așeză din nou, calm în aparență. Mâinile tremurătoare cu care își aprinse următoarea țigară trădau însă fragilitatea acestui calm.

— Așadar, ați aflat cum mă chemă.

Malko zâmbi ironic.

— Chiar vă miră acest lucru?

Kendal scutură capul cu un aer absent.

— Bineînțeles că nu. Așadar la Bruxelles nu eram singuri?

— Nu, mărturisi Malko.

Kurdul făcu un gest de neputință.

— De acum înainte, viața mea atârnă și mai mult de dumneavoastră...

— Știți prea bine că, dacă mi-ați spus adevărul, nu riscați nimic din partea noastră...

Kendal îi adresă o privire sfredelitoare.

— Ce vreți să spuneți?

— Noi nu am putut verifica istoria privitoare la fratele dumneavoastră, recunoscu Malko. Dacă este adevărată, vă înțeleg atitudinea. Dacă nu, înseamnă că este ceva putred la mijloc.

— V-am spus adevărul, răspunse calm kurdul. Vreau să-mi răzbun fratele, chiar dacă ar fi să o fac cu prețul vieții mele. Este vorba de o chestiune de onoare. Or, dumneavoastră sunteți singurul care mă poate ajuta. Asta-i tot.

— În regulă. Când va fi următorul nostru contact?

Din nou, kurdul era în picioare.

— Atunci când voi avea ceva să vă comunic, mai spuse el înainte de a se face nevăzut în mulțimea de pe strada Miliani.

* * *

Chuck Logan îl întâmpină pe Malko, spijinindu-se în două cârje. Era de statură mică, cu ochii mici adânciţi în orbite, scânteind de inteligenţă. Părea un spiriduş răutăcios.

— Mi-am frânt femurul în timpul unui meci de tenis, spuse el. O treabă total idioată. Haideţi, ard de nerăbdare să vă ascult!

El se lăsă să cadă într-un fotoliu, aruncând cârjele, apoi îşi turnă puţină cafea. Îl ascultă cu aviditate pe Malko, în timp ce-şi aprinse o ţigară. Malko îşi încheie raportul sugerând:

— Nu ne mai rămâne decât să prevenim guvernul grec... Să pună ei mâna pe Ocalan.

Şeful Centralei CIA tresări.

— Pentru nimic în lume! Nu-i cunoaşteţi pe greci! Dacă îi prevenim, îl vor sui pe Ocalan din nou în avion. Este un guvern de stânga, mai degrabă simpatizant al PKK. Asta fără să mai punem la socoteală toate grupările de extremă-stângă, încă puternice aici. Acestea dispun de numeroşi complici în sânul poliţiei şi al Serviciilor secrete. Amintiţi-vă că nu s-au găsit nici acum asasinii lui Robert Welsh.

Era vorba despre o dramă pe care CIA nu o putuse uita. În 1975, Robert Welsh, şeful Centralei CIA din Atena fusese asasinat de către nişte necunoscuţi în seara de Crăciun. La puţin timp după aceea, crima fusese revendicată de către o minusculă grupare de extremă-stânga, "17 Noiembrie". Nimeni nu a fost arestat. În anii ce au urmat, aceaşi grupare i-a atacat în mai multe reprize pe americanii şi pe grecii implicaţi în dictatura coloneilor, care a luat sfârşit în 1974. Nici atunci nu au putut fi identificaţi membrii ei. Intervenţiile acestei grupări s-au extins până în anul 1997.

— Vi se pare plauzibilă povestea lui Kendal? întrebă Malko. Ocalan ar putea intra în Grecia incognito?

— Lucrul acesta nu este imposibil.

— Aţi auzit de acest Milos Lambrou?

— Sigur că da. Este un apucat, un "naţionalist". Tot ce îşi doreşte este un război cu Turcia. Nu ştiam însă că avea contacte în PKK.

— Ocalan soseşte mâine, potrivit spuselor lui Kandal. Ce este de făcut?

Șeful centralei CIA rămase gânditor câteva momente.

— Deocamdată avem un atu în mână, pe care nu-l au grecii, kurzii și nici turcii. Aceștia nu vor veni niciodată să-l caute pe Ocalan aici. Guvernul grec îl va expedia imediat indiferent unde. Deci, singura soluție ar fi să organizăm o operațiune clandestină ca să punem mâna pe el.

— Și după aceea?

Chuck Logan îl privi pe Malko cu un zâmbet încordat.

— Apoi îl vom da pe mâna turcilor. În mod discret.

Malko se înfioră. Iată ce putea face un simplu apel telefonic. Se afla încă o dată în mijlocul unui joc periculos, ce risca să se transforme repede în coșmar.

Chuck Logan continuă.

— Trebuie să evităm cu orice preț întoarcerea lui Ocalan în Kurdistan.

Malko zâmbi crispat.

— Am venit la Atena cu Elko Krisantem. Nu suntem înarmați. Pare destul de lejer pentru o acțiune împotriva PKK, nu?

— Sigur, sigur, admise americanul. Voi cere instrucțiuni de la Langley. Înainte de toate, trebuie să nu-l pierdem din ochi pe Ocalan. Vorbiți grecește?

— Trei cuvinte, mărturisi Malko.

— Vă voi da imediat un ajutor. Am o "cârtiță" la EYP[1]. Un maior care ne-a mai făcut o grămadă de servicii. Se numește Dyonisos Stavrides. Îl voi pune la curent cu totul. Diseară, avem un cocteil cultural la ambasadă și îi voi spune să vină. Veniți și dumneavoastră. Vă voi face cunoștință cu el.

— De acord, făcu Malko ridicându-se în picioare.

— Așteptați! Am și un *stringer* sigur. O jurnalistă grecoaică a cărei mamă este americancă. Urania Zani. Va trece pe la hotelul dumneavoastră în seara asta. Vă va servi de ghid.

Sună telefonul și Chuck Logan se ridică atât de brusc încât fu cât pe-aci să se prăbușească. Malko abia îl prinse din zbor. După ce răspunse, Logan se întoarse spre Malko cu un aer îngrijorat.

— Și dacă toate astea nu sunt deât o capcană întinsă de acest Kendal?

---

1. Ethniki Yperesia Plirotorion. Serviciul Grec de Informații (n.a.)

Malko ridică neputincios din umeri.

— Asta o vom afla foarte repede. Mâine seară, la ora șase.

* * *

— Vă caută o doamnă la recepție, anunță funcționarul de la *Intercontinental*.

— Cobor imediat, spuse Malko.

De dimineață făcuse o mică plimbare prin Atena luminată de un soare strălucitor. Orașul era însă la fel de urât. Aveai impresia că se ivise din neant în anii '50, la poalele Acropolei. Cuburi albe îngrămădite unul lângă altul, între care răsăreau din loc în loc clădiri uriașe din beton și sticlă, prea moderne pentru acest spațiu. Din fericire, Malko luase micul dejun împreună cu Elko într-un încântător bistrou din piața Kolonaki. Turcul nu se simțea deloc în largul său printre dușmanii săi ereditari și se grăbise să se întoarcă la hotel.

Odată ajuns în hol, Malko se uită în jur și văzu o femeie ce aștepta în fața buticului Lalaounis. Stătea întoarsă cu spatele, avea părul blond, un taior bej și ciorapi violeți ce-i scoteau în evidență picioarele puternice. Instinctiv, el știu că era femeia cu care trebuia să se întâlnească.

Se apropie de ea.

— Sunteți Urania Zani?

Blonda se întoarse brusc.

Avea niște ochi ca din porțelan albastru, un năsuc cârn și fața rotundă, cu o expresie copilărească și o mulțime de curbe.

— Da! Dumneavoastră...

— Sunt Malko Linge. Să mergem să bem ceva.

Barul, aflat la cealaltă extremitate a holului, era aproape pustiu.

Urania Zani sări direct pe un scaun, decoperind cu generozitate picioarele lungi și pline.

— Ce doriți să beți? o întrebă Malko.

— Un scotch cu gheață.

El comandă un Defender "Vechi de cinci ani" și o Stolicinaia pentru el. Urania îl privea, cu o lumină aproape mistică în uimitorii ei ochi albaștri.

— Chuck Logan mi-a vorbit despre dumneavoastră, spuse ea încet, deși nu era nimeni lângă ei. Se pare că ați făcut lucruri de necrezut... Știu de ce sunteți la Atena. Așa că voi face tot ce îmi veți cere.

— Încă nu știți la ce vă angajați...

Ea se înroși lăsând nasul în pahar. Spontaneitatea, naivitatea și trupul ei plinuț o făceau enorm de atrăgătoare.

— Ce pot face eu? întrebă ea.

— Sunt invitat la un cocteil la Ambasada americană, zise Malko. Vreți să mă însoțiți?

Urania Zani fu copleșită de o mare nefericire.

— O, ce păcat, dar nu pot! Am de luat un interviu pentru Mega TV.

— Nu-i nimic, o liniști Malko. Astă-seară încă nu lucrez. Ne vom întâlni mâine. Atunci poate că veți găsi puțin timp.

— Oricât veți vrea! strigă ea din toată inima. Malko se uită discret la ceas. Era timpul să plece la ambasadă. Cei doi schimbară între ei numerele de telefon și se despărțiră în hol, apoi Malko se îndreptă către mașina de închiriat, parcată în strada Sygrou.

* * *

Saloanele Ambasadei americane erau pline de lume, iar varietatea bufetului era uimitoare. Malko îl salută pe ambasador la intrare și se strecură în mijlocul invitaților. Îl găsi pe Chuck Logan sprijinit în cârjele sale, stând de vorbă cu cineva și sorbind dintr-un pahar plin cu whisky fără gheață. Alcoolul pur avea să-i sudeze mai repede oasele.

— Stavrides nu a sosit încă, zise el. V-ați întâlnit cu Urania?

— Da, este o fată încântătoare.

— Și eficace, completă americanul. Și de încredere.

— Care este scopul acestui cocteil? întrebă Malko.

— Este dat în cinstea unui poet grec care tocmai a fost tradus. Era și timpul: omul este deja mort pe jumătate.

Într-adevăr, proiectoarele de televiziune erau pe cale să prăjească un bâtrân scofâlcit și mititel, cu fața ridată, pe jumătate ascuns după un morman de cărți...

Deodată, un bărbat înalt, destul de corpolent și cu înfățișare de grec, își făcu loc prin mulțime și îl prinse pe după umeri pe șeful Centralei CIA.

— Dragul meu prieten! Ce-ați pățit? V-a ciomăgit nevasta?

— Nu, mormăi americanul. Mi-am rupt piciorul la o partidă de tenis.

Malko nu avea ochi decât pentru bruneta splendidă care tocmai răsărise în spatele nou-venitului. Avea un chip de o puritate uimitoare, cu o gură mare și roșie ca sângele, pomeți foarte proeminenți și un aer mândru. Părul lung, negru și strălucitor, îi ajungea până la șolduri. Rochia din mătase neagră era crăpată până sus pe coapse.

— Vă prezint pe Clio Ikaria, logodnica mea, spuse grecul.

Clio surâse cu răceală și rămase tăcută. Chuck Logan făcu prezentările:

— Salvas Kametero, deputat al Noii Democrații. Domnul Malko Linge, jurnalist austriac, venit să facă un reportaj în Grecia.

Salvas Kametero strânse cu căldură mâna lui Malko, în timp ce Clio Ikaria se mulțumi să-i facă un semn distant cu capul.

— Domnul Logan este prea amabil, spuse el zâmbind. Acum câteva luni, m-a invitat pe port-avionul Theodore Roosevelt. A fost extrem de interesant. Doriți să luați masa cu noi după acest cocteil?

Chuck Logan agită una din cârje.

— Când plec de aici, mă duc direct în pat. Dar domnul Linge va veni cu plăcere.

— Nu aș vrea să abuzez, zâmbi acesta.

Salvas Kametero se îndepărtă cu o piruetă, luându-și de mână dulcineea.

— Ne reîntâlnim aici imediat!

— Cine este tipul? întrebă Malko imediat cum grecul dispăru în mulțime.

— Unul dintre cei mai bogați oameni din Atena. Tatăl său a construit un imperiu financiar, ce cuprinde concesiunea Mercedes pentru întreaga țară. Este americanofil și ne ajută mult în cercurile politice, grație statutului său de deputat. Mergeți să cinați la el. Veți petrece cu siguranță o seară plăcută.

— Dar frumusețea brună care îl însoțea?

— Acum am văzut-o pentru prima oară. Tipul apare întotdeauna cu tipe superbe. Este tânăr, bogat și frumos. Cu adevărat, o raritate. Vă rog, vreți să-mi mai aduceți de la bufet încă un Defender? Fără gheață.

* * *

Când Malko se întoarse cu paharul cu whisky în mână, Chuck Logan discuta aprins cu un bărbat corpolent, destul de prost îmbrăcat, cu craniul chel și cu ochelari cu lentile groase. Cum stătea de o parte neîndrăznind să întrerupă conversația, americanul îi făcu semn să se apropie, agitând una din cârje.

— V-am vorbit despre Dyonisos Stavrides, făcu el. Iată-l aici. A lucrat bine ca de obicei.

Maiorul din EYP zâmbi cu modestie.

— O, era foarte ușor, spuse el într-o engleză cu un ușor accent străin. Am câțiva prieteni la aeroport. Există un zbor prevăzut pentru mâine seară la ora șase. Un avion ce vine dinspre Minsk, Bielorus. Nu știm nimic despre pasageri, dar a fost rezervată sala destinată VIP-urilor, pentru a putea fi scutiți de formalitățile vamale și de poliție. Chuck Logan îi aruncă lui Malko o privire semnificativă.

Totul se potrivea perfect cu informațiile date de Kendal.

— Bravo! făcu el cu căldură.

— Am mai aflat ceva, adăugă grecul. Se pare că acest aparat de zbor a fost închiriat de deputatul Salvas Kametero.

Zâmbetul de pe chipul americanului se șterse brusc. Treaba asta nu intra în schema știută.

Capitolul VI

Chuck Logan, vizibil destabilizat, își puse paharul cu whisky pe o consolă și îl întrebă pe Stavrides:

— Sunteți absolut sigur de această informație?

— Bineînțeles. A avut loc o încurcătură. Persoana cu care am vorbit a crezut că fac parte din echipa lui Salvas Kametero. M-a rugat să confirm adresa firmei lui ca să-i poată trimite factura. Se pare că este un client vechi al acestei companii.

Deodată, Logan se întoarse către Malko.

— V-am spus eu! Este vorba de o înscenare. Informatorul dumneavoastră vrea să ne bage în bucluc.

Intrigat, Malko tocmai se pregătea să recunoască această posibilitate, când Dyonisos Stavrides îi veni în ajutor.

— Treaba asta nu mă miră deloc. De la EYP știm de multă vreme că Salvas Kametero era în bune relații cu PKK. L-a vizitat chiar pe Abdullah Ocalan în câmpia Bekaa, acum câțiva ani.

Americanul tresări.

— Dar de ce?

— Kametero este un naționalist. Este un înrăit dușman al turcilor. De aceea ajută PKK . Este simplu ca bună ziua...

— Așadar, credeți că este la curent cu sosirea lui Ocalan în Grecia? făcu Logan gâtuit de emoție.

— Mi se pare firesc.

Malko interveni în discuție.

— Nu vă miră faptul că un politician de stânga ca Milos Lambrou este amestecat în această operațiune?

— Nu prea, răpunse Stavrides. Și el este un naționalist. Chiar dacă fac parte din partide diferite, ura împotriva turcilor îi unește...

Chuck Logan îi spuse lui Malko:

— Cred că va trebui să-l urmărim pe Kametero! Am fost inspirat să vă trimit în seara asta la el acasă.

Cocteilul se terminase și mulțimea invitaților începu să se risipească. Salvas Kametero apăru din salonul alăturat. Nu mai era însoțit de frumoasa brunetă ci de un bărbat tânăr, înalt și chipeș, îmbrăcat ca un prezentator de modă.

— Vassili Selenos, avocatul meu și cel mai bun prieten. Va veni și el cu noi în seara asta. Chiar nu doriți să veniți, domnule Logan?

— Nu, mulțumesc, făcu acesta. Vă doresc petrecere frumoasă.

Dyonisos Stavrides se retrăsese discret. Malko îi urmă pe cei doi greci. Un enorm Mercedes negru aștepta afară, cu un șofer la volan.

Când pătrunse în mașină, Malko observă că portiera era blindată. Superba brunetă dispăruse.

— Nu vine și logodnica dumneavoastră? întrebă el.

Salvas Kametero scoase un nechezat de bucurie.

— Ne-am ciondănit nițel! Azi este ziua ei de naștere și voia să rămânem singuri, dar eu am chef să mă distrez. Vassili a invitat niște prietene...

Mașina rula cu mare viteză. Malko se uită pe furiș la ceas. Era ora unsprezece. La Atena, era încă devreme pentru a lua cina... Kametero fluiera încântat. Peste un sfert de oră, Mercedesul se opri pe strada Sygrou.

Kametero dădu un ordin scurt șoferului, traducând pentru Malko.

— L-am trimis acasă, așa vom fi mai liniștiți.

* * *

Cele două „prietene" ale lui Vassili Selenos, dacă nu erau niște târfe, semănau foarte bine cu ele. Părul blond decolorat, privirile îndrăznețe, râsul deșănțat, decolteurile provocatoare, unghiile de zece centimetri, întreg tacâmul... Salvas Kametero făcu prezentările: Sofia și Rhea. Ele nu vorbeau decât grecește și păreau cu chef... Cele două sticle puse pe masă, cu uzo și cu Defender, păreau bine ușurate. Kametero se așeză între ele, iar mâinile îi dispărură imediat sub masă, într-un concert de chicoteli excitate.

Malko înțelese de ce frumoasa Clio nu putuse să vină la petrecere...

Mezzo Mezzo era în mod vădit un restaurant de marcă, decorat în stil *ranch*, cu o pendulă uriașă de gară, un ring enorm

în vecinătatea barului, chelneriţe sexy şi clientelă gălăgioasă şi veselă.

Între două glume, Salvas comandă băutură pentru toată lumea, apoi îşi reluă plăcuta îndeletnicire, lăsându-l pe Malko singur cu avocatul său care părea ceva mai potolit. Acesta îi explică:

— Salvas este fericit. A luat masa cu preşedintele Comisiei pentru Apărarea naţională, care i-a promis că va pune în funcţiune în Creta rachetele cumpărate de la ruşi. Turcii vor fi furioşi nu glumă.

— Dar dacă vor ataca Grecia?

Avocatul izbucni în râs.

— Vom cere ajutorul americanilor! Suntem doar membri ai NATO.

— La fel este şi Turcia...

— Da, dar noi suntem creştini!

Noţiunile sale geo-politice păreau destul de reduse. Mai vorbiră despre politică, dar era clar că Vassili Selenos era cu mult mai interesat de decolteul Sofiei. În ciuda faptului că Salvas îşi vârâse mâna în chiloţii ei, aceasta îi trimitea ocheade lui, adevărate fulgere... Malko se întrebă dacă această serată îl va ajuta să afle ceva mai mult despre Abdullah Ocalan. Având în vedere ambianţa, se gândi că Elko a făcut bine că s-a dus la culcare.

Trecuseră două ore, dar Kametero comandă o nouă sticlă cu Otard XO. Cum nu reuşiră să o mai termine, acesta o oferi unor tipi de la o masă vecină. În cele din urmă, el se ridică de masă congestionat la faţă.

— Să dansăm!

* * *

Glasul strident al unei soliste, îmbrăcate într-un furou cu paiete şi acompaniată de o orchestră amplificată puternic, excludea orice posibilitate de a face conversaţie. Sala plină de animatoare era scufundată în semiobscuritate, iar cântăreţele se perindau pe un podium, susţinute de orchestra plătită proporţional cu numărul de decibeli.

Tinere cu ciorapi din plasă circulau printre mese, oferind bucheţele de violete care erau apoi aruncate de scenă.

Salvas Kametero chemă un chelner ca să comande a patra sticlă cu Taittinger. Era acum aproape încolăcit în jurul fetei cu

numele Rhea, interesat mai mult de aceasta decât de spectacol. Malko simţi că-şi pierde răbdarea. Cântăreaţa se făcu nevăzută. Un stol de animatoare se aruncară asupra clienţilor ca nişte păsări de pradă asupra unui leş. O blondă mai mult dezbrăcată se proţăpi în faţa lui Salvas şi începu să-şi desfacă sutienul. Vassili Selenos se aplecă spre Malko şi urlă:

— Este o slovacă a naibii de parşivă!

— Veniţi des aici?

— Ori de câte ori am timp!

Slovaca tocmai îşi dădea jos slipul cu paiete argintii, sub privirea flămândă a lui Salvas Kametero. Vexată, Rhea se înclină la urechea lui Malko şi îi spuse ceva într-o limbă aspră. Probabil era esperanto. Slovaca îşi balansa fesele albe şi grase sub nasul lui Kametero, aflat în al şaptelea cer. Încântat, acesta îi aruncă o bancnotă de douăzeci de mii de drahme pe care avu grijă să-şi noteze numărul de telefon. Cu siguranţă, era începutul unei frumoase poveşti de dragoste.

Rhea, deloc descurajată, îşi strecurase mâna în buzunarul stâng al pantalonului lui Malko şi începu să-l zgârie cu unghiile. Pe podium, Vassili Selenos practic se cuplase cu Sofia, ondulându-se pe loc în sunetele unei melodii siropoase. Apoi muzica se opri şi reapăru solista, agitând un microfon. Salvas Kametero se ridică în picioare, mai congestionat ca totdeauna şi, cu privirea înceţoşată de alcool, îi spuse lui Malko:

— Plecăm!

* * *

Respirând greu, ca un bou, Salvas Kametero conducea încet atingând aproape marginea trotoarelor de pe bulevardul pustiu. Cu o mână apăsa capul lui Rhea pe pântece în timp ce aceasta îi administra o felaţie clasa întâi. Alături de Malko, avocatul său şi Sofia nu mai formau decât o singură entitate care lansa nişte sunete elocvente. Brusc, la un stop, Salvas Kametero se arcui pe scaunul său cu un lung nechezat de plăcere, juisând. Ceva mai liniştit după aceea, acceleră şi reuşi să-l lase pe Malko în faţa hotelului *Intercontinental*.

— Sunaţi-mă! strigă el. Mai am încă o grămadă de lucruri să vă arăt. Sper că v-aţi distrat bine.

— Excelent, spuse Malko.

Acele luminoase ale ceasului său, marca Crosswind Special, indicau ora patru şi zece, iar el avea impresia că

tocmai scăpase dintr-un bombardament. Cu siguranță, sponsorul lui Ocalan era o adevărată figură.

* * *

Se lăsase noaptea. Prin peretele de sticlă al Aerogării de Vest a aeroportului din Atena, Malko supraveghea tarmacul unde staționau câteva aparate ale companiei Olympic Airways. Dyonisos Stavrides venise să-l ia de la *Intercontinental* la ora patru, la volanul mașinii personale, un Fiat 850 gri. Malko se hotărâse în ultimul moment ca să nu-l mai ia și pe Krisantem cu el, lăsându-l în rezervă. Imediat după sosirea la aeroport, maiorul se făcuse nevăzut, plecând să afle ultimele noutăți.

Abdullah Ocalan avea să vină cu adevărat în Grecia? Era greu de crezut că guvernul grec ignora cu desăvârșire totul în legătură cu acest plan. Malko se aștepta să-l vadă apărând pe Salvas Kametero. În schimb, îl văzu pe Stavrides întorcându-se cu ochii strălucind sub lentilele groase.

— Avionul va ateriza peste câteva minute, anunță el. Am vorbit cu colegul meu care este de permanență. Mi-a confirmat faptul că pasagerii nu vor fi supuși controlului de rutină, ci vor fi conduși direct în salonul VIP-urilor, unde vor fi primiți de un prieten deputat al lui Milos Lambrou, pe nume Costa Badouvas..

— Colegul acesta cunoaște identitatea pasagerilor?

— El crede că este vorba de niște sârbi bosniaci care vin să se refugiaze în Grecia, în numele solidarității ortodoxe.

— Cine i-a spus acest lucru?

— Nimeni. Este vorba de o simplă presupunere. Anul trecut, a fost anunțată sosirea secretă a lui Karadzic[1], care voia să se refugieze într-o mânăstire de pe muntele Athos. Veniți. Vom putea să-i vedem cum sosesc.

Malko îl urmă. Stavrides se opri în fața peretelui din sticlă și îi arătă un local luminat, aflat la marginea tarmacului.

— Acolo este salonul VIP-urilor.

Un Mercedes negru staționa acolo, cu toate farurile stinse.

— Este mașina lui Milos Lambrou, explică maiorul. I-am luat numărul. Nu există decât o singură ieșire, deci nu va fi dificil de urmărit.

---

1. Șeful sârbilor din Bosnia, inculpat de crimă împotriva umanității. (n.a.)

Se auzi șuierul reactoarelor și Malko distinse în penumbră luminile de poziție ale unui avion ce rula în direcția clădirii. Când acesta se mai apropie puțin, văzu că este un Falcon 900 înmatriculat în Grecia. Pulsul i se acceleră. Informația lui Kendal era exactă. Abdullah Ocalan, liderul PKK, se afla în avion. La doi pași de el...

Aparatul se imobiliză chiar în fața salonului oficial. Doi polițiști în uniformă ieșiră însoțiți de un civil. Pasarela din spatele avionului fu lăsată la pământ.

— Veniți, trebuie să-i urmărim, spuse Stavrides.

Cei doi coborâră la parter ca să poată urca în mașina grecului, aflată în fața aerogării. Zece minute mai târziu, ei văzură Mercedesul negru apărând în fața grilajului de la intrarea în teren. Șoferul schimbă câteva cuvinte cu santinela care ridică bariera. Mercedesul trecu apoi prin fața lor. Era prea întuneric pentru a putea distinge ceva în interiorul mașinii.

— Ei sunt, făcu Stavrides.

El demară imediat și porni în urmărire, pe bulevardul Vassileos Georgiou, de-alungul țărmului, îndreptându-se spre Atena. Traversară centrul orașului, apoi intrară pe bulevardul Messogion ce urca spre colinele ce înconjurau Atena la nord-est. La o intersecție, Stavrides îi arătă lui Malko niște clădiri impunătoare aflate în partea dreaptă.

— Aici lucrez eu, pe bulevardul Kahetaki.

Ei ieșiră din oraș. Curând se aflară în plină câmpie. Casele se răriseră, iar drumul era cu mult mai îngust...

— Unde au oare de gând să meargă? se întrebă Malko.

— Undeva, pe coasta de est, răspunse Stavrides. Am ieșit deja din Atena.

Ei rulară astfel, preț de vreo trei sferturi de oră, traversând păduri și sate. Apoi văzură la lumina farurilor numele unei localități, scrise cu caractere romane: Nea Makri.

— Este o mică stațiune balneară, spuse Stavrides.

Se afla la vest de peninsula ateniană. Mercedesul viră la dreapta, apoi la stânga, intrând în orășel. În cele din urmă, pătrunse în garajul subteran al unui imobil din beton cenușiu cu patru etaje, aflat lângă o stație de benzină. Dyonisos scoase un fluierat.

— Trebuia să mă aștept la asta. Aici locuiește Milos Lambrou. Îl va ascunde în apartamentul lui.

Ei parcară mașina ceva mai departe. Ferestrele de la etajul trei se luminară și rămaseră așa. La capătul unei jumătăți de oră, Malko se decise să-l anunțe pe Chuck Logan.

— Locul va trebui supravegheat în mod continuu, remarcă el. Putem avea încredere în Urania?

— Sigur că da, spuse maiorul din EYP. Abia așteaptă să fie utilă. Aveți numărul ei de telefon?

— Da.

— Ar fi bine să o sun eu, sugeră Stavrides. Voi vorbi cu ea în grecește. Dacă vom fi cumva ascultați nu o să bată la ochi.

El luă portabilul și urmă o scurtă conversație.

— Vine imediat. Mi-a cunoscut vocea. Nu am pronunțat nici un nume.

Așteptarea continuă. Malko se uita din timp în timp la ferestrele luminate, nereușind să creadă că liderul PKK se ascundea acolo ca un fugar oarecare. Desigur, era însoțit de gărzile de corp, dar se afla cu totul în puterea poliției grecești.

Dyonisos își aprinse o țigară Gauloises blondes.

— Chiar credeți că nu știe nimeni de sosirea lui? întrebă Malko.

— Ați văzut cum au decurs lucrurile? Dacă nu ați fi avut acea informație, nimeni nu ar fi fost la curent. În permanență avioanele particulare aduc tot felul de personalități, care nu sunt supuse controalelor...

— Salvas Kametero este însă la curent.

— Bineînțeles, dar el nu va sufla o vorbă, sau poate că el doar a plătit avionul. Nu este obligatoriu să fie direct implicat în această fugă. Ar fi prea riscant pentru el.

— Cum ar reacționa guvenul dacă ar ști ce se petrece?

— Nu știu. S-ar speria. Se tem mai cu seamă de turci. Poate ieși mare scandal dacă aceștia află că Ocalan se află pe teritoriul grec.

* * *

Când văzu micul Fiat roșu aprins 600, oprindu-se în spatele lor și pe Urania coborând din el, Malko izbucni în râs. Pentru o acțiune discretă, era perfect! Tânăra se strecură în mașina lor. Ochii ei albaștri străluceau de emoție.

— Am venit cât am putut de repede! zise ea.

— Este perfect, o asigură Malko. Voi putea astfel să mă întorc cu Dyonisos la Atena. Voi veni să vă iau către ora zece cel târziu.

— De acord. Ce trebuie să fac?

Malko o puse la curent, explicându-i cine era Abdullah Ocalan și cum arată acesta.

— Există puține posibilități ca el să iasă din casă. În acest caz, urmăriți-l și anunțați-ne de la portabilul umneavoastră, imediat.

Ea coborî din mașină și se urcă în Fiat, iar Dyonisos porni către Atena. Părea nițel îngrijorat.

— Sper că superiorii mei nu vor ști niciodată că am fost la curent cu afacerea asta. Nu m-ar ierta niciodată. Știți ce intenții are domnul Logan pentru mai departe?

— Nu, nu știu încă nimic precis, pretinse Malko. Nici măcar nu eram siguri că Ocalan va sosi în seara asta. Cel mai bine ar fi să se pună la punct o operațiune discretă de exfiltrare. Asta în cazul în care guvernul grec nu va fi dispus să colaboreze.

— Nu va face niciodată acest lucru, spuse maiorul. El îi detestă pe turci, dar în același timp se teme de PKK.

— În orice caz, Ocalan nu trebuie lăsat, zise Malko. Venind aici în mod clandestin, a distrus orice pistă. Poate să plece oriunde cu documente false. Vă rog să mă lasați în Psihiko, la Chuck Logan. Nu vreau să discut cu el prin telefon.

— Aveți dreptate. Dacă ar afla guvernul...

Ei pătrunseră în Atena, când sună telefonul portabil al lui Malko.

— Ați urmărit Mercedesul? întrebă Kendal fără nici un fel de preambul.

— Da, da, totul merge bine, răspunse Malko. Mulțumesc. Știm unde se ascunde amicul nostru.

Urmă un scurt moment de tăcere, apoi vocea încordată a kurdului îl izbi pe Malko ca un duș înghețat.

— Nu merge deloc bine, făcu el. Prietenul nostru nu se afla în Mercedes.

Capitolul VII

Malko simţi că i se strânge stomacul.

— Prietenul nostru nu a sosit?

— Ba da. Numai că celălalt prieten al nostru este un tip prudent. A lăsat Mercedesul să plece cu şoferul său. Apoi l-a luat pe pasagerul avionului în maşina sa personală, care aştepta în parching. Eram şi eu acolo. dar nu am putut să vă previn.

— Unde au plecat?

— Nimeni nu ştie.

Malko era perplex.

— Nu mai ştiţi nimic altceva?

— Nu. Am fost acolo ca să le dau banii. Nu sunt la curent cu detaliile operaţionale.

— Se feresc de dumneavoastră?

— Nu, dar au grijă ca operaţiunea să fie bine compartimentată. Voi vedea ce pot face. dar trebuie să fiu prudent. Încercaţi acelaşi lucru.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Dyonisos Stavrides.

Malko îi explică.

— Nu mă miră asta din partea lui Lambrou. Este un tip şiret. Poate că vom putea totuşi să-l localizăm pe Ocalan dacă îl urmărim pe el.

— Până atunci va trebui să-l găsim. Poate că s-a întors la el acasă. Din fericire, acolo aşteaptă Urania.

— Imediat după ce vă las la Psihiko. mă întorc acolo, să-i spun ultimele noutăţi.

Maşina pătrunse pe aleile liniştite ale cartierului rezidenţial. Malko îşi spuse că seara dementă petrecută în tovărăşia lui Kametero nu fusese irosită în van. Poate că miliardarul grec era la curent cu ascunzătoarea lui Ocalan.

* * *

Instalată într-un fotoliu în faţa lui Laser, şeful PKK din Atena, un tânăr kurd elegant, cu o mustăcioară fină, stătea Evin. Se vedea uşor că este neagră de furie. Fumul ţigărilor Gauloises blondes parfuma atmosfera din micul birou de la primul etaj al clădirii cu numărul 54, de pe strada Vassilissis Sofias, aflată nu departe de hotelul *Hilton*.

Adusese cu ea din Germania trei cartuşe. Un portret uriaş al lui Abdullah Ocalan, vechi de opt ani, decora camera. În dreapta era arborat drapelul kurd.

Celelalte birouri de permanenţă ale ERNK erau goale la această oră târzie. Evin sosise la începutul după-amiezii, cu un zbor regulat Lufthansa, şi ceruse să i se procure imediat o armă, fapt ce se execută imediat.

Ea nu fusese la aeroport ca să-l întâmpine pe Ocalan, iar Laser se întreba ce caută ea acolo la ora asta, în loc să stea cu *"serok"*.

El o întrebă timid:

— Totul a decurs bine?

— Da, admise ea. Până aici.

— De ce "până aici"?

Evin îl fulgeră cu privirea.

— Pentru că turcii şi americanii fac tot posibilul să-l găsească din momentul în care a părăsit Rusia.

— Mi-ar plăcea să-l salut.

— Mai târziu, îi tăie ea vorba cu răceală.

Soneria interfonului se auzi, iar Laser păru neliniştit.

Cine putea veni la ora asta?

— Este pentru mine, zise Evin. Am nevoie de biroul tău.

Laser părăsi încăperea fără să obiecteze, lăsând-o pe Evin să deschidă.

Aceasta primi un bărbat mai în vârstă, cu părul sur, cu chipul brăzdat de riduri. Era foarte slab. Ei se îmbrăţişară în tăcere, apoi ea îl conduse în birou.

— Ai putut face ce te-am rugat? îl întrebă îngrijorată Evin.

— Da. Mercedesul a fost urmărit.

Ea trase o înjurătură printre dinţi şi strivi ţigara într-o scrumieră. Parcă ar fi fost lovită în cap. Începeau problemele. Oaspetele ei o fixa indiferent. Se cunoşteau de mulţi ani de zile.

Făcuseră împreună antrenament într-o tabără din Asaba, în Liban. Ea, ca tânără luptătoare a PKK, el, Dimitri Megara, ca militant în "Mişcarea 17 Noiembrie", grupare de extremă-stânga, legată de aripa de stânga a Pasok, care se evidenţiase de-a lungul anilor prin mulţimea de atentate antiamericane în Grecia. Timpul trecuse, lupta antiimperialistă era ceva mai demodată acum, membrii organizaţiei teroriste îmbătrâniseră, dar rămânea un nucleu dur, format din vreo zece militanţi convinşi. Când Evin ceruse ajutorul grupului pentru protecţia lui Ocalan, Dimitri Megara, care era omul de bază, nu ezitase nici o clipă. Vechea complicitate revoluţionară rămăsese nestinsă.

Kurda ridică privirea şi întrebă:

— Cine l-a urmărit?

— Nu ştim încă. O maşină cu număr grecesc, cu doi bărbaţi la bord. Dacă numărul este autentic, mâine vom şti cui îi aparţine.

Evin vedea negru în faţa ochilor. Noroc că Apo nu se aflase în acea maşină. Dar trebuia să fie foarte atenţi pe viitor.

— Dimitri, Apo nu se afla în Mercedes, dar existenţa acestei urmăriri dovedeşte că cineva ştie că a sosit. Pe moment se află în siguranţă, dar mai înainte să trecem la faza următoare, va trebui să netezim bine drumul. A avut loc o scurgere de informaţii. Trebuie să văd pe unde. Dar trebuie de asemenea să-i elimin pe toţi cei care urmăresc pista. Ştiu deja prea multe.

— Dacă sunt greci, guvernul a fost deja prevenit, obiectă Dimitri.

Evin nu clipi.

— Vom vedea. Mai întâi trebuie să-i identificăm. Şi să acţionăm. Chiar dacă sunt greci. Treaba asta pune vreo problemă?

— Nici una, afirmă liniştit Dimitri. De asta am eu grijă. Totuşi nu aş vrea să mai vin pe aici. Cele întâmplate arată că şi tu poţi fi supravegheată...

— Ai dreptate, recunoscu Evin. Să ne întâlnim lângă chioşcul de ziare din piaţa Kolonaki, mâine la prânz. Sunt dezolată că te-am supus unui pericol.

Dimitri Megara se ridică zâmbind prietenos.

— Toţi suntem în pericol. Mă bucur că am putut să te ajut.

El ştia că fusese supravegheat, chiar dacă nu era bănuit de ceva. Tatăl său era un erou al războiului civil din anii '50, iar acest lucru îl scutea de multe neplăceri. Mai ales în epoca în care la putere se aflase Pasok. "Vechii membri" din Pasok rămăseseră cu convingeri de stânga. Poate prea de stânga.

Rămasă singură, Evin își aprinse o țigară. Era bântuită de neliniște. Nu mai avea curajul să-l viziteze pe Ocalan în adevărata lui ascunzătoare. Numai gândul că adversarii lor știau deja că acesta se află la Atena o îmbolnăvea. Trebuia să organizeze imediat exfiltrarea lui. Dar asta numai după ce curăța terenul, adică îi lichida pe ocupanții mașinii care urmărise Mercedesul în care se presupunea a fi Abdullah Ocalan. Ea nu reușea să alunge din minte un gând ciudat și neliniștitor. Cineva le luase urma. Ei acționau astfel având o informație. Iar acea informație ar fi putut fi dată de un număr prea mic de persoane. Mai întâi de toate, trebuia să pună mâna pe trădător. Și să-l facă să plătească trădarea în chipul cel mai feroce. Oricine îl punea în pericol pe *"serok"* trebuia să moară.

* * *

Abdullah Ocalan, gol până la brâu, se ștergea după o baie fierbinte. Căsuța în care fusese adus era cufundată în tăcere. Nici un zgomot nu se auzea de afară. I se rezervase aici camera cu biblioteca, plină până la refuz cu cărți și tablouri, prevăzută cu o micuță baie.

Împreună cu el se aflau Gulizer și cele două gărzi de corp, care stăteau în camera vecină, un imens living-room în dezordine.

Se simțea puțin sufocat, cu un singur număr de telefon la îndemână ca să sune în caz de nevoie.

Încă nu-i venea să creadă că se află incognito în Grecia. Evin organizase întreaga operație. Dacă reușea să nu se facă reperat, restul călătoriei era mult mai ușor. Ideea era simplă: De la Atena lua un avion către Teheran, cu un pașaport fals cipriot pe care trebuia să-l primească în curând.

De la Teheran, putea să meargă în Armenia, la Erevan, unde conta cu mulți simpatizanți. Putea să rămână acolo mai mult timp, sau putea să plece în munții din Kurdistan.

Chiar dacă iranienii ar fi aflat, nu l-ar fi predat americanilor și nici turcilor pe care îi urau...

Gulizer îl aștepta întinsă pe un vechi pat din lemn, înfășurată cu un prosop. Prezența ei îi ridica moralul, fiind o femeie constantă în afecțiunea pe care i-o arăta. Devotamentul ei era inalterabil. După ce se lungi pe pat, ea se lipi de el, mângâindu-i pieptul lat și puternic. La patruzeci și nouă de ani, Abdullah Ocalan era puternic ca un taur, dotat cu o sănătate de fier și cu un aperit sexual fără limite. Nu reușea să se

concentreze, dacă nu era înconjurat de femei.

— Nu ești prea obosit? îl întrebă Gulizer, la ureche.

— Nu, minți Ocalan.

În realitate, era destul de marcat de lunga călătorie. Încurajată astfel, Gulizer își strecură mâna pe sub prosopul înnodat peste șoldurile bărbatului și începu să-l mângâie. Șeful PKK închise ochii. După toate emoțiile și primejdiile, acestea erau momentele cele mai minunate și indispensabile. Stătea nemișcat, dar respirația începu să i se accelereze. Pe sub prosopul care îl înfășura, umflătura făcută de sexul său era din ce în ce mai mare. Se trezea la viață.

Cu mișcări de felină, Gulizer desfăcu prosopul descoperindu-și opera. Ocalan stătea în continuare cu ochii închiși. Se mulțumea doar cu senzațiile. Cu aceeași blândețe, Gulizer se aplecă deasupra lui, aducându-i ofranda gurii ei. Nu pentru a-l excita, lucru deja împlinit, ci pentru a umecta acel drug impresionant. El fremătă sub această mângâiere și gemu de plăcere. Atunci Gulizer se întrerupse. Încălecându-l, ghidă impresionantul drug către pântecele ei. Acesta era pentru ea un moment delicios. Când se înfipse bine, strânse din dinți și se lăsă să cadă peste pieptul păros al amantului ei. Simți atunci că pântecele îi explodează.

Ea rămase imobilă cât să-și revină, apoi, aplecându-se în față, începu o cavalcadă lentă, continuând să mângâie pieptul păros. Încetul cu încetul simți că o cuprinde orgasmul și își termină cavalcada cu mișcări ample și aprige. Simțind-o aproape de orgasm, Ocalan o prinse cu amândouă mâinile și o țintui în timp ce o inunda cu largi cascade însoțite de un muget surd.

Femeia rămase mult timp în aceeași poziție, cu capul lipit de umărul lui, apoi se rostogoli și rămase inertă alături de el, fără a rosti nici un cuvânt ce ar fi fost inutil.

Soneria vechiului telefon îi făcu să tresară. Ea se opri, apoi se auzi iar. Acesta era semnalul convenit. La al patrulea semnal, Ocalan ridică receptorul, recunoscând imediat vocea lui Milos Lambrou. Grecul părea foarte nervos.

— Totul este în regulă? întrebă el.

— Da. De ce?

— Credem că cealaltă mașină a fost urmărită. Nu trebuie să ieșiți deloc pe afară. Vin și eu ceva mai târziu.

Abdullah Ocalan rămase țeapăn. Din nou îl năpădea neliniștea. Bucuria și pacea lui se terminaseră.

— Cine era?

— Nu se știe, făcu evaziv Lambrou. Poate că nu este nimic...

— În cazul acesta, poate că nu este prudent să veniți aici.

— Eu nu m-am întors la mine acasă, îi explică grecul. Nimeni nu știe unde mă aflu acum. Sosesc acolo în douăzeci de minute.

Abdullah Ocalan închise telefonul și privi în plafonul cu zugrăveala descojită. Niciodată nu ar fi crezut că va ajunge să stea într-un loc ca acesta, în fundul pădurii. Bătrâna care îl găzduia, în vârstă de șaptezeci de ani, era o veche militantă comunistă de pe timpul războiului civil. Ea îi pusese la dispoziție biblioteca, ce îi servea pentru găzduirea oaspeților. În așteptarea lui Lambrou, Abdullah începu să se îmbrace.

* * *

O bătaie ușoară se auzi la ușa bibliotecii. Ocalan se duse să deschidă.

— A sosit prietenul nostru, îl anunță bătrâna doamnă.

— Vin imediat, spuse kurdul.

El o urmă pe bătrână în salonul principal, plin cu tablouri, cu dușumeaua acoperită cu covoare uzate, în care domnea o dezordine boemă. Alături de o plantă așezată pe o etajeră, se afla un fax, iar în cămin ardea focul. O canapea mare ocupa un colț al încăperii. Milos Lambrou era așezat într-un fotoliu, iar deasupra lui atârna nu bec fără abajur. Cei doi bodyguarzi stăteau înghesuiți pe un colț de divan. Bătrâna dispăru puțin, apoi își făcu apariția cu o tavă pe care erau cești cu ceai.

— Este grav ceea ce mi-ați spus mai devreme, atacă Ocalan. Știți cine erau urmăritorii?

— Nu încă, mărturisi Lambrou. Evin și prietenii ei se ocupă acum de asta. Poate că a vorbit cineva.

— Poate că au fost interceptate convorbirile, obiectă Ocalan.

Nu putea să creadă că cineva îl trădase. Oamenii care erau la curent cu operațiunea se puteau număra pe degetele unei singure mâini. Erau toți oameni siguri. Milos Lambrou nu-și putu ascunde neliniștea.

— Nu trebuie să vă mișcați de aici. Între timp, noi vom încerca să aflăm mai multe. Voula și cu mine suntem singurii care știm unde vă aflați acum.

Bătrâna zâmbi în timp ce mai turna puţin ceai în ceşti. Nu-l mai văzuse pe Ocalan până acum. Lambrou, bătrânul ei tovarăş de luptă antiimperialistă, îşi făcuse apariţia cu trei ore mai devreme şi îi spusese:

— Am pe cineva la mine în maşină, care are nevoie de un adăpost. Vrei să-l găzduieşti câteva zile?

Voula nu ezitase nici o clipă. Asta îi amintea de anii de luptă în ilegalitate din vremea războiului civil, când era tânără şi frumoasă şi îi ascundea pe partizanii comunişti cu care făcea adesea dragoste, ca să le mai ridice moralul. Acest lucru o întinerea.

— Când veţi obţine paşaportul meu? întrebă Ocalan.

Cea de a doua parte a operaţiunii se baza pe acest paşaport cipriot pe care i-l promisese Lambrou. Cu acest document, putea părăsi Grecia fără să se facă remarcat, mai ales dacă prezenţa sa acolo era ignorată.

— Aştept să apară. Trebuie să sosească din Cipru, promise Lambrou.

— Vreţi să mâncaţi? întrebă Voula.

Lui Ocalan îi pierise pofta de mâncare. El se hotărî să meargă la culcare.

* * *

Dyonisos Stavrides vorbea în şoaptă, aplecat deasupra mesei. Împreună cu Malko se aflau la subsolul unei cârciumioare de pe strada Sygrou. Anunţat cu o seară înainte, Logan dorea să reflecteze.

— A mai dat vreun semn de viaţă informatorul dumneavoastră? îl întrebă grecul.

— Nu, mărturisi Malko.

Din seara zilei precedente, Kendal nu îl mai căutase. Poate că plecase deja din Grecia, sau poate că îi era teamă. Era acelaşi lucru. Elko Krisantem şi Urania, având la ei fotografiile lui Lambrou, se tot învârteau în jurul locuinţei acestuia, însă fără nici un rezultat. Alternativa era simplă. Era suficient ca şeful Centralei CIA să-i prevină pe omologii săi din EYP în legătură cu prezenţa în Grecia a lui Abdullah Ocalan. Aceştia aveau la dispoziţie toate mijloacele de a-l captura. Adevărul însă era că americanii nu puteau şti ce atitudine va adopta guvernul grec. Malko şi Chuck Logan căzuseră de acord ca să mai păstreze tăcerea un timp. Mai rămăsese o pistă: Salvas

Kametero. Malko lăsase câte un mesaj la diferitele numere de telefon ale acestuia, dar miliardarul nu-i răspunsese încă.

— Am o idee, făcu deodată grecul. Lângă sediul PKK se află un bistrou unde militanţii kurzi mănâncă pizza uneori. Prietenul dumneavoastră vorbeşte turca?

— Da, însă nu kurda.

— Nu contează. Cei mai mulţi kurzi vorbesc turca, spuse maiorul din EYP. El ar putea da o raită pe acolo ca să tragă cu urechea.

— Bună idee. Poate că dacă îl însoţeşte şi Urania, nu va fi luat la ochi.

* * *

Abdullah Ocalan, proaspăt bărbierit şi odihnit, se simţea mai bine. Totuşi, nu putea să scape de o nelinişte surdă. Din ajun, nu mai ştia nimic de Evin. Povestea cu paşaportul său risca să dureze mai mult timp. Simţea nevoia să vorbească cu braţul lui drept, dar nu la telefon.

— Gulizer, zise el, trebuie să mergi în oraş. Poţi să iei autobuzul ca să nu fi remarcată.

— Ce am de făcut? întrebă tânăra femeie.

— Du-te la sediul de parmanenţă al PKK şi caut-o pe Evin. Spune-i că aş vrea să vorbesc cu ea dacă nu este prea periculos.

— Plec imediat, făcu Gulizer, mândră că poate fi utilă.

Peste cinci minute, ea părăsea casa îndreptându-se către staţia de autobuz. Se urcă într-un autobuz de culoare verde, care o lăsă peste o oră în faţa hotelului *Hilton*. Voula îi dăduse o hartă a Atenei, aşa că putu găsi cu uşurinţă sediul kurd. Când sună la uşă, îi deschise o femeie, care o întrebă în greacă ce doreşte.

Gulizer tocmai voia să-i răspundă în limba kurdă, când o văzu pe Evin care stătea de vorbă cu un bărbat cu mustaţă. Evin o văzu şi ea în acelaşi timp. Sări ca arsă şi repezindu-se la Gulizer, o trase în birou.

— Ce cauţi tu aici? Ce s-a întâmplat?

Era complet înnebunită de frică. Gulizer încercă să o liniştească.

— Nu-i nimic! *"Serok"* vrea să-ţi transmit un mesaj.

— Dar este periculos. Nu te-a urmărit nimeni?

— Nu cred. Nu am văzut pe nimeni prin preajma casei.

Evin făcu un semn cu capul către Laser, care părăsi imediat biroul. Când rămaseră singure, ea izbucni:

— Nimeni nu știe unde se află ascuns *"serok"*. Nici chiar tovarășii noștri de aici. Asta este singura lui apărare. Dar ieri, la aeroport, a fost urmărită mașina în care se presupunea că se află.

Gulizer păli.

— Cine a fost?

— Nu se știe încă, spuse Evin. Guvernul nu, cu siguranță, altfel poliția ar fi fost deja aici. Faptul acesta este însă și mai periculos...

Gulizer se așeză, copleșită. Brusc, se deschise ușa și își făcu apariția o femeie tânără care scoase o exclamație de bucurie când o văzu pe Gulizer.

— Gulizer! Nu știam că ești în Atena!

Era Khatun, o militantă care o întâlnise pe Gulizer în Damasc. Cele două femei se îmbrățișară, sub privirea reprobatoare a lui Evin. Când un secret începe să se împrăștie... Ea așteptă ca aceast explozie de bucurie să se potolească, apoi spuse cu răceală:

— Gulizer, eu trebuie să mă duc la o întâlnire. Până mă intorc, să mă aștepti în birou și să nu vorbești cu nimeni.

— Bine, *hevala*, spuse Gulizer cu respect.

Chiar dacă era amanta lui Ocalan, trebuia să se supună disciplinei de partid, la fel ca ceilalți. Evin părăsi camera, apoi se îndreptă către *Hilton,* de unde luă un taxi. Dimitri Megara o aștepta în fața chioșcului cu ziare din piața Kolonaki.

— Am noutăți, spuse el cu un zâmbet. Hai să mergem puțin.

* * *

Cei doi traversară piața, coborând către strada Koubari.

— Mașina aparține unui maior din EYP, spuse Dimitri Megara. Se numește Dyonisos Stavrides. Se spune că este omul americanilor. Nu l-am putut însă identifica pe bărbatul care îl insoțea.

— EYP, șopti Evin. Deci grecii sunt la curent cu totul.

— Faptul nu este sigur, obiectă Megara. Nu pot crede asta, căci dacă ar fi știut, nu l-ar fi lăsat pe Ocalan să debarce din avion. Cred că mai degarbă lucrează pentru americani. Aceștia l-au avertizat.

— Dar cum de au putut afla?

Dimitri Megara făcu un gest de neputință.

— Au atâtea mijloace... Vrei să continui ancheta asupra lui?

— Da, dacă poți. Încearcă să afli ce adresă are.

Când ajunseră la intersecția cu Vassilissis-Sofias, cei doi se opriră.

— Mai ai nevoie de ceva? întrebă grecul.

Evin se gândea la Gulizer care o aștepta la sediul PKK. Era paralizată de frică. Dacă americanii știau că Ocalan se află la Atena, acela era primul loc din Atena pe care trebuiau să-l supravegheze.

— Da, spuse ea.

* * *

Pizzeria de pe strada Alkmamos era o adevărată bombă, în ciuda inscripției din vitrină, scrisă în limba franceză *"Bon Appetit"*. Elko Krisantem avea impresia că pizza sa fusese preparată pe bază de clei de oase. Acest fapt nu-l împiedica să-și ascută urechile la masa de alături, la care erau instalați doi tineri: un bărbat și o femeie. Erau amândoi kurzi, dar din fericire vorbeau turca. Până acum, conversația lor nu oferea prea mare interes: fata vorbea de un studio pe care abia îl găsise și de prețul hârtiei de tapet...

Urania, curioasă la culme, încerca să aibă un aer firesc. Deodată, tocmai în momentul în care Elko încerca să dezlipească o bucată de pizza de pe cerul gurii, el îl auzi pe bărbat întrebând-o pe fată:

— O cunoști pe fata care se afla în biroul meu? Cea cu...

În același timp, el desenă cu mâinile niște sâni. Fata se înroși și spuse jenată:

— Te rog...

— Dar mă referream la ochii ei, se corectă tânărul. Ea are niște minunați ochi albaștri. O cunoști, doar ai sărit de gâtul ei.

— Da, o cunosc, recunoscu fata în silă.

— Cine este ea? O nouă tovarășă care va lucra împreună cu noi?

— În orice caz, Laser, te sfătuiesc să nu te atingi de ea.

Laser avea o solidă reputație de Don Juan. Climatul mediteranean anihila o mare parte din pudoarea tipică membrilor PKK.

Elko Krisantem fu cât pe ce să se înece cu bucata de pizza. El știa că Ocalan era însoțit de o fată cu ochi albaștri. Oare era aceea care se afla în acel moment în sediul PKK? El încercă să mai zăbovească încă vreo cinci minute acolo, înainte de a părăsi localul în compania Uraniei. Imediat cum ajunse în parchingul în care se plătea o taxă de o mie cinci sute de drahme, el luă portabilul grecoaicei și-l sună pe Malko.

— Vin imediat, spuse acesta. Ne întâlnim în față la *Hilton.*

El așteptase până atunci la *Intercontinental,* sperând ca va primi un semn de viață de la Salvas Kametero. Zece minute mai târziu, el oprea mașina în spatele Fiatului roșu al Uraniei. Eklo îi dădu pe scurt raportul.

— Trebuie să ne ascundem.

— Aproape de sediul PKK există strada Petraki, spuse Urania. De acolo se pot vedea toți cei care intră și ies din clădire. Aș putea rămâne și eu cu dumneavoastră.

Ea îl implora pe Malko cu privirea. Acesta își spuse că prezența unui bărbat însoțit de o femeie ar fi atras mai puțin atenția.

— De acord, spuse el. Elko, du-te după mașina mea și așteaptă-mă ceva mai departe, pe strada Vassilissis Sofias. Ei se despărțiră și, zece minute mai târziu, Urania își oprea Fiatul roșu în partea de jos a unei străduțe în pantă, al cărei capăt dădea chiar în fața numărului 54. Începu așteptarea. Din fericire, din imobil ieșea foarte puțină lume. Se scurseră vreo douăzeci de minute. În cele din urmă își făcură apariția două femei; una blondă și una brună, amândouă îmbrăcate în pantaloni. Urania tresări.

— Bruneta este cea care se afla la pizzerie.

Deci blonda putea fi Gulizer, amanta lui Abdullah Ocalan. Cele două femei se îndepărtară pe strada Vassilissis Sofias, îndreptându-se către o stație de autobuz.

— Ea trebuie să fie, făcu Malko. Încercați să îndreptați mașina în direcția lor.

Urania demară și făcu un viraj la dreapta, către centrul orașului. Blonda se urcă într-un autobuz verzui care se îndrepta către nord, în timp ce bruneta se întoarse pe jos către sediul PKK.

— Urmăriți autobuzul, îi spuse Malko Uraniei.

Instinctul îi spunea că nimerise jackpot-ul. Dacă fata era Gulizer, avea să-l conducă la ascunzătoarea lui Ocalan.

* * *

Autobuzul verde urca bulevardul Messogion cu viteza unui melc, oprindu-se la fiecare sută de metri. Blonda nu cobora încă. Malko își dădu seama că mergeau înspre Nea Makri. În clipa când porneau mașina pentru a zecea oară, el întoarse capul ca să vadă dacă Elko este în urma sa. Inima începu să-i bată cu putere. O motocicletă cu două persoane, îmbrăcate în bluzoane din piele neagră și caschete compacte, se îndrepta în viteză spre ei.

— Atenție! îi strigă el Uraniei.

Fată întoarse capul surprinsă.

— Ce s-a întâm...

Ea nu avu timp să-și termine vorba. Motocicleta era acum în dreptul lor, pe partea cu volanul. Malko văzu cum pasagerul scoate un pistol uriaș din jachetă și îl îndreaptă către Urania, care încă nu văzuse nimic.

Se auziră trei împușcături asurzitoare. Oglinda din față zbură în mii de fragmente. Urania căzu cu capul pe volan, ca și cum ar fi primit o lovitură în spate. Ea trase cu violență de volan la stânga, izbind motocicleta. Fiatul se îndreptă de-a curmezișul șoselei, evitând un camion. Apoi se urcă pe trotuar și își termină cursa într-un șir de biciclete aliniate în fața unui magazin. Cu coada ochiului, Malko putu să vadă motocicleta dezechilibrată care se răsturnă împreună cu cei doi ocupanți.

Urania nu mai mișca, prăbușită peste volan. În parbriz, se vedeau două găuri. Malko o prinse de umeri.

— Urania! Cum te simți?

Ea nu îi răspunse și alunecă alături. Malko văzu o gaură neagră în ceafa ei și sângele care curgea gâlgâind. Fusese nimerită de un glonț în partea de sus a coloanei vertebrale. Malko deschise portiera și sări din mașină. Lumea începuse să se adune în jurul lor. De departe, totul semăna cu un banal accident de circulație. El îl văzu pe unul dintre motociclişti ridicând motocicleta, apoi el împreună cu tovarășul său o încălecară. Malko se așteptă ca ei să fugă. Dimpotrivă. Motocicleta se îndrepta acum înspre el. Pasagerul agita în aer pistolul cu care tocmai o ucisese pe Urania.

Capitolul VIII

Câteva fracţiuni de secundă, Malko rămase ca paralizat. Motocicleta se năpustea spre el. Nu mai vedea decât braţul întins al pasagerului şi arma aţintită asupra lui. Două fulgere portocalii fură urmate de două detonaţii. Unul dintre proiectile îi şuieră pe lângă ureche. Complet dezarmat, era neputincios. Brusc, motocicleta frână la trei metri de el, iar ucigaşul sări din şa, cu intenţia evidentă de a-l doborî cu orice preţ. Simţi cum i se strânge stomacul. Nu avea nici o şansă contra unui asasin înarmat şi hotărât. În clipa în care încerca să fugă, conştient că va primi un glonţ în spate, văzu cum din coloana de maşini se desprinde una ce se îndreaptă în viteză înspre ei.

Era Elko Krisantem, la volanul maşinii de închiriat.

Motociclistul îl văzu şi el. Încercă să-l evite, dar maşina îl izbi în roata din spate, proiectându-l în faţă. Ucigaşul se întoarse şi făcu un salt într-o parte ca să nu fie strivit.

Elko puse frâna în dreptul lui Malko, care se aruncă în interiorul maşinii, în timp ce o nouă împuşcătură răsună nimerind de astă dată caroseria. Malko privi în spate. Conducătorul motocicletei, căzut la pământ, se ridicase în picioare şi îşi aşeza cascheta. Malko văzu nişte plete lungi şi negre. Era o femeie!

Cu cascheta pusă bine pe cap, ea încălecă în şa, făcând un semn pistolarului să se aşeze în spatele ei. Elko vîră scurt ca să intre pe sensul de circulaţie şi se năpusti către motocicletă. Chiar în acel moment, pistolarul sărea pe şaua din spate. Motociclista demară atât de brusc, încât Krisantem nu putu să o împiedice. Turcul încercă să urmărească motocicleta, dar aceasta se distanţă cu repeziciune şi se pierdu în trafic. Malko se uită în jurul său. Un grup de gură-casă se strânsese în jurul Fiatului roşu, în care se afla cadavrul Uraniei Zani.

Atacul nu durase mai mult de două minute. Era treabă de profesioniști. O sirenă de poliție se apropie. Niște trecători dăduseră alerta. Din păcate, pe Urania nu mai putea să o ajute nimeni.

— Elko, încercă să ajungi din urmă autobuzul acela.

Turcul făcu un viraj la dreapta pe o stradă care urca pe colină și, cu toate că aceasta avea sens unic, ajunse repede în bulevardul Messogion. După zece minute, văzură din nou autobuzul verde, oprit într-o stație. Ei îl urmăriră. Autobuzul se opri definitiv la doi kilometri distanță. Fata blondă se făcuse însă nevăzută. Ei își continuară drumul în direcția Nea Makri, reperând alte două autobuze. Era imposibil de știut care era cel bun... Toate semănau între ele.

— Păcat, am pierdut-o! oftă Malko.

Oamenii PKK erau mai bine informați și cu mult mai hotărâți decât își imaginase. Își aminti de Urania prăbușită peste volan. Fulgerată pentru nimic.

Era sâmbătă. Chuck Logan nu era cu siguranță la ambasadă. Malko formă numărul lui personal pe celular, dar răspunse o servitoare și renunță să-l mai caute. Trebuiau să își schimbe tactica. Efectul surpriză se risipise. Acum mai conta doar un singur lucru: să găsească cât mai repede ascunzătoarea lui Ocalan, ca acesta să nu dispară fără urmă.

* * *

Evin, neagră de furie, își smulse de pe cap cascheta compactă și o aruncă într-un colț al boxei în care Clio Ikaria parcase motocicleta, lângă un Fiat Barquetta, de culoare galbenă. Încercase să-și piardă urma făcând un larg ocol pe străduțele întortochiate înainte de a intra în garajul subteran al unui elegant imobil cu patru etaje de pe strada Koniari, aflată la poalele muntelui Lykavitos.

Lacrimile din ochii ei nu erau doar din vina lentilelor de contact... Nu putea să admită că-l putuse rata pe ocupantul mașinii roșii, după ce o nimerise pe femeia de la volan. Femeia ce pilotase motocicleta își scoase la rândul ei cascheta și își scutură părul de culoarea antracitului. Era calmă de parcă ar fi venit de la o partidă de golf....

— Mulțumesc, îi spuse Evin. Ai fost formidabilă!

Clio Ikara avu un surâs modest. În familia ei, fuseseră toți

teroriști, din tată în fiu. Aveau asta în sânge. Bunicul ei fusese un erou al rezistenței comuniste împotriva nemților, apoi luptase în războiul civil din Grecia, bineînțeles, alături de comuniști. Tatăl ei era unul dintre fondatorii "Mișcării din 17 Noiembrie" făcând parte din grupul de comando care-l asasinase pe Robert Welsh în 1975. Ea însăși, încă de când avea douăzeci de ani, participase la acțiuni clandestine periculoase. Studentă la sociologie, cover-girl, acceptase să fie întreținuta unui bărbat care simboliza tot ceea ce urâse mai mult, Salvas Kametero. Numai pentru ca să se poată consacra activității politice ilegale.

Ea desfăcu fermoarul bluzonului din piele și se dezbrăcă. Era înfuriată că se răsturnase când a lovit-o mașina și că îi căzuse casca de pe cap. Simți că nu poate să-i ascundă lui Evin un lucru jenant.

— Știi, eu îl cunosc pe bărbatul care era în Fiat, spuse ea.

Evin se crispă, devenind dintr-o dată bănuitoare.

— Te-a recunoscut?

— Nu, spuse Clio. Erau cu spatele.

— De unde îl cunoști?

— L-am întâlnit acum două zile la un cocteil de la Ambasada americană unde mă aflam împreună cu Salvas. Ei au plecat după aceea să mănânce undeva singuri. Nu este american, ci austriac. Se dă drept jurnalist.

— Jurnalist! rânji Evin. Mai degrabă acent CIA!

Cum de ajunsese acest bărbat să dea de urmele lui Gulizer? Ea începea să-și facă o idee ceva mai clară asupra situației. Aparent, guvernul grec nu era încă la curent cu prezența lui Ocalan pe pământul Greciei. Americanii își făceau jocul cu discreție. Acest lucru era o mică șansă pentru ea...

— Ar fi mai prudent ca să-l eviți, o sfătui Evin. Nu se știe niciodată.

Evin nu intervenise violent dintr-un motiv bine întemeiat: Gulizer, urmărită, risca să-l conducă pe agentul CIA direct la Ocalan. Cum pericolul fusese îndepărtat în mod provizoriu, era inutil să riște. Avea nevoie să câștige ceva timp: câteva ore sau câteva zile. Faptul că austriacul îl cunoștea pe Kametero nu era periculos. Acesta din urmă nu știa unde se află ascuns Ocalan. PKK se servea de el fără să-i acorde însă încrederea. El era ceea ce serviciile de dezinformare numeau un "idiot util".

— Poți să mă lași la *Hilton*? întrebă Evin.

Cele două femei se urcară în Barquetta, cu Clio la volan, și plecară pe strada Koniari.

* * *

Când Evin sosi la sediul PKK, toți militanții erau înghesuiți în jurul unui televizor. Pentru moment, era vizionat programul MEGA al televiziunii elene. Evin se apropie. O jurnalistă, în picioare lângă un Fiat roșu răsturnat, relata cele întâmplate. În vreme ce vorbea, fu arătată fotografia fetei de la volan. Imediat, Laser strigă:

— Dar asta-i fata de la pizzerie!

Evin simți cum i se urcă tot sângele la cap. Ceva se urzea pe la spatele ei. Nu erau nici douăzeci și patru de ore de când sosise Ocalan și totul era pe dos. Era necesar să acționeze. Se duse la recepție și întrebă:

— Bahar este aici?

— Da, *hevala*, este în biroul ei.

Bahar Gur era însărcinată cu menținerea disciplinei în sânul PKK. Evin bătu la ușa biroului ei și intră. Bahar era răsturnată într-un fotoliu, citind niște rapoarte. Evin își spuse că este un adevărat monstru. Mare cât o balenă, cu părul negru și țepos, întotdeauna murdar, îmbrăcată cu un pulover fără formă și cu un pantalon vechi, reprezenta un antidot sigur împotriva dragostei. Nu mai știa nimic în afară de muncă, biroul fiind și casa ei.

— Am nevoie de tine, *hevala*, îi spuse Evin.

Bahar lăsă hârtiile deoparte, cu o luminiță veselă în ochii negri. Îi plăcea să inspire teamă celor din jur, fizicul ei respingător interzicându-i orice altă activitate.

— La ordinele tale, *hevala*, spuse ea respectuoasă.

Evin îi explică situația, încheind:

— Vreau să știu ce a făcut Laser. Și dacă a avut vreun contact cu femeia aceea.

— Mă voi ocupa de asta, *hevala*, spuse cu simplitate Bahar.

* * *

Când Laser văzu chipul monstruos al lui Bahar în ușă, avu o tresărire. Era atât de urâtă, încât cu greu te puteai uita la ea. Laser se forță să zâmbească.

— Dorești ceva, *hevala*?

— Da. Vreau să stăm de vorbă. Vino.

Ar fi dorit să argumenteze ceva, dar era mai bine să termine cât mai repede cu ea. Bahar voia să-l întrebe desigur despre cheltuielile făcute. El se ridică de la masă și o urmă până în micul birou care servea pentru interogarea membrilor PKK bănuiți de anumite greșeli sau de "deviaționism". Luminat de un bec, nu era mobilat decât cu o masă, două scaune și un lavoar. Câteodată, locul servea drept celulă. O bâtă din lemn pătată de pete suspecte era așezată pe masă. Bahar și Laser se așezară față în față.

— Pune mâinile pe masă, ordonă grăsana.

Laser se execută, mai mult mort decât viu. Bahar îi privi mâinile de parcă ar fi fost un lucru extraordinar.

— Ai un ceas foarte frumos, remarcă ea.

— Aici nu este deloc scump, făcu Laser încurcat.

Avea să-l acuze de furt? Fără să mai spună nimic, grăsana apucă bâta cu amândouă mâinile și o abătu cu toată puterea peste încheietura mâinii stângi a lui Laser, zdrobindu-i ceasul și strivindu-i pumnul. Când urletele bărbatului încetară, ea spuse cu voce calmă:

— Și acum ai să-mi povestești tot ce știi despre fata de la pizzerie. Altfel nu ieși de aici.

* * *

Malko se repezi la telefonul portabil care începuse să sune. Întors la *Intercontinental* după atentatul în care murise Urania, aștepta ca Chuck Logan să-l cheme. Era însă Kendal.

— Știți ce s-a întâmplat? îl întrebă Malko.

— Nu.

Malko îl puse la curent.

— Nu am văzut-o pe Evin astăzi. Probabil că v-au urmărit ieri, când ați filat Mercedsul. Sunt extrem de prudenți. Atentatul săvârșit împotriva dumneavoastră dovedește că au complici aici, dar eu nu știu nimic în privința asta. Voiam doar să vă anunț că Evin mi-a ordonat să nu părăsesc Atena. Deci, el se află încă aici... Trebuie găsit Milos Lambrou. Sper să puteți acționa înainte ca el să poată fugi. Eu nu pot să mai pun întrebări căci m-ar bănui. Vă urez noroc.

Nici nu închise bine telefonul, că Dyonisos Stavrides sună la rândul lui. Auzise la radio despre atentat.

— A fost în stilul lui "17 Noiembrie" făcu el. PKK are legături permanente cu ei. Aveţi grijă, sunt oameni foarte periculoşi.

— Există ceva incredibil, zise Malko. Am crezut că o recunosc pe fata care conducea motocicleta. Semăna cu logodnica lui Salvas Kametero!

Maiorul EYP tresări.

— Este imposibil. Cu siguranţă că v-aţi înşelat.

Zece minute mai târziu, îl sună Chuck Logan. Şi el auzise despre atentat. Era cuprins de panică.

— Mă simt îngrozitor de vinovat, făcu el. Fata aceea era o făptură admirabilă. Şi era atât de fericită că lucrează cu dumneavoastră... Oamenii din EYP îmi vor pune cu siguranţă întrebări. Cunosc relaţiile noastre. Trebuie să acţionăm cât mai repede.

— Deocamdată sunt total blocat, zise Malko. Asta pentru că nu ştim unde se ascunde Ocalan. După toate cele întâmplate trebuie să fim de două ori mai precauţi.

— Veniţi mâine pe la mine ca să vă împrumut o armă. Până atunci nu mai faceţi nici o mişcare fără să fie absolut necesar.

Era nostim. Malko se pregătea să coboare la cină, când din nou sună telefonul. De astă dată, era Salvas Kametero, la fel de afectuos. El se scuză că nu l-a sunat mai devreme.

— Acum mă aflu la Salonic, explică el. Mă întorc mâine. Vom putea lua masa împreună mâine seară.

— Cu plăcere, zise Malko. Sper că va fi cu noi şi încântătoarea dumneavoastră logodnică...

— A, am văzut că vă place, zise grecul râzând. O să-i spun să vină cu noi, dar va fi mai puţin... amuzant. Vin să vă iau pe la ora zece.

Malko se grăbi să ia masa cu Elko Krisantem, cel care îi salvase viaţa. Dacă nu i-ar fi venit în ajutor, motociclista şi-ar descărcat arma în el. Mai avea încă douăzeci şi-patru de ore de aşteptat. Numai de nu ar fugi Ocalan între timp. Malko realiză deodată un lucru. Dacă conducătoarea motocicletei era într-adevăr Clio, logodnica miliardarului, cu siguranţă l-a recunoscut. Deci avea tot interesul să nu vină la cină. Avea ocazia să o testeze.

* * *

Abdullah Ocalan examina tot felul de documente contabile

ale PKK privind stadiul cheltuielilor, ca să-și mai omoare timpul. Postul de televiziune al PKK era ca un sac fără fund care înghițea în permanență o groază de bani, iar el se întrebă dacă merită să-l mai finanțeze.

Instalată într-un fotoliu aproape de fereastră, Gulizer citea, aruncând câte o privire în grădina părăsită. Era bucuroasă că reușise să se întoarcă de la Atena fără probleme. Din nefericire, Evin nu își făcuse încă apariția, estimând că acest lucru ar fi fost un risc prea mare.

Timpul trecea extrem de încet în această casă izolată de lume, cu interdicția totală de a scoate nasul pe afară. Abdullah Ocalan lăsă hârtiile deoparte, gândindu-se la pașaportul cipriot promis de Lambrou.

Nu putea avea liniște decât atunci când îl va avea în mână.

Cineva bătu la ușă, iar Gulizer merse să deschidă. Era bătrâna proprietăreasă.

— Nu doriți puțin ceai? îi întrebă ea.

Ocalan era impresionat de zelul acestei bătrâne revoluționare. El o pofti înăuntru și începură să discute despre politică, sub privirile afectuoase ale lui Gulizer. Astfel Abdullah mai uita că este hăituit din toate părțile.

* * *

Dyonisos Stavrides se reîntorsese la biroul său în acea după-amiază și ceruse să i se aducă de la arhivă dosarul lui Milos Lambrou. El era singura persoană care știa unde se ascunde Ocalan. Or, în acel moment el însuși era de negăsit. Începu să citească pagină cu pagină tot ceea ce Serviciul secret adunase referitor la vice-amiral vreme de un sfert de secol. Erau informații de tot felul: sinteze, note, bucăți de hârtii, procese verbale, fotografii decupate din ziare... Descurajant era însă faptul că nici Savrides nu știa ce anume caută...

Nu dispunea decât de două elemente. Mai întâi, Lambrou nu putuse ascunde pe Ocalan decât la cineva de cea mai mare încredere, la o cunoștință foarte veche, cu aceleași simpatii politice. În al doilea rând, atunci când Gulizer plecase din sediul PKK, luase un autobuz ce se îndrepta către nord. Poate chiar la Nea Makri. Deci, exista posibilitatea ca ascunzătoarea să fie în acele coclauri.

* * *

Un soare străluciror scălda Atena în minunata zi de primăvară. Evin ajunse la *Hilton* și își chemă prietenul, pe Dimitri ca să-i mulțumească pentru ajutorul dat. El nu se afla însă în cameră, iar ea nu mai insistă. După aceea o sună pe Clio și avu o surpriză.

Cum o auzi, aceasta îi spuse:

— Cinez în seara asta cu prietenul dumneavoastră...

— Bravo, spuse Evin. Nu am putea să ne întâlnim înainte?

— De acord. Atunci, la salonul de ceai de la *Grande Bretagne*, la ora cinci.

Încurajată de această primă veste bună, Evin sună la Milos Lambrou.

— Documentul va fi gata mâine, spuse el.

Ziua părea cu adevărat fastă. Până acum, reușise să-i țină pe americani la distanță, iar ea se pregătea să le dea o nouă lovitură grație căreia mai câștiga nițel timp. Acum conta fiecare oră în plus. Încurajată de buletinul meteo, ea plecă pe jos către sediul PKK. Avea destul de lucru și acolo. Grăsana Bahar mânca o pizza cu degetele, în biroul ei. Aceasta se ridică în picioare, se șterse de pantalon și spuse cu respect în glas:

— Știu ce s-a întâmplat, *hevala*. Laser a comis o imprudență.

— Ce fel de imprudență?

— Alaltăieri a fost la pizzeria de pe strada Alkmanos în compania lui Khatun. Acolo au început să trăncănească. Laser a vorbit despre Gulizer, pe care o văzuse vorbind cu ea în biroul de permanență. Khatun i-a spus atunci că nu are voie să se atingă de ea...

— Și?

— La masa de alături stătea o pereche ce a plecat imediat după aceea. Laser își amintește că bărbatul avea aerul că ascultă la ce vorbesc ei. El menționase doar de o tovarășă blondă cu ochi albaștri, fără să-i dea însă numele.

— Tipul vorbea greaca?

— Nu, turca.

— Așadar, era un spion turc, făcu Evin. Laser trebuie pedepsit, dar nu ucis. Toate astea nu explică lucrurile. Acel turc

nu se afla acolo din pură coincidenţă. Cineva a trebuit să-i spună că noi mergem adesea acolo...

— Poate fi vorba de cineva din EYP, remarcă Bahar, ei ştiu acest lucru...

— Poate că da, poate că nu, recunoscu Evin nu prea convinsă. Oricum, trebuie să-ţi continui ancheta. Acum ocupă-te de Laser.

Bahar dădu din cap. Un tic îi agita sprânceana dreaptă. Cu ochii ieşiţi din cap, ea arăta cu adevărat înspăimântătoare. Ieşi din birou fără să mai spună nimic. Când Laser o văzu pătrunzând în celulă, se sculă terorizat de pe patul de campanie.

— *Heval,* Evin a spus că trebuie să te pedepsesc, zise Bahar.

Ea apucă bâta şi începu să-l tăbăcească pe Laser. Acesta reuşi să se ferească, dar până la urmă se prăbuşi. Femeia dezlănţuită îl lovi în plină figură. Când se opri obosită, Laser gemea lungit pe los într-o baltă de sânge. Avea chipul complet desfigurat.

* * *

Dyonisos Stavrides se puse pe treabă încă din zorii zilei. Nu mai avea multe documente de examinat. Deodată se opri cu ochii la o fotografie veche decupată dintr-un ziar din Salonic: era făcută la o ceremonie în memoria eroilor căzuţi în războiul civil care răvăşise Grecia după război. Începu să citească lista cu numele celor prezenţi. Milos Lambrou era la mijloc, alături de o femeie mai în vârstă. Era Voula Maniakis, o scriitoare, eroină a Partidului Comunist Grec. În articol se menţiona că ea avea reşedinţa undeva între Salonic şi Nea Makri. Un beculeţ roşu se aprinse în creierul lui Stavrides.

Voula Maniakis era un nume foarte cunoscut în cercurile intelectualilor greci pentru poziţia ei de extremă-stânga. El examină fotografia visător. Voula locuia în Nea Malkri. Putea fi o coincidenţă doar, dar merita să verifice. Urma să facă asta a doua zi după ce îi afla mai întâi adresa.

Capitolul IX

Salvas Kametero înaintă spre Malko râzând din toată inima și îl îmbrățișă cu căldura tipic meriteraneană.

— Am reușit să o conving pe Clio să vină cu noi! I-am spus că ați fost sedus de ea atunci la ambasadă și s-a simțit foarte flatată. Veniți.

Malko îl urmă. Imensul Mercedes blindat aștepta pe peronul hotelului *Intercontinental*. Salvas Kametero deschise portiera din față și îi spuse lui Malko:

— Iat-o pe prietena dumneavoastră!

Clio Ikaria întoarse capul spre el, cu același zâmbet forțat și cu privirea impenetrabilă. Era superbă, cu părul negru strălucitor căzând în cascate pe umeri, cu nasul drept și trăsăturile fine. Niște cercei lungi îi atârnau în urechi, iar furoul de un albastru electric era despicat foarte sus pe șold, descoperind o coapsă minunat sculptată.

— Bună seara! spuse ea.

Era rece ca un aisberg. Salvas Kametero închise portiera și ocoli mașina ca să urce la volan, în timp ce Malko se urca în spate, lângă avocat. Era ros de îndoială. I se părea imposibil ca această splendidă creatură să fie una și aceeași cu motociclista complice la crimă. La vederea lui, nu manifestase nici cea mai mică emoție. Părea mai degrabă plictisită că se afla undeva unde nu are chef să fie... Salvas Kametero demară ca într-o cursă Formula Unu. Strivit cu spatele de spătarul canapelei, Malko simți cum revolverul Beretta 92 infipt în centură îi intră în coloana vertebrală.

În urmă cu două zile, cineva încercase să-l ucidă, iar Urania zăcea acum la morgă.

Abdullah Ocalan se afla de patruzeci și opt de ore pe teritoriul elen și în ciuda ajutorului dat de Kendal, încă nu

reușise să-l găsească. Aparent, „plasa protectoare" desfășurată în jurul liderului kurd era deosebit de eficace. Nu reușise să stabilească încă rolul pe care îl juca playboy-ul miliardar în povestea asta. Spera ca să afle totuși până la sfârșitul seratei.

Salvas Kametero întoarse capul spre el spunând:

— Vă duc la cel mai bun restaurant pescăresc din Atena!

Se deplasau pe coasta mării în direcția portului Pireu. Apoi, grecul pătrunse într-un labirint de străduțe nepavate, care se întretăiau pe o colină, în genul celor din San Francisco. În cele din urmă opri în fața unui restaurant. Din afară nu era cine știe ce de capul lui, dar de cum îi treceai pragul, luxul îți sărea în ochi. Acvarii pline cu pești topicali, lambriuri închise la culoare, personal bine pregătit, totul era de cea mai bună calitate. Erau doar câteva mese ocupate. Atenienii cinau mult mai târziu. Imediat cum se instală, Salvas comandă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne rosé 1993. Închinară cupele. Malko, plasat în fața lui Clio, ciocni paharul cu al ei, smulgându-i un zâmbet distant. Avea trăsături de o puritate extraordinară, dar ochii cu pupilele de un negru lichid erau absolut indescifrabili. Ea luă o țigară din geantă, iar Malko profită ca să i-o aprindă cu bricheta Zippo, marcată cu blazonul familiei sale.

Reacția ei fu nulă.

Cina începu cu stridii cu garnitură de spanac, o combinație îndrăzneață, dar mediocră din punct de vedere culinar. Urmă o suită de feluri de mâncare, unele mai complicate decât altele, prezentate de un chelner sclifosit ca un ofițer prusac, care prezenta meniul în greacă, în timp ce Kametero traducea. Șampania curgea în valuri. Conversația era extrem de anostă. Malko își frământa creierii cum să-l facă pe amfitrion să abordeze singurul subiect care îl interesa pe el. Atunci întrebă:

— De ce circulați cu o mașină blindată? Ați fost cumva amenințat?

Salvas Kametero se umflă în pene.

— Bineînțeles! Eu și familia mea am primit numeroase scrisori de amenințare din partea grupării „Mișcarea 17 Noiembrie", din cauză că suntem proamericani. Am și permis de portarmă. În timpul zilei am o gardă de corp. Sunt teroriști primejdioși care au ucis o groază de oameni.

— Înțeleg, aprobă Malko. Dar pentru un tip ca dumneavoastră căruia îi place să șofeze, o mașină de patru tone nu este ideală.

Salvas Kametero izbucni în râs.

— Are compresor, așa că pot să întrec și motocicleta lui Clio! Nu-i așa, scumpo?

Malko simți că i se oprește inima. Deci nu se înșelase. Clio spuse ceva neinteligibil. Părea cam încordată. Cu cel mai încântător surâs, Malko o întrebă:

— Este adevărat că știți să conduceți o motocicletă? Este un sport destul de puțin practicat de fetele frumoase.

Clio îl țintui cu o privire rece ca de reptilă.

Obrajii i se îmbujoraseră ușor. Acesta era singurul semn al emoției ce o cuprinsese. Apoi vorbi:

— Îmi place mult sportul și, mai ales, motociclismul.

Vorbea engleza cu un accent încântător. Se priviră în ochi câteva secunde, iar Malko fu sigur în acel moment că în fața lui se afla misterioasa din ajun. El adăugă zâmbind.

— Cred că arătați superb îmbrăcată cu un costum din piele...

Salvas Kametero necheză de bucurie.

— Este cu adevărat mag-ni-fi-că, făcu el apăsând pe fiecare silabă. Nu-i mai lipsește decât o cravașă. Pe mine mă excită enorm.

— Salvas!

Malko nu înțelese restul, rostit în greacă cu o voce tăioasă. Miliardarul tăcu, iar grăsunul Vassili tuși discret. O liniște apăsătoare domni un moment, dar fu întreruptă de șeful de sală care anunța un desert straniu.

Kametero se grăbi să comande un coniac Otard XO, cu care umplu paharele în formă de balonașe. Clio se servi prima. Malko nu-și putea desprinde privirile de ea. Se vedea clar că este tulburată, acest lucru întărindu-i presupunerile. Cine însă o împinsese să joace un astfel de rol? Cu siguranță, nu amantul ei. Ea era așadar *legătura* cu Ocalan.

Când părăsiră restaurantul, Malko nu găsise încă răspuns la întrebarea sa. Salvas Kametero reluă drumul spre Atena conducând ca un dement, ca să-i demonstreze lui Malko supleța Mercedesului său blindat. Cursa se termină în fața localului de noapte în care fuseseră prima oară. Portarul le deschise portierele cu multă curtoazie. Clio coborî prima. În picioare pe trotuar și mândră ca o principesă, ea spuse cu o voce armonioasă:

— Acum vă las să vă amuzați cu curvele voastre.

Salvas se precipită, adresându-i rugăminţi în limba greacă. Fără să-i răspundă, ea i se adresă lui Malko:

— Domnule, nu aş vrea să-l privez pe Salvas de plăcerile lui obişnuite. Aţi putea fi atât de amabil să mă însoţiţi până acasă?

Malko tocmai voia să spună „da", când Vassili Selenos îşi oferi serviciile. Clio îl repezi cu asprime. Malko era sigur că nu o făcea din cauza unui simplu capriciu, dar nu înţelegea ce intenţii are. Singurul mod de a afla era să intre în jocul ei.

— Nici eu nu am intenţia să mai lungesc serata, aşa că după ce vă conduc, mă duc la culcare.

Salvas Kametero zâmbi niţel cam crispat. Era vexat, chiar dacă nu dorea să mărturisească acest lucru.

— În regulă, făcu el cu un ton degajat. Voi chema un taxi.

Adresă câteva cuvinte portarului care se duse în mijlocul străzii. Apoi îi strânse mâna lui Malko cu răceală. Era convins că invitatul său profita de împrejurări ca să-i sufle logodnica. Fapt nedemn pentru un gentleman.

* * *

Clio Ikaria privea lampadarele ce defilau prin faţa ochilor, cu capul în flăcări. Se blestema că cedase rugăminţii amantului ei, comiţând o imprudenţă ce putea avea consecinţe deosebit de grave. Când Salvas Kametero vorbise despre motocicletă, avusese impresia că va face un infarct. În ciuda indiferenţei afişate de austriac, ştia că el cunoaşte adevărul. Aşadar, datorită ei, putea să ajungă acum la cei din „17 Noiembrie", la PKK şi, bineînţeles, la Ocalan.

Era bolnavă de îngrijorare.

Nu-i mai rămânea decât o singură cale: să-l elimine chiar în acea seară, înainte ca el să poată comunica celorlalţi bănuielile sale. Singura problemă era că nu ştia cum să procedeze...

Taxiul urca strada Anapiron Polemou, dominată de parcul de pe muntele Lykavitos. Când ajunse la celălalt capăt, vira la dreapta. Peste câteva momente, se aflau în somptuosul apartament pe care Kametero îl pusese la dispoziţia lui Clio. Fata se întoarse spre însoţitorul ei, arborând un zâmbet plin de căldură.

— Sunt dezolată că v-am lipsit de restul petrecerii. Aş putea să vă ofer ceva de băut?

* * *

Ferestrele imense ale livingului dădeau către muntele Lykavitos și mânăstirea construită pe acesta. Picturi abstracte decorau pereții, o canapea din piele grej era pusă în fața unei măsuțe joase, iar pe jos era o pardoseală din marmură. În încăpere se mai afla și un superb bar, cu nenumărate oglinzi.

—Aveți un apartament minunat, remarcă Malko.

Clio îi adresă un zâmbet stânjenit.

— O, nu am nici un merit. Salvas a ales totul la decoratorul lui favorit, parizianul Claude Dalle. Ea se îndreptă către bar.

— Ce doriți să beți?

— Votcă, dacă aveți...

Clio deschise ușile din lac negru ale barului și scoase două sticle. Una de Stolicinaia și una de Defender, pe care le așeză pe măsuță, apoi se duse în bucătărie. Malko o privi cum merge: îți tăia pur și simplu respirația. Reapăru cu o frapieră, apoi ieși din nou. Malko auzi cum curge apa la baie, iar Clio își făcu apariția mai splendidă ca oricând. Începu să umble prin bar și o muzică dulce învălui încăperea. Clio se așeză alături de Malko. Dacă nu ar fi știut adevărul, acesta ar fi fost convins că are în fața lui o fată frustrată care se lasă curtată ca să se răzbune.

Rochia ei despicată oferea privirilor cea mai mare parte din coapsele de fildeș. Malko simțea cum pistolul Beretta continuă să-i martirizeze coloana vertebrală.

— Nu înțeleg cum cineva poate să abandoneze o femeie atât de minunată ca dumneavoastră! oftă el cu sinceritate.

Răspunsul răsună ca o lovitură de bici.

— Lui Salvas nu-i plac decât târfele.

— Atunci ce face cu dumneavoastră?

Ea ridică din umeri nepăsătoare.

— Ca să fiu sinceră, habar n-am. Este ca un copil răsfățat. Nimeni nu-i opune rezistență în afară de mine. Știți ce ar merita?

— Nu.

— Ar merita să mă culc cu dumneavoastră, spuse ea cu un surâs gurmand.

Ea bău scotchul dintr-o singură răsuflare, vădit încurcată. De când intraseră în apartament, Clio suferise o metamorfoză impresionantă. Nu mai era deloc țeapănă și distantă. Malko

avu o senzaţie plăcută în pântece. Era ceva rar ca o femeie să facă o asemenea aluzie fără a fi dispusă să o pună în practică... Problema consta în faptul că el știa că este vorba de o înscenare. Oare ce avea de gând să facă?

Clio se ridică îndreptându-se către bar unde-și mai turnă niște whisky. Malko își scoase revolverul și îl strecură încet sub pernele canapelei. Apoi se ridică în picioare și merse lângă tânăra femeie. Aproape ce ciocni cu ea. El o prinse de ambele șolduri, imobilizând-o. Clio îl privi cu un aer întrebător și amuzat.

— Văd că m-aţi luat în serios!

Fără să spună un cuvânt, el îi luă paharul din mână și îl puse pe o etajeră, apoi se aplecă asupra ei, sărutând-o. Buzele fetei rezistară câteva clipe, apoi se deschiseră într-un sărut profund. Trupurile lor era acum strâns înlănţuite.

Ea fu cea care se detașă prima, gâfâind puţin.

— Iată, sunt acum răzbunată.

Malko nu mai avu timp să-i răspundă: se auzi soneria telefonului. Conversaţia ce urmă, în greacă, fu extrem de scurtă. Clio se întoarse lângă Malko, cu o luminiţă jucăușă în ohii negri ca noaptea.

— Era Salvas. I-am spus că m-aţi condus acasă și că aţi plecat.

De astă dată, invitaţia fusese cu mult mai directă. Malko se hotărî să treacă la atac. Voia să afle până unde va merge Clio. Fata avea chef să se culce cu el, era destul de limpede. Se apropie de ea și o luă din nou în braţe.

— Și eu vă doresc, spuse el.

Ea rezistă mai puţin decât prima dată.

Malko îi simţea freamătul sânilor pe sub muselina albastră a rochiei, însă în clipa în care-i întâlni privirea, crezu că are în faţa lui o cobră. O femeie poate încerca senzaţii fizice agreabile, fără acordul creierului... Când încercă să-și strecoare mâna pe sub rochie, fata îl opri.

— Nu aici. Nu am deloc chef să mă las luată ca o târfă.

Cu siguranţă, ideea asta o obseda... El o urmă într-o încăpere decorată cu perdele grele din catifea albastră și cu un pat imens stil Hollywood, lângă care atârna o oglindă mare și rotundă, ușor înclinată. Un catalog Claude Dalle pus pe noptieră nu lăsa nici un fel de îndoială asupra originii acestui mobilier.

— Salvas a vrut să o așeze aici, spuse ea arătând oglinda.

Cu o mare naturalețe, ea își scoase rochia, rămânând doar cu slipul de dantelă și cu ciorapii *„stay-up”*. Muzica se auzea până aici, iar Clio, culcată pe pat, începu să-și onduleze trupul. Pe de o parte ea îl mângâia cu măiestrie, dar, pe de altă parte, dădea dovada unei rigidități și a unei stângăcii, ca și cum totul era ceva impus. Brusc, își desfăcu coapsele și îl atrase către ea.

— Ia-mă, spuse Clio.

Era ca și cum ar fi spus “dă-mi puțină sare”

Malko o penetră fără grabă. Deodată miracolul se produse. Clio începu să se miște sub povara lui. Începu să gâfâie și să geamă, apoi totul se sfârși cu un strigăt sugrumat. Brațele ei se desfăcură din jurul lui Malko și căzură în lături. El simți cum seva i se urcă în rărunchi și o pironi până la rădăcină. În mod mecanic, el ridică privirea către oglinda înclinată. Este întotdeauna excitant să te vezi făcând dragoste!

Ce văzu acolo făcu să-i crească pulsul la 200! Cu mâna dreaptă, Clio apucase mânerul unei dalte de spart gheața, ascunsă între somieră și saltea. În momentul în care el explodă în ea, Clio smulse din ascunzătoare arma improvizată și o abătu cu toată forța de care era capabilă în spatele lui Malko.

Capitolul X

Malko scoase un urlet de durere când oțelul îi străpunse carnea. Din fericire, un reflex de apărare îl făcuse să se răsucească pe o parte, iar lama îi pătrunse între două coaste, făcându-i o rană lipsită de gravitate. El făcu un salt, cu dalta de spart gheață înfiptă încă în spate. Sângele îi curgea șuvoi. Clio sări ca un arc din pat, aruncându-i o privire înnebunită. Goală pușcă, ea țâșni din cameră. Malko smulse dalta din rană și o aruncă pe covor. Asta căutase ea în bucătărie... Filmul *Basic Instinct* făcuse discipoli. Spatele îl durea îngrozitor, iar sângele îi șiroia pe trup. El se năpusti după tânăra femeie.

— Clio! Întoarce-te!

Cu siguranță că acum căuta o armă. O prinse în living-room, dar ea se smulse din brațele lui, năpustindu-se către fereastră El nu mai avu timp să o ajungă din urmă. Dintr-un singur elan, ea sări în balcon, încălecă balustrada și sări în gol.

* * *

Îngrozit, Malko se aplecă în afară. Balconul dădea către spatele imobilului. Auzi o izbitură surdă și un țipăt. Apoi se lăsă liniștea. El strigă:

— Clio?

Nu primi nici un răspuns. Vântul rece îl dădu frisoane. Se uită la ceas: arăta ora unu și treizeci și cinci de minute. Se afla acolo de mai puțin de o oră. Sângele i se prelungea de-a lungul piciorului și un fier roșu îl ardea între coaste. Intră în baie și își tamponă rana cu un prosop ce se îmbibă imediat cu sânge. În cele din urmă reuși să nu mai sângereze atât de tare. Era profund zguduit de acest deznodământ neașteptat. Nu ar fi crezut nici în ruptul capului că Clio ar fi în stare să se sinucidă....

Cu niște fâșii de plasture, înjghebă un pansament acoperit cu un burete mare care să poată stopa hemoragia, apoi se

îmbrăcă și se aplecă din nou peste balcon. Nu era nici un semn de viață. Clio era moartă. Cu ajutorul unei batiste, începu să șteargă cu grijă toate urmele lăsate de el și își recuperă revolverul lăsat sub perna de pe canapea. Șoferul de taxi îl văzuse intrând împreună cu tânăra fată. Putea să-i creeze mari probleme în cazul unei anchete. Începu să percheziționeze în fugă apartamentul și, într-un dulap, descoperi costumul de motociclistă, din piele neagră.

După ce închise ușa, se urcă în lift. În momentul în care traversa holul, se izbi nas în nas de Salvas Kametero.

* * *

Miliardarul grec, cu ochii injectați de sânge, se clătina pe picioare. Avu nevoie de ceva timp ca să realizeze că se găsea față în față cu el. Treaba asta nu-i plăcu de loc. Cu un răcnet de furie, el se năpusti asupra lui Malko, îl lipi de zid, sugrumându-l cu amândouă mâinile și înjurând în gura mare. Avea cu vreo douăzeci de kilograme mai mult ca Malko, iar acesta, slăbit din cauza rănii, era cât pe-aci să piardă controlul. Reuși cu greu să pună mâna pe revolver și să-l înfigă cu putere în plexul grecului.

— Dă-mi drumul, sau trag!

Stupefiat, grecul îl eliberă cu ochii ațintiți la revolverul Beretta.

— Sunteți nebun! O să-i spun domnului Logan!

— Nu este nimic din ceea ce gândiți, făcu Malko. Este vorba de ceva cu mult mai grav...

— Unde este Clio?

Cum Malko nu răspundea, Kametero se năpusti în ascensor, urmat de Malko. Cei doi nu schimbară nici o vorbă în timp ce urcau. La etajul trei, miliardarul scoase o cheie din buzunar și pătrunse în apartament. Malko îl lăsă să cutreiere camerele, așteptând în picioare în mijlocul livingului. Kametero apăru intrigat.

— Ce i-ați făcut?

— Nimic, zise Malko. Pur și simplu, s-a aruncat de la balcon. Cred că a murit.

Grecul se repezi la fereasta deschisă și se aplecă deasupra balconului. Malko îl auzi strigând, apoi el reveni în încăpere.

— Nu văd nimic, zise el. Este vorba de o glumă proastă.

— Din păcate, este adevărat. Putem intra în grădină?

— Bineînțeles.

— Să mergem atunci.

Coborâră amândoi, de astă-dată până la parchingul subteran. Acolo era o ușă care permitea accesul la o esplanadă de ciment, situată cu câțiva metri mai jos. O formă întunecată era întinsă în mijlocul ei. Malko o lumină cu flacăra brichetei. Clio își zdrobise capul de ciment și o baltă mare de sânge se lățise în jurul lui. Trupul îi era contorsionat într-o poziție obscenă. Salvas Kametero sughiță și începu să vomite. Malko așteptă să se liniștească nițel, apoi spuse:

— Îmi pare nespus de rău. Nu prevăzusem așa ceva.

Grecul se îndrepta spre el amenințător.

— Nemernicule! Este complet dezbrăcată! Ai încercat să o violezi! O să anunț imediat poliția!

— Ar fi mai bine dacă m-ați asculta mai întâi, făcu Malko. Nu am nici o vină că s-a sinucis.

— Atunci, de ce este goală?

— Veniți, vă voi explica totul.

Cu regret, Salvas pătrunse în parching. În clipa în care voiau să urce la etaj, Malko întrebă:

— Știți unde se află garajul lui Clio?

— Da.

— Să mergem acolo. Vreau să vă arăt ceva.

În ciuda voinței sale, grecul îl conduse până la o boxă pe care o descuie cu o cheie. În interior se vedea o mașină Fiat Barquetta galbenă și o motocicletă.

— Aceasta este motocicleta lui Clio? întrebă Malko.

— Da, de ce?

— Priviți: plăcile de înmatriculare au fost scoase.

Grecul se încruntă.

— Ce vrea să însemne asta?

— Acum patruzeci și opt de ore, am fost victima unui atentat. Pasagerul unei motociclete a tras asupra mașinii în care mă aflam, iar femeia de la volan a fost ucisă. Motocicleta era condusă de "logodnica" dumneavoastră. Era "această" motocicletă.

Salvas Kametero se uita la Malko. Era consternat.

— Ce înseamnă toată povestea asta? Ce motiv ar fi avut să facă așa ceva?

— Să intrăm mai bine în casă, sugeră Malko. Am să vă spun mai multe lucruri.

* * *

Prăbuşit în fotoliu, cenuşiu de oboseală, cu chipul descompus şi cu ochii injectaţi, Salvas Kametero asculta povestea lui Malko. Din când în când îşi mai turna câte o porţie de Defender şi o dădea pe gât pe nerăsuflate. Malko nu uită nici un detaliu, nici măcar ceea ce se petrecuse între el şi Clio. Aceasta făcuse dragoste cu el doar pentru a-l putea asasina mai uşor. El se ridică, îşi scoase haina şi îşi descheie cămaşa, arătându-i pansamentul însângerat.

— Dalta de spart gheaţă se mai află încă în dormitor, adăugă el.

Salvas Kametero îşi aprinse o ţigară cu o mână tremurătoare.

— Dar, de ce? gemu el. De ce?

— Nu ştiu încă, mărturisi Malko. Dumneavoastră puteţi însă să mă ajutaţi. Unde aţi cunoscut-o pe Clio?

— Anul trecut, am vizitat un campus plin cu refugiaţi kurzi, lângă Atena. Clio era amestecată într-o acţiune umanitară, urmând în acelaşi timp cursurile de sociologie ale Universităţii. M-a impresionat enorm frumuseţea ei şi am început să-i fac curte. Mi-a trebuit foarte mult timp ca să o fac să-mi cedeze. Eram foarte îndrăgostit de ea. Cu greu am convins-o să vină să locuiască aici. I-am oferit maşina Barquetta, dar ea prefera să folosească motocicleta. Ştiam că are convingeri de stânga, dar acest lucru mă amuza mai degrabă. Nu pot înţelege de ce a participat la un atentat împotriva dumneavoastră.

— Eu unul cred că înţeleg, răspunse Malko. Să începem cu începutul. De ce aţi finanţat sosirea lui Abdullah Ocalan în Grecia, închiriind un avion Falcon 900 pentru cursa Moscova-Atena?

Kametero ezită să răspundă, bâiguind un fel de negare. Malko insistă neîndurător.

— Nu negaţi. Eu fac parte din CIA şi pot să vă spun că avem dovezi în legătură cu asta.

— Aşa mi s-a cerut, răspunse grecul în cele din urmă.

— De către cine?

— Clio m-a rugat, spunându-mi că Ocalan era hăituit, că nu ştie încotro să o apuce, dar că în Grecia avea o mulţime de prieteni. Cunoaşteţi poziţia mea faţă de turci. Eram chiar încântat să le joc o festă. Nu înţeleg însă de ce au vrut să vă ucidă.

— Vă spun eu imediat. De la sosirea în secret la Atena a lui Ocalan, de vineri noaptea, noi îl căutăm. Prietenul lui, Milos

Lambrou, l-a ascuns într-un loc sigur. Au vrut să mă ucidă pentru că o urmăream pe femeia care îl întovărășeste.

— Dar ce caută Clio în toată afacerea asta?

— Avem toate motivele să credem că PKK are mulți prieteni în "Mișcarea 17 Noiembrie". Membrii acestei grupări dau din când în când o mână de ajutor în acțiunile clandestine.

Salvas Kametero îl privi stupefiat pe Malko.

— Vreți să spineți că Clio făcea parte din "Mișcarea 17 Noiembrie"?

— Este probabil, dar imposibil de dovedit acum.

— Dar așa ceva este imposibil! Doar m-au amenințat cu moartea! Din cauza lor a trebuit să cumpăr o mașină blindată.

— Știu, recunoscu Malko, dar Clio v-a racolat în ideea că le-ați putea fi util.

Copleșit, miliardarul grec își turnă pe gât și ultimul rest de whisky. Era total amețit. Malko se aplecă spre el.

— Înțeleg foarte bine ce simțiți. Sunt dezolat pentru Clio. Acum puteți să-mi spuneți unde se află ascuns Abdullah Ocalan?

Salvas Kametero ridică o privire rătăcită.

— Dar nu am nici cea mai vagă idee, îl asigură el. Milos Lambrou m-a promis că mă va primi de îndată ce va fi posibil, dar nu m-a sunat încă. Am crezut că a și plecat.

Era evident că spune adevărul.

Ultima speranță a lui Malko se risipise.

Clio luase secretul împreună cu ea. După un lung moment de tăcere, Kametero se scutură.

— Ce putem să facem pentru Clio?

— Nimic, spuse Malko. Nu mai putem să o aducem la viață.

El se ridică în picioare.

— Trebuie să plec. Anunțați poliția că prietena dumneavoastră s-a sinucis.

Grecul îl urmă.

— Nu, spuse el. Nu am curajul în noaptea asta. Vă conduc la hotelul dumneavoastră sau la spital și mă duc acasă. Voi vedea mâine ce este de făcut.

* * *

Medicul ambasadei dezinfectase rana lui Malko, ascunzând-o sub un tampon uriaș. Îl durea încă destul de tare când se mișca, dar rămăseseră doar două găuri. Ziarele încă nu scriau nimic

despre sinuciderea lui Clio. Chuck Logan puse bricheta pe birou.

— Este deja luni dimineaţa, iar noi nu avem încă nici cea mai mică idee în legătură cu locul unde se ascunde Ocalan. Nu ştim nici dacă se mai află aici. Cu toate astea, aţi făcut tot ce aţi putut.

— Anunţaţi autorităţile elene, îl sfătui Malko. Este mai bine decât să-l lăsaţi să se strecoare prntre degete.

— Voi cere instrucţiuni de la Langley, zise americanul. Este vorba de o decizie politică.

— Eu nu mai am nici un fel de pistă, spuse Malko ridicându-se în picioare. Acum vreau să mă odihnesc puţin la hotel.

El îl reîntâlni pe Elko Krisantem care îl aştepta în maşină, veghind asupra lui ca o dădacă. La Atena era încă timp frumos, dar lui Malko i se făcuse lehamite. După Urania, acum murise Clio. Desigur, aceasta încercase să-l lichideze, dar sinuciderea îi răscumpărase fapta. Cineva care se aruncă pe fereastră ca să nu fie silit să vorbească merită tot respectul, indiferent de cauza pe care o apără.

* * *

Evin se ocupa cu redactarea unui fax, instalată la biroul lui Laser, când tovarăşa responsabilă cu primirea vizitatorilor îşi vârî capul pe uşă.

— *Hevala*, cineva întreabă de tine.

— Cine?

— Spune că se numeşte Dimitri.

Kurda simţi că-i vine rău. Trebuia să existe un motiv extrem de grav ca un membru al "Mişcării 17 Noiembrie" să riste venind la sediul PKK, unde putea fi luat la ochi de poliţie sau de CIA. Ea se precipită să-l întâmpine.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea îngrijorată.

— Am primit adineauri o informaţie care m-a neliniştit. Este privitoare la ofiţerul din EYP, care l-a urmărit pe preşedintele tău, vineri seară. Se numeşte Dyonisos Stavrides.

— Ce a făcut?

— Noi avem un simpatizant care lucrează la arhivele EYP. Azi-dimineţă, Stavrides a cerut de la arhivă dosarul Voulei Maniakis.

Capitolul XI

Evin avu impresia că i-a înfipt cineva un pumnal în inimă. Văzând-o schimbată la faţă, Dimitri o întrebă:

— Este grav?

Kurda încercă să-şi păstreze calmul. Dimitri nu ştia că Abdullah Ocalan se ascunde în casa bătrânei militante comuniste. Ştirea asta era îngrozitoare. Dacă americanii îl găseau pe Ocalan, puteau să-l ia ostatic, iar grecii nu ar fi opus nici un fel de rezistenţă... Dimitri o observa atent.

— Pot să te ajut cumva?

— Da. Poţi să-mi faci rost de adresa de acasă a lui Stavrides?

— Pot, făcu Megara.

— Sună-mă imediat cum o ştii. Eu nu mă mişc de aici.

Evin se întoarse în birou, copleşită, cu capul fierbând de încordare. Recapitulă în gând toate elementele de care dispunea. Preşedintele nu putea părăsi Grecia atât timp cât Milos Lambrou nu îi procura paşaportul fals. În plus, Lambrou era acum de negăsit, iar altă ascunzătoare nu aveau.

Nu-i mai rămânea decât o singură soluţie, să câştige timp. În aparenţă. Dyonisos Stavrides lucra pentru americani, deşi era un agent al EYP. Dacă în acea dimineaţă ceruse dosarul lui Voula, femeia care în ascundea pe Ocalan, era din cauză că avea anumite bănuieli. Nu putea fi însă sigur. Trebuia să fie sigur şi asta cerea un anumit timp, pentru că nu putea interveni în mod oficial, cu toate mijloacele oferite de postul său. Evin avea aşadar o mică şansă ca să dezamorsese bomba: putea să-l lichideze pe Stavrides înainte ca acesta să verifice prezenţa lui Ocalan în casa bătrânei doamne.

* * *

Dyonisos Stavrides se gândea în timp ce fuma o țigară, cu dosarul Voulei în față. În afară de adresa ei nu mai avea nimic special. Toate rapoartele mai interesante erau făcute cu zeci de ani în urmă.

Țârâitul telefonului îi întrerupse gândurile. Era Malko Linge care voia să mai afle noutăți. Stavrides ezită. Nu voia să-i dea speranțe deșarte.

— Sunați-mă diseară la mine acasă. Poate voi avea ceva nou. Trebuie să verific mai întâi.

— Timpul ne presează, îi aminti Malko. Eu, deasemenea am să vă dau câteva noutăți cu privire la persoana care a închiriat avionul. Din nefericire, aceasta nu ne poate ajuta.

Imediat, Stavrides părăsi biroul, își luă mașina și plecă. Voula Maniakis locuia în Nea Makri, la fel ca Milos Lambrou. O oră mai târziu, trecea prin fața numărului 13 Odos Rota, unde locuia militanta comunistă. Era o stradă cu casa proprietate particulară, în zona de centru a localității. Reperă micuța vilă izolată în mijlocul unei grădini părăginite, în care staționa o mașină cu husă. Era improprie pentru o ascunzătoare. În jur nu era nici un centru comercial. Se afla la vreo sută de metri de casa Maniakis, când văzu prin oglinda retrovizoare ieșind o femeie care se îndreaptă în direcția opusă. El așteptă puțin, apoi întoarse mașina și se hotărî să o urmărească de la distanță. Ea parcurse aproape un kilometru ca să ajungă la o stradă comercială, aproape de mare. Dyonisos opri mașina și se apropie de ea, observând-o mai de aproape. Era o brunetă de vreo cincizeci de ani, cu părul lung și desfăcut, îmbrăcată cu o rochie lungă, înflorată. Conform dosarului, putea fi fiica Voulei. Dyonisos se apropie pe la spatele ei ca să vadă ce cumpără. Inima începu să-i bată cu putere când văzu. Un pește enorm și gambas pentru șase persoane!

Or, Voula Maniakis locuia numai cu fiica ei, celibatară. Maiorul EYP avea de ce să fie mulțumit. Era clar că bătrânica avea oaspeți... El se decise să supravegheze casa toată ziua.

* * *

Rezemată de marginea unei fântâni din piața Diogenous, Evin privea la preotul ortodox care agita viguros frânghia clopotului micuței biserici de pe strada Epimenidou.

În realitate, kurda era interesată de căsuța cu ușă albastră,

lipită de biserică. Acolo locuia Dyonisos Stavrides. În cartierul Plaka, invadat continuu de turiști, prezența ei nu deștepta curiozitatea nimănui. De aici se putea vedea Akropole. Luminat feeric pe timp de noapte. Ea intră pe strada pavată cu pietre inegale, care urca în pantă până la poalele înverzite ale Acropolei. Ajungând sus, intră pe strada Thrassilou de unde avea o magnifică panoramă asupra grădinilor și a caselor de pe strada Epimenidou. O jumătate de oră mai devreme, Dimitri îi telefonase, pronunțând doar două cuvinte: Epimenidou 7.

După ce consultase o hartă a Atenei, ea luase un taxi și coborî la începutul străzii Lissikratous, plină cu prăvălii cu suveniruri și bistrouri.

După aceea, coborî până în bulevardul Vassili Amalias și luă un taxi. Era chinuită de o neliniște îngrozitoare. Se temea că acționează prea târziu.

* * *

Se lăsase noaptea și, ca în fiecare zi de când venise la Atena, Abdullah Ocalan se simțea invadat de o furie surdă. Cum de PKK nu putea să-l scoată de aici? Cât timp mai trebuia să zacă încolțit în Grecia, cu sabia lui Damocles deasupra capului? Nu îndrăznea să se folosească de telefonul portabil, știind că NSA ascultă toate convorbirile și că numărul lui era înregistrat în toate computerele. Telefonul casei era și el periculos. Se agita ca un leu în cușcă, singur în bibliotecă. Credincioasa Gulizer o ajuta pe Voula la bucătărie, iar cele două gărzi de corp stăteau în living-room.

Evin nu-și făcuse încă apariția. Era prea periculos.

La ușă se auzi o bătaie. Voula îi zâmbi cu căldură.

— Aveți o vizită.

Ea se retrase și-l lăsă să intre pe Milos Lambrou. Avea o figură austeră și era îmbrăcat cu un costum albastru, cam strâmt. Cei doi își dădură mâna.

— S-a rezolvat! exclamă Lambrou cu vocea tremurând de emoție. Mâine plec în Cipru după pașaportul dumneavoastră. Cu acest document nu mai riscați nimic. Este autentic.

Abdullah Ocalan îl îmbrățișă și îl invită să se așeze. Voula aduse ceai. În timp ce ea îl turna în cești, Ocalan întrebă:

— Unde voi pleca în continuare?

— Mai întâi, în Cipru. Din Nicosia, veți lua un avion către Erevan. Sunt zilnic curse. Acolo vă veți afla în siguranță.

Evident, armenii îi detestau pe turcii care îi masacraseră cu un secol mai devreme, inaugurând seria marilor genocide.

— Când voi putea să plec?

— Poimâine dimineață. Ar fi prudent să nu intrați în Cipru unde ați putea fi recunoscut. Trebuie să rămâneți în tranzit și să așteptați cursa pentru Erevan.

— Perfect, făcu Ocalan. Dar Evin?

— Ea vă va întâlni acolo. Nu sunt probleme.

— Dar Gulizer?

— Ar fi mai bine ca ea să călătorească cu un decalaj de patruzeci și opt de ore. Va lua avionul joi.

Abdullah Ocalan nu făcu nici o obiecție. Nu-i plăcea să se despartă de Gulizer, dar siguranța era mai presus de orice.

— Mulțumesc, ați fost formidabil, zise el.

— Mai aveți nevoie de ceva, de acum înainte?

— De libertate, oftă șeful PKK. Este foarte dur să stai țintuit așa, chiar dacă ai o prietenă absolut adorabilă...

Din nou, Voula bătu la ușă.

— Milos, rămâi să iei masa cu noi. Avem gambas și pește la grătar.

* * *

Dyonisos Stavrides contempla cu emoție placa de înmatriculare a autoturismului Golf, parcat pe strada Rota, la o sută de metri de casa Voulei Maniakis. Văzuse mașina venind cu o oră mai devreme, dar faptul că șoferul preferase să facă restul drumului pe jos îl intrigase...

El îi dădu un ocol, încercă să o deschidă, dar era încuiată. După ce își notă numărul, se îndepărtă. Nu putuse să-l vadă pe bărbat din cauza întunericului și nici nu-l urmărise. Ar fi fost un risc inutil. Se urcă în Alfa Romeo și plecă spre Atena. La această oră, biroul de înmatriculări era închis. Desigur, în calitatea pe care o avea, putea obține ușor informațiile necesare. Dar era obligat să facă o cerere specială. Ar fi putut obține fără probleme numele proprietarului, sau ar fi dat peste vreun nenorocit care l-ar fi obligat să facă demersuri oficiale. Mai bine lăsa treaba pentru a doua zi de dimineață, când era suficient să coboare la arhivă ca să găsească el însuși numărul.

Abdullah Ocalan nu putea să plece în noaptea asta.

Fără să-și dea seama, Stavrides se trezi în plin centrul Atenei. El găsi printr-o minune un loc de parcare și plecă apoi

pe jos. De când divorţase, locuia singur într-o căsuţă superbă primită ca moştenire de la tatăl lui, un mare jurnalist grec.

Vrând să ia legătura cu CIA, sună la numărul celularului lui Malko Linge şi lăsă un mesaj pe robot, spunând că îşi va petrece seara acasă.

* * *

Evin şi grăsana Bahar veniseră pe jos în strada Vassilissis Sofias, parcurgând doi kilometri fără să scoată o vorbă, ca şi cum ar fi fost din nou pe o cărare de munte, într-o ţară inamică.

Era miezul nopţii, şi în acest anotimp în care erau puţini turişti, cartierul Plaka era practic pustiu, în afară de câteva taverne încă deschise.

Cele două femei, încălţate cu bascheţi, înaintau fără să facă nici cel mai mic zgomot, iar grăsana ducea un pachet sub braţ. După ce urcară străduţa prost pavată, ele se opriră în faţă la numărul 7. Ceva mai departe se vedea Acropole, luminat cu nenumărate proiectoare. Era greu de crezut că descendenţii celor care l-au construit cândva, au putut ridica la poalele sale un oraş atât de urât...

Evin îşi lipi urechea de uşă şi ascultă. Dinăuntru se auzea muzică. Se părea că Dyonosos Stavrides era acasă. Dimitri Megara o asigurase că ofiţerul locuia singur.

Ea îi făcu un semn lui Bahar şi apoi sună la uşă.

Peste câteva secunde, se auziră paşi pe scară şi o voce întrebă:

— Cine este?

— V-am adus o scrisoare de la *Intercontinental*, strigă Bahar, care vorbea foarte bine greaca.

Cheia se răsuci în broască şi uşa se deschise. În cadrul ei apăru Stavrides în haine de casă. Nu avu însă timp să mai deschidă gura. Bahar se năpustise asupra lui cu bâta pe care o adusese cu ea. Lovit în plină figură, Dyonisos se dădu înapoi cu un urlet de durere, împiedicându-se de scările placate cu mozaic. Cele două furii se repeziră înăuntru, închizând uşa cu o lovitură de picior. Stavrides se ridică în picioare cu faţa plină de sânge. Încercă să scape pe scăriţa interioară ce urca la apartamentul său. Grăsana Bahar îl prinse din urmă şi îl lovi în umăr şi în ceafă. Maiorul căzu ca secerat cu faţa în jos. Biroul în care ţinea arma de serviciu era departe de el. Kurda, cu ochii

ieşiţi din orbite, îl lovea cu sălbăticie, atacând mai ales capul.

Ea ţinea bâta cu amândouă mâinile şi o mânuia ca pe un topor. Osul trosni şi sângele începu să se împrăştie pe parchet.

Deodată un clopot începu să bată cu un sunet asurzitor. Ai fi zis că se află chiar alături! Femeile rămaseră împietrite de panică, uitându-se una la cealaltă. Clopotul se opri şi vocea unui bărbat se auzi din stradă. Evin realiză brusc că nu încuiase uşa în urma lor. Uşa care dădea în stradă rămăsese întredeschisă. Preotul care trăsese clopotul mai devreme observase acest lucru.

— Spune că uşa este deschisă! îi şopti Bahar lui Evin. O să urce. Trebuie să-l omorâm şi pe el.

— Nu, nu-i nevoie, spuse Evin. Poate că nu este singur. Să fugim prin grădină.

Din fericire, studiase din ajun topografia casei. În tăcere, ele traversară livingul, lăsându-l pe Stavrides într-o mare de sânge, apoi ieşiră în grădina din spatele casei. Escaladară zidul de piatră şi se treziră pe o străduţă întunecoasă.

* * *

Malko nu reuşea să adoarmă. Ca să mai treacă timpul, el răsfoia un catalog al lui Claude Dalle, pe care îl găsise într-un magazin cu decoraţiuni interioare. Liezen avea în permanenţă nevoie de mobile noi. Încă o dată el luase cina împreună cu Elko Krisantem. Se părea că moartea lui Clio nu stârnise valuri... Drama din ajun îi lăsase un gust de cenuşă. Portabilul său începu să sune. Era mesageria: Dyonisos îi lăsase un mesaj în timp ce el se afla încă la restaurant. Maiorul îi cerea să-l caute la el acasă.

Malko aruncă o privire la ceas. Era ora unu fără un sfert. Mesageria, capricioasă, anunţa mesajele aproape la orice oră. El formă numărul lui Stavrides, dar acesta nu răspunse. Intrigat, îl sună pe Chuck Logan, să vadă dacă primise ceva informaţii din partea grecului. Nu află însă nimic nou.

— Este straniu, recunoscu americanul. Mai ales dacă el v-a cerut să-l sunaţi. Poate că s-a răzgândit. Îl veţi găsi mâine dimineaţă la birou.

Malko închise telefonul nemulţumit. Îşi luă revolverul Beretta şi coborî. Nu-i trebuiră decât zece minute ca să ajungă în Plaka. Când ajunse în faţa casei cu numărul 7, văzu imediat că uşa este întredeschisă.

Sună, dar nu obţinu nici un răspuns şi pătrunse în casă cu revolverul în mână. Imediat simţi mirosul fad de sânge. Nu era nici un fel de dezordine, iar uşa ce dădea în grădină era deschisă. Malko îngenunche lângă cadavru şi îl atinse cu mâna. Încă era cald. Murise de curând. Tocmai voia să se ridice, când remarcă o inscripţie făcută pe unul dintre pereţii biroului, la câţiva centimetri de mâna dreaptă a mortului. Era o cifră şi două cuvinte greceşti, mâzgălite cu sânge.

Fără să vorbească greaca, Malko putea să citească alfabetul grec. Inscripţia era:„13, Odos Rota". Era ultimul gest pe care îl mai putuse face Stavrides înainte de a muri cu craniul sfărâmat. Un mesaj scris cu propriul său sânge. Asasinul fusese deranjat de ceva şi nu observase că mai avea în el o fărâmă de viaţă. Acolo nu putea fi altceva decât adresa la care se afla ascuns Abdullah Ocalan...

Malko privi îndelung inscripţia. Apoi, cu o batistă, el şterse totul. Imediat cum mortul avea să fie descoperit, poliţia ar fi făcut cercetări...

Era bine să le-o ia el înainte.

Malko se ridică şi inspectă rapid camerele, negăsind nimic interesant. Mirosul fad de sânge îi făcea rău. El ieşi pe strada pustie, lăsând uşa aşa cum o găsise.

* * *

— Nu este nici o stradă cu numele ăsta în Atena! spuse secretarul lui Chuck Logan. Am consultat toate hărţile.

Malko şi şeful Centralei CIA, se priviră. Dyonisos Stavrides, atenian de obârşie, nu putuse să se înşele, chiar în agonie fiind. Radioul anunţase deja asasinatul, descoperit în zori. Nu se dădură însă prea multe detalii. Stavrides deschisese uşa asasinului său. Fără inscripţia ştearsă de Malko, poliţia elenă putea să bâjbâie mult timp în ceaţă...

— Stavrides nu putea să se înşele, insistă el.

— Probabil că este o adresă în afara Atenei, făcu Logan.

În jurul Atenei se aflau zeci de localităţi şi era nevoie de o groază de timp ca să iei la rând toate hărţile.

Malko îşi turnă cafea, încercând să reconstituie cele întâmplate. El nu se mai întâlnise cu Stavrides de luni dimineaţă. În acel moment, agentul EYP îi vorbise despre o informaţie ce trebuia verificată. Când îi lăsase mesajul lui Malko, în ajun, nu părea să fi fost mai avansat în cercetări.

Şi cu toate acestea, fusese asasinat cu sălbăticie...

Se mai putea ca moartea acestuia să nu aibă legătură cu Ocalan. Dintr-o dată, Malko avu o revelaţie.

— Verificaţi dacă această adresă se găseşte în Nea Makri, spuse el.

Secretara dispăru în birou. După zece minute apăru triumfătoare.

— Am telefonat la primăria de acolo. Într-adevăr, au o stradă care se numeşte Rota.

Chick Logan sări în picioare.

— Bingo!

* * *

Evin fuma nervoasă, instalată în biroul lui Laser. Număra orele. Înainte de a pleca spre Cipru, Milos Lambrou o prevenise, folosind un anumit cod. Era deja ora două şi grecul nu avea să întârzie cu noi veşti.

Bahar îi citise ziarele. Nu era nimic neliniştitor în ele. Moartea lui Stavrides era menţionată în pagina a treia. Părea o crimă săvârşită de un vagabond. În orice caz, kurda avea de acum certitudinea că lovise taman la timp. În caz contrar, poliţia elenă s-ar fi aflat deja pe urmele lui Ocalan. Telefonul sună şi fata de la recepţie o anunţă:

— Un telefon pentru dumneavoastră, *hevala*.

— M-am întors, se auzi vocea calmă a lui Milos Lambrou. Am adus ce trebuia. Prietenul nostru se va putea duce mâine la medic.

Evin simţi că inima îi explodează de bucurie. Din nefericire nu putea să se exteriorizeze.

— Mulţumesc, spuse ea cu o voce neutră.

După ce închise telefonul, îşi aprinse a şaptesprezecea ţigară din ziua aceea. De astădată însă, cu o plăcere inefabilă. Reuşise. Dintr-o dată îşi dădu seama că mai are de pus la punct nişte detalii.

— Ies puţin, făcu ea.

Din faţa hotelului *Hilton*, luă un taxi cu care se îndreptă către *Holiday Inn*.

* * *

Malko lua micul dejun cu Chuck Logan în piaţa Kolonaki. Era plin de nervi. Secretara lui Dyonisos Stavrides nu apăruse

la serviciu în dimineața aceea. La volanul mașinii de închiriat, el fusese în Nea Makri, reperând casa izolată în mijlocul grădinii părăsite de la numărul 13, de pa strada Rota. Nu văzuse însă nimic suspect. Locul era total nepotrivit pentru o ascunzătoare discretă, așa că se întorsese. Acum se aflau în același punct. Chuck Logan își trimisese secretara pe bulevardul Kahetaki ca să încerce să afle ceva nou. El răsucea nervos între degete bricheta Zippo, lustruită în cei douăzeci de ani de folosință.

Portabilul lui Malko sună.

— Malko Linge?

Era Kendal!

— Aveți noutăți ? întrebă Malko plin de speranțe.

— Da, spuse kurdul. Mâine este plecarea.

— Unde va pleca?

— Nu mi s-a spus. Cred că a făcut rost de acte noi. Așadar va pleca cu un zbor regulat. Este tot ce vă pot spune.

— Ați auzit vorbindu-se de asasinarea unui agent EYP, Dyonisos Stavrides?

— Nu.

Malko închise telefonul și îl puse pe Logan la curent. Americanul înjură printre dinți.

— Afurisită treabă! Cum să supraveghezi toate avioanele care pleacă din Atena.

— Atunci, nu ar fi mai bine să-i preveniți pe greci?

Șeful Centralei CIA ridică din umeri.

— Vreți să știți părerea mea? Sunt sigur că vor închide ochii. Vor fi mulțumiți că scapă de el. Dacă nu găsim nimic până mâine, s-a dus naibii totul. Au avut timp să se organizeze. Și nu îl vom revedea prea curând...

Tocmai se pregăteau să se scoale de la masă, când secretara lui Chuck Logan coborî dintr-un taxi și se apropie de masa lor cu pași repezi.

— Am găsit-o pe Athena. Este distrusă. Mi-a spus că ieri dimineață, Stavrides a cerut de la arhivă dosarul unei vechi militante a Partidului Comunist, Voula Maniakis. Acum are șaptezeci de ani și s-a consacrat scrisului.

— Nu cred că este amestecată..., mormăi americanul.

— Poate că este, *sir*. Această doamnă locuiește pe strada Rota, numărul 13, în Nea Makri.

Capitolul XII

Dyonisos Stavrides nu murise fără motiv. Acesta fu primul gând al lui Malko. Dacă a fost asasinat din cauza acestei adrese, cu siguranță că era importantă. Acolo se ascundea Abdullah Ocalan. Lucrurile nu mai putea suferi nici o amânare.

— Acum, trebuie neapărat să anunțăm guvernul grec, îl sfătui el pe Logan. În caz contrar, suntem obligați să-l capturăm noi. Am nevoie însă de ajutor. Este protejat de PKK, care va reacționa cu violență.

Urania, Clio și Dyonisos demonstrau cu prisosință hotărârea feroce cu care liderul PKK era apărat.

Chuck Logan nu răspunse imediat. În acest loc însorit și plin de viață, toată lupta asta cu întunericul părea absolut fantasmagorică și abstractă.

— Grecii se vor mulțumi să-l expulzeze. Îi cunosc prea bine.

— Dacă îl expuulzează în Turcia, este foarte bine.

— Visați. Acest lucru este imposibil din punct de vedere politic, oftă Logan. Ar cădea guvernul. Prim-ministrul va refuza să le facă turcilor un asemenea cadou.

— Cât timp v-ar trebui ca să refaceți operațiunea albaneză?[1]

Americanul dădu din cap.

— Nu este doar o problemă de timp. În Albania, a colaborat și guvernul. Ni i-a predat în areroport pe tipii pe care i-am vrut. Nu ne-a mai rămas decât să-i urcăm în avion. Eu unul pot să obțin un avion din partea centralei, dar mă îndoiesc că Pasok ni-l va da pe Ocalan. Chiar dacă ar dori să facă acest lucru.

Erau într-un mare impas. Secretara se făcuse nevăzută. Malko își storcea creierii să găsească o soluție. Ar fi fost o nebunie să-l lase pe Ocalan să li se strecoare printre degete.

---

1. Vezi SAS Albania-misiune imposibilă. (n.a.)

— Am o idee, spuse el. O să-i anunţăm pe turci!

Şeful Centralei CIA tresări.

— Pe turci ? Doar nu vor veni să-l caute aici. Este imposibil!

— Bineînţeles că nu, admise Malko. Dar vor exercita o presiune extraordinară asupra grecilor. Deasemenea, îi vom presa şi noi. Îi vom obliga să-l expedieze pe Ocalan într-o ţară de unde să-l puteam recupera uşor.

— În care ţară?

— Încă nu ştiu. Trebuie să ne mai gândim. Nu în Europa şi nici în Orientul Mijlociu. Aveţi lista reprezentanţilor diplomatici din Grecia?

— O am, dar la birou.

Malko făcu un semn către maşina Chrysler blindată a lui Logan, ce staţiona lângă trotuar.

— Atunci, să mergem, spuse el ridicându-se în picioare. Nu mai avem de pierdut nici un minut.

* * *

Evin aştepta, cu inima bătând puternic pe terasa unei mici cafenele din Piaţa Constituţiei, acoperită de fumul degajat de vechile autobuze, obligate să ocolească lucrările de construcţie ale viitorului metrou. Milos Lambrou era în întârziere, dar acesta era un obicei la el. O sunase din aeroport şi îi fixase întâlnire aici, imediat cum sosise din Cipru. Era locul lor de întâlnire obişnuit, aşa că nu trebuise să-l numească la telefon.

Ea zări în cele din urmă silueta micuţă a grecului strecurându-se prin mulţime. Era îmbrăcat cu costumul lui strâmt şi în ochii lui mici strălucea o lumină triumfătoare. Dintr-o geantă diplomatică scoase un plic şi îl puse în faţa lui Evin.

— Priviţi.

Evin deschise plicul. Înăuntru se afla un paşaport şi mai multe bilete de avion. Ea deschise paşaportul cu coperţi albastre. Era un document cipriot nou-nouţ. Avea fotografia lui Abdullah Ocalan, dar era sub numele de Lazaros Mavros.

—Este autentic, sublinie grecul. Mâine, preşedintele va pleca mai întâi în Cipru cu cele două gărzi de corp care au paşapoarte în regulă. Gulizer îl va urma mai târziu. Din Cipru, va pleca la Erevan cu o cursă Aeroflot.

— Şi cu mine cum rămâne?

— Veţi aştepta încă două zile, o sfătui grecul. Prea sunteţi o figură cunoscută. Dacă vă reperează grecii, faptul că sunteţi încă în Atena, îi va induce în eroare. Eu mă voi ocupa de tot: voi merge după ei mâine dimineaţă şi-i voi conduce la aeroport. După aceea vin să vă întâlnesc. Aveţi să-mi daţi ceva pentru el?

— Da, zise Evin, vârând mâna în geantă şi scoţând un plic gros de culoare maronie, primit de la Kendal. Sunt aici zece mii de dolari. Cred că îi vor ajunge pentru moment. Spuneţi-i că la Erevan va fi în siguranţă, aşa că va putea folosi telefonul portabil ca să comunice cu noi.

Milos Lambrou vârî plicul cu bani în servietă. Cuprinsă brusc de neliniște, Evin îl întrebă:

— Sunteţi sigur că totul se va desfăşura cu bine?

— La plecarea către Cipru, controalele sunt destul de superficiale, afirmă grecul. Iar acolo, la fel. Ciprioţii fac mult comerţ cu ruşii. Fiţi liniştită.

— Nu vă vom uita niciodată, îi spuse ea cu voce gravă. Niciodată.

* * *

— În Africa, ar fi Addis-Abeba, Johannesburg, Cairo şi Nairobi, spuse şeful Centralei CIA.

— Kenya mi se pare destul de bună, făcu el. Ocalan ar trebui să accepte această soluţie, mai ales dacă i se forţează mâna. Acolo s-ar putea uşor monta o acţiune în stilul albanez. Africanii nu vă vor pune beţe în roate, sunt sigur de asta.

— Dar dacă ni se strecoară printre degete şi acolo?

Malko se ridică şi făcu un semn către harta Africii, agăţată pe perete.

— Priviţi! În afară de faptul că are ieşire la Oceanul Indian, Kenya este total izolată prin frontierele ei terestre. La est, este Somalia. La nord, Etiopia. Amândouă, nişte ţări neospitaliere... La vest, Uganda, unde sunteţi ca la voi acasă. Iar la sud, Tanzania care nu va avea chef să-l primească pe Ocalan. Veţi avea timp suficient să organizaţi o acţiune de tipul albanez.

— Aveţi dreptate, recunoscu americanul. În plus, mai este ceva ce nu ştiţi. Există o societate particulară care se ocupă de securitatea aeroportului Jomo Kenyatta din Nairobi. Cred că nu ne vor refuza o mână de ajutor...

Israelienii, aliaţi ai americanilor, iar din 1996, legaţi de turci printr-un pact de "Intelligence Pleasing"[1], aveau să facă orice ca să le fie pe plac.

— De când cu atentatul comis împotriva Ambasadei americane în luna august a anului trecut, kenyenii vor încerca să-şi spele păcatele.

— *You bet!* spuse americanul.

Cei doi bărbaţi se priviră drept în ochi. Malko simţi că Logan este încă neliniştit. Acesta remarcă:

— O dată ce-i vom anunţa pe turci, nu vom mai putea da înapoi. Va fi ca şi cum ne-am lansa cu paraşuta.

În faţa tăcerii lui Malko, Logan se instală la biroul său, unde formă numărul şefului MIT din Atena. Era ca şi cum ar fi acţionat butonul de declanşare a unei explozii nucleare, care se găsea chiar sub fundul lui.

* * *

Secretara biroului de parmanenţă al PKK, intră în biroul lui Evin tulburată.

— *Hevala, "serok"* a cerut să vă vorbească!

Evin sări ca arsă. Pulsul îi crescu la o sută cincizeci de bătăi pe minut. Trebuia să fie un motiv extrem de grav.

— *"Apo"?*

— Casa este înconjurată din toate părţile, spuse preşedintele cu vocea stinsă. Au apărut de un sfert de oră. Au bătut la uşă şi au spus că trebuie să mă consider în stare de rezidenţă supravegheată şi că nu am voie să părăsesc locuinţa.

Kurda rămase mută de furie, de frustrare, de disperare. Toate eforturile ei erau reduse la neant!

— Vin imediat! zise ea, ca şi cum simpla ei prezenţă l-ar fi putut salva.

Ochii ei scăpărau de furie. În noianul gândurilor ce o asaltau, unul era mai puternic decât toate. *Cine* era de vină? Dacă l-ar fi avut pe vinovat în faţă, i-ar fi smuls inima din piept cu mâinile ei. Părăsi biroul ca o somnambulă. Secretara veni iute după ea ca să-i aducă geanta, uitată în birou.

— Trebuie să dau vreun comunicat? întrebă ea.

— Mă ocup eu de asta! zise Evin.

---

1. Schimb de informaţii. (n.a.)

* * *

Când Logan îl întâlni pe Malko la ambasadă, arăta de parcă ar fi ieșit dintr-un ring de box după multe runde... El se prăbuși într-un fotoliu.

— Am crezut că șeful EYP o să mă strângă de gât, spuse el. Turcii sună la el din cinci în cinci minute. Amenință că vor invada partea greacă a Ciprului și că vor trimite o trupă de comando după Ocalan, ce va ataca și ambasadele noastre.

— Numai gura este de ei! zise Malko. Doar nu sunt nebuni. Și așa nu au o imagine prea fericită. Imediat după ce grecii vor da lumină verde pentru safari-ul de la Nairobi, se vor liniști ca prin minune. Ce ați rezolvat în sensul acesta?

Americanul își turnă o porție de Defender. Mâna îi tremura puternic.

— Nu știu încă nimic. Șeful EYP a transmis guvernului sugestia noastră. De acum este vorba de o decizie politică. Dacă guvernul grec se dezumflă și acceptă să-l păstreze pe Ocalan, am luat plasă.

— Ambasadorul dumneavoastră stă cu mâinile încrucișate?

— Nu, se întâlnește azi la ora cinci cu ministrul grec de Externe, ca să-i comunice poziția adoptată de președintele Clinton.

— Aveți câteva mijloace de constrângere. Cum ar fi Macedonia, printre altele, făcu Malko. Ca să nu mai vorbim de faptul că Grecia are nevoie de ajutorul dumneavoastră economic. Turcia este o amenințare militară.

— Sper să aveți dreptate, zise Logan. În caz contrar, voi fi obligat să-mi cer scoaterea la pensie.

* * *

Evin se agita ca un leu în cușcă. Întrevederea cu Ocalan fusese furtunoasă. Președintele PKK îi încredințase ei păstrarea secretului asupra prezenței lui în Grecia. Milos Lambrou se grăbise să vină la Voula Maniakis și nu-l mai părăsise pe Ocalan.

Evin tresări la sunetul telefonului.

— Președintele dorește să vă vadă, anunță Gulizer. Veniți repede.

Evin sări în maşina pusă la dispoziţia ei de PKK. Într-o jumătate de oră era la în Nea Makri. Abdullah Ocalan părea ceva mai calm.

— Tocmai am vorbit cu Haralambos Stravakakis, directorul EYP, spuse el. Am cerut o întrevedere politică, dar nici un ministru nu a vrut să participe. Iată ce mi-a propus. Se pare că turcii sunt la curent cu prezenţa mea aici. Nu ştiu cum.

— Ticăloşii din CIA! şuieră Evin. Mă lupt cu ei de când aţi sosit. Am crezut că i-am neutralizat. Ce vor grecii?

— Guvernul grec refuză să mă predea turcilor. Graţie presiunilor făcute de prietenii noştri, ei mi-au propus următoarea soluţie: mă vor exfiltra în cel mai mare secret din Grecia cu un avion guvernamental care mă va duce în Kenya.

— De ce în Kenya? sări Evin.

— Ca să mi se piardă urma. Acolo mă voi afla sub protecţia ambasadorului Greciei şi voi locui chiar la reşedinţa lui; până vom găsi o soluţie. Se pare că în Kenya există mai multe posibilităţi.

În ciuda aparentei siguranţe, Ocalan era cam destabilizat după acestă ultimă lovitură. Ea nu se putu abţine:

— Vor spune americanilor unde mergeţi.

— S-au jurat că nu o vor face, zise liderul kurd. Sunt obligat să-i cred. Altă soluţie nu am. Dacă refuz să plec, risc să mă trimită înapoi în Rusia şi ar fi şi mai rău. Aşa vom mai câştiga ceva timp. Să sperăm că nu fac un joc dublu. Avem încă mulţi simpatizanţi în guvernul actual.

— Aţi fost de acord cu propunerea lor?

— Da.

Evin nu mai făcu nici un fel de comentariu. Ocalan era şeful ei. Dar nu putea avea încredere în greci.

— Ce părere are Milos despre cele întâmplate? întrebă ea.

— Zice că este soluţia cea mai bună. A făcut tot ce a putut. Oricum, voi folosi paşaportul procurat de el.

— Foarte bine. Mâine dimineaţă, la ora opt voi fi aici.

Din acea clipă, nu avea timp să stea. Trebuia să organizeze o mulţime de lucruri. În Kenya vor avea nevoie de susţinere şi de bani mai mulţi. Nu cunoştea Africa. CIA nu se va da bătută, chiar dacă nu va afla de la greci despre destinaţia preşdintelui kurd.

* * *

O maşină a Ambasadei americane aştepta în faţa hotelului *Intercontinental*. Elko Krisantem se urcă lângă şofer, după ce puse valiza lui Malko în portbagaj.

— Peste două ore, veţi pleca cu avionul la Cairo, spuse Logan. Acolo veţi face o escală de două ore, iar apoi luaţi o cursă Egyptair pentru Nairobi, unde veţi ajunge la ora şase dimineaţa. Cineva de la noi vă va aştepta la aeroport. Cunoaşteţi foarte bine Africa şi asta vă va fi de folos. Am făcut o înţelegere cu turcii: trebuie să le predăm pe Ocalan, altfel ne vor pune beţe în roate în acţiunile noastre contra Irakului. Contăm pe dumneavoastră.

— Când pleacă Ocalan?

— Mâine dimineaţă. Veţi ajunge înaintea lui. Veţi avea astfel timp să vă organizaţi. Ambasada Greciei din Nairobi habar nu are că îl va găzdui pe Ocalan. Crede că va primi nişte refugiaţi bosniaci care fug de Tribunalul Internaţional din La Haye.

— Vor avea o mare surpriză, remarcă Malko.

Ei rulau acum pe ţărmul mării. Era şase seara, o oră nu prea bună ca să părăseşti Atena. Malko se întrebă ce avea să-l aştepte la Nairobi. În Grecia, luase PKK prin surprindere datorită lui Kendal. Acesta ieşise însă din cursă, iar prietenii lui Ocalan erau prudenţi şi nu se dădeau în lături de la nimic. La Nairobi ar putea fi şi mai rău.

Capitolul XIII

Abdullah Ocalan își șterse fruntea plină de sudoare. Era verde la față. Instalația de aer condiționat din reședința ambasadorului grec din Kenya, Georges Costolas, abia trimitea o boare ușoară. Nairobi era situat la o mie cinci sute de metri altitudine, iar temperatura nu atingea nici jumătate din căldura sufocantă de pe coastă, dar se aflau în anotimpul uscat, iar afară erau cel puțin treizeci de grade... Nici măcar cartierul rezidențial Muthaigo Road nu era scutit de arșița verii. Avionul cu președintele PKK, un Falcon 900 plătit de guvernul grec aterizase cu două ore în urmă la Jomo Kenyatta Airport, după șase ore de zbor. Primul consilier al ambasadei aștepta la aeroport, facilitând celor cinci pasageri trecerea vămii și a postului de poliție. Era vorba de Ocalan, Gulizer, Evin și cei doi bodyguarzi. Chiar și Gulizer, care avea acte false, trecu fără probleme. Cât despre pașaportul cipriot al lui Ocalan, pe numele Lazaros Mavros, fusese ștampilat de ofițer fără ca acesta să ridice măcar privirea la posesorul lui. Evin și cele două gărzi de corp, care aveau documente adevărate, trecură la fel de ușor.

Instalat pe bancheta din spate a Mercedesului CD, Abdullah Ocalan privea la savana ce ce întindea cât vedea cu ochii pe cele două laturi ale lui Mombasa Road.

În spatele lor veneau gărzile de cort într-un Pajero, în care fuseseră înghesuite bagajele.

Ca peste tot în Africa, pe străzi erau o mulțime de pietoni. Era încă foarte vizibilă influența britanică. Cei mai mulți negri erau îmbrăcați europenește, cu costum și cravată.

Mașinile traversară centrul orașului, plin cu zgârie-nori și terenuri virane. În fiecare stație de autobuz, negrii așteptau în cozi interminabile, încercând să se înghesuie în vehiculele neîncăpătoare.

Ocalan vedea pentru prima oară un oraş african.

Urcând către nord, clădirile făceau loc vilelor înconjurate de o vegetaţie luxuriantă, iar bulevardele largi erau mult mai puţin aglomerate.

Ei fură întâmpinaţi de însuşi ambasadorul grec. Acesta tocmai se externase cu o zi în urmă din spital, unde fusese internat din cauza unei flebite la piciorul stâng.

În timp ce bodyguarzii se ocupau cu descărcarea bagajelor, Ocalan, Evin şi Gulizer fură primiţi în salon, o încăpere imensă, cu lemnărie neagră, mobilier din abanos şi ventilatoare uriaşe.

Georges Costolás ridică paharul plin cu suc de mango, cu un zâmbet cam crispat.

— Vă urez bun venit în Kenya. A fost o adevărată surpriză pentru mine sosirea dumneavoastră.

Abdullah Ocalan zâmbi politicos. Omul avea dreptate: aşa surpriză... Ambasadorul descoperise abia cu o jumătate de oră mai devreme identitatea oaspeţilor. Din laşitate, şefii săi nu-i spuseseră nimic mai devreme, ca să nu cumva să poată înştiinţa autorităţile asupra adevăratei identităţi a musafirilor săi.

Obosită şi chinuită de îngrijorare, Evin îl studia pe diplomat, zicându-şi că are aerul unui măgar care merge îndărăt. Decorul nu o impresiona defel. Ea sparse tăcerea care urmase după urarea de bun venit ca să întrebe cu brutalitate:

— Ce planuri aveţi cu noi?

Ambasadorul arboră un zâmbet mieros.

— Dacă doriţi, pot să organizez un safari în parcul Amboselli, la poalele muntelui Kilimandjaro, care se află la patru ore ce mers cu maşina de Nairobi.

Lui Evin îi venea să-l sugrume.

— Domnule ambasador, noi nu am venit în Kenya ca să admirăm animalele. Preşedintele Ocalan este hărţuit de turci şi de americani. Guvernul dumneavoastră şi-a luat angajamentul că ne va ajuta să găsim un loc unde să se poată stabili definitiv... Ce intenţie aveţi în acest sens?

Costolas îşi termină de băut paharul cu suc înainte de a se hotărî să vorbească.

— Este un lucru extrem de dificil, mărturisi el. Mâine dimineaţă, voi contacta câţiva colegi. Mă gândesc la Africa de Sud...

— Este cam departe... remarcă Ocalan.

Diplomatul bătu în retragere.

— Ar mai fi și alte posibilități. Lăsați-mă să fac un tur de orizont. Vom vorbi din nou mâine. Acum sunteți obosiți de pe drum. Doriți să serviți o gustare? V-am pus la dispoziție vila rezervată oaspeților de marcă. Se află la o distanță de douăzeci de metri de aici. Trei cameriste se vor ocupa de totul. Electricitatea este furnizată cu ajutorul unui generator.

— Vă mulțumim, spuse Evin cam în silă. Aș vrea să vă mai întreb ceva. Cât timp putem să rămânem aici?

Deja începuse să deteste această reședință, cam tristă, izolată în mijlocul vegetației tropicale luxuriante.

Luat prin surprindere, ambasadorul avu nevoie de câteva secunde ca să poată răspunde. Era ușurat. Dacă femeia kurdă pusese această problemă pe tapet, cu atât mai bine.

— Am primit instrucțiuni extrem de precise din partea guvernului meu, spuse el calm. El dorește ca sejurul dumneavoastră să nu depășească două săptămâni...

— *Oruspu cocugu*[1], spuse Evin printre dinți.

— Pardon, n-am înțeles, făcu politicos ambasadorul care înțelegea limba turcă.

— Este prea puțin timp, făcu Evin. Am epuizat deja multe dintre posibilități.

Diplomatul făcu un gest de neputință.

— Știu acest lucru și îmi pare extrem de rău! Dar trebuie să ținem cont și de kenyeni. Ei habar n-au că sunteți aici și nici nu aș vrea să afle vreodată. Ar fi extrem de neplăcut pentru noi. Ar fi de preferat ca să nu părăsiți reședința în timpul acestul sejur. S-ar putea însă organiza un safari. Mai cu seamă nu trebuie folosit telefonul. Sunt convins că americanii ne ascultă toate convorbirile. De când cu atentatul din vara trecută. sunt foarte vigilenți. În clădirea poliției kenyene, CID[2], s-a instalat o echipă a FBI. În cazul în care vreți totuși să dați un telefon. vă sfătuiesc să vorbiți de undeva de afară. Pot să vă dau adresa unor birouri de telecomunicații particulare. Există câteva pe Loita Street.

Ambasadorul se sculă în picioare strâmbându-se de durere.

— Mă văd nevoit să mă retrag. Ieri am ieșit din spital. Piciorul mă supără încă destul de tare...

---

1. Fiu de câțea. (n.a.)

2. Criminal Investigation Department (n.a.)

Evin îl privi cum părăsește camera, cufundată în gânduri.

— *"Serok"*, mergeți să vă odihniți, zise ea. Eu mă duc în grădină să mă relaxez.

Ocalan se ridică și ieși, întovărășit de Gulizer. Evin se opri pe veranda de unde se putea admira parcul. Din când în când, se auzea trecând câte o mașină pe Muthaigo Road, sau țipetele păsărilor. Până în acea zonă împădurită, nu ajungeau zgomotele orașului.

Kurda făcu câțiva pași pe peluza ce înconjura casa și observă lângă poartă un bărbat îmbrăcat în uniformă. Era un *ascari,* un paznic, lucru obișnuit prin acele părți. Nesiguranța care domnea în Nairobi făcea ca magazinele să se închidă la ora cinci și jumătate. Oamenii erau atacați în plin centrul orașului. Negrul, îmbrăcat cu uniformă albastră, o privi cu un zâmbet.

— *Good afternoom, madam*, făcu el cu o voce blândă și melodioasă....

Evin îi oferi o țigară, dar el o refuză, uitându-se speriat în direcția casei. Kurda avea nevoie să stabilească un contact cu cei de aici. Nu cunoștea pe absolut nimeni la Nairobi. Ca să-l salveze pe Ocalan, nu putea conta decât pe ea însăși și pe cei mai fideli militanți. Trebuia să să găsească arme cât mai repede și, mai ales, un loc sigur unde să poată pleca de aici. Deocamdată cei care o protejau erau Ayas Ibrahim și Aristotel Arestodou, care s-ar fi lăsat să fie tăiați în bucățele pentru Abdullah Ocalan.

Ea îi adresă paznicului negru un zâmbet încurajator.

— Cum vă numiți?

* * *

Cei doi stăteau de vorbă de o oră. Lui Vanjohn Kabukuru, paznicul, nu-i venea să creadă că o *muzungu* [1] se interesează atât de soarta lui. Căpătând curaj, el își povesti toată viața. Cum muncea câte douăsprezece ore pe zi, șapte zile din șapte, plus cele trei ore în care se deplasa cu autobuzul, pentru un salariu de nimic. Avea de hrănit trei copii... Însă în Nairobi treizeci și cinci la sută din locuitori erau șomeri, așa că trebuia să fie mulțumit.

---

1. Albă, în swahili. (n.a.)

— Dar când mai aveţi timp să mâncaţi, întrebă Evin mirată.

Paznicul kenyan spuse încurcat:

— Eu nu mănânc, doamnă. Nu avem voie să ne aducem de mâncare şi este interzis să intru în reşedinţă, nici chiar în bucătărie. Uneori, este foarte greu de rezistat...

El adăugă zâmbind:

— Aşa trăiesc eu...

Lui Evin i se făcu milă de el. Încă un exploatat .

— Din fericire, continuă kenyanul, în domeniul securităţii se poate găsi de lucru, din cauză că sunt foarte mulţi hoţi... Lumea trăieşte prost. Atunci îşi cumpără arme şi atacă la drumul mare. În fiecare săptămână mor oameni. Pentru noi, este bine. Toate casele sunt păzite.

— Dar nu sunteţi înarmat, remarcă Evin.

Negrul nu purta decât un baston...

— *Bwanas* nu vor. Le este frică să ne folosim de arme. Pentru asta este poliţia...

— Dar unde se pot găsi arme? întrebă Evin interesată.

Kenyanul făcu un gest vag.

— O, sunt destui care le comercializează! Cunosc un kikuyu care face trafic cu arme. El le aduce din Eastleigh...

În Kenya, negrii kikuyu sunt rău famaţi. Ei se ocupă în special cu comerţul, spre deosebire de negrii massai şi potok, care sunt săraci şi exploataţi.

Evin arboră un zâmbet încurajator.

— M-aţi putea ajuta să îl întâlnesc pe acest kikuyu?

Paznicul rămase cu gura căscată.

— Dar de ce, doamnă?

— Şi eu aş dori să-mi cumpăr o armă, îi explică kurda. Dacă oraşul este atât de periculos, aş vrea să pot merge liniştită pe stradă.

Vanjohn Kabukuru clătină din cap convins.

— O, asta-i adevărat... Dar trebuie de mers la Eastleigh.

— Ce-i acolo?

— Un cartier în care locuiesc numai somalezi şi etiopieni. Aceştia sunt cei care trimit *maraa* în Somalia. La întoarcere, avioanele aduc armele. Dar costă foarte scump.

— Cât?

— Un revolver ca lumea costă pe puţin o mie de şilingi. În plus, mai costă şi gloanţele.

Acum. moralul lui Evin era mai ridicat.

— Ce este *maraa?* întrebă ea.

— Iarbă pentru mestecat, după care te simţi bine. Oamenii kikuyu, care sunt foarte ticăloşi, o cultivă lângă muntele Kenya şi apoi o vând foarte scump.

Evin se uită la ceas. Era ora cinci. Nu mai simţea oboseala.

— Unde poate fi găsit acest kikuyu? întrebă ea.

Negrul nu ezită.

— O, el poate fi găsit oricând pe First Eastleigh Avenue, în faţa depoului de autobuze KBS. Acolo face el afaceri cu somalezii.

— Nu aţi putea să mă conduceţi acolo?

Kenyanul zâmbi stânjenit.

— Dacă află *bwana,* o să mă dea afară.

— Nu-i voi spune nimic, promise Evin. Este departe?

— O, nu mai mult de o oră dacă nu întârzie prea mult autobuzul. Staţia este în faţa la Gertrude Children Hospital.

Kurdei nu-i prea surâdea să meargă cu un autobuz kenyan, dar nu era altă soluţie atât de practică.

— Ascultaţi, spuse ea. Când terminaţi, plecaţi ca de obicei. Eu vă voi aştepta în staţia de autobuz, cu o maşină. Voi veni împreună cu un prieten.

Paznicul dădu din cap.

— *All right, madam.*

* * *

Şoferul automobilului Land Cruiser micşoră viteza în faţa staţiei de autobuz de pe Parklands Road, ca să-l salute pe un prieten de culoare înalt, cu costum şi cravată, care tocmai bea un suc de fructe pe marginea trotuarului.

— *Kenyan Security!* îi spuse laconic lui Malko.

Trecură apoi pe lângă un mic motel – *Impala* – apoi maşina vină la stânga, chiar în faţa unei benzinării Total, într-un drum plin cu noroi, plin cu hârtoape. În cele din urmă se opriră într-un parching neacoperit, la fel de noroios, în faţa căruia, o inscripţie anunţa: *"US Embassy-USIS Parking".* Parcă erau în junglă.

Foster, tânărul ofiţer CIA, venise să-l întâmpine pe Malko la aeroport în dimineaţa aceea, pentru a-l instala apoi la *Norfolk,* cel mai vechi hotel din Nairobi, construit în anul 1904. Acum îl ducea la o întâlnire cu Mark Spencer, şeful Centralei CIA din Nairobi. Elko Krisantem, încântat că se află în Africa, rămăsese

la hotel. De fapt, era mult mai încântat că părăsise Grecia. În ochii săi, grecii erau niște ploșnițe ce trebuiau strivite ori de câte ori exista posibilitatea. Necazurile prin care trecuse în ultima lui aventură la Atena, nu-l determinaseră să-și schimbe opiniile[1]...

Foster sări jos din mașină și îl avertiză:

— Atenție, *sir*, este noroi.

Era un eufemism. Parchingul era o adevărată mlaștină. Când puse piciorul pe pământ, Malko văzu în spatele unui șir de copaci două clădiri gemene, din cărămidă roșie, de vreo zece etaje, amplasate între Ojijo Road și Parklands Road. De când Ambasada americană, situată în plin centrul orașului, fusese spulberată de o încărcătură explozivă ce făcuse două sute șaptezeci de morți și cinci mii de răniți, toți kenyeni, în afară de cei unsprezece morți americani, birourile ei fuseseră mutate în nordul orașului. Escortat de tânărul *field officer* din CIA, Malko ajunse la impresionantul baraj ce proteja ambasada provizorie. Pușcașii marini erau înarmați până în dinți. Deși era însoțit de Foster, un sergent îl controlă cu conștiinciozitate înainte de a-l lăsa să treacă de baraj. Era o căldură înăbușitoare și nori negri se adunau pe cer. Începea anotimpul ploios.

Fiind stricat ascensorul, urcară pe niște scări exterioare, apoi intrară într-un labirint de coridoare mizere. Peste tot atârnau fire electrice și era plin cu cutii înșirate de-a lungul zidurilor. Se vedea că domnește o harababură de toată frumusețea. Etajul patru era păzit de o altă echipă de pușcași marini. Acolo era sediul CIA. Culoarul era mai curat, iar fiecare ușă avea un cod digital. Foster formă numărul de cod la cea de a treia ușă, apoi îi făcu lui Malko loc să treacă.

— Nu știu dacă *mister* Spencer are pe cineva înăuntru. *Miss* Clearwater, secretara sa, se va ocupa de dumneavoastră.

Malko intră în biroul cu aer condiționat, cu pereții acoperiți de hărți și cu mesele pline cu computere. O metisă cu pielea de culoarea cafelei cu lapte stătea cu spatele, luptându-se cu un fotocopiator. Privirea lui Malko urcă pe picioarele fine până ce ajunse la crupa incredibil de bombată, sub talia subțirică. El își zise că i-a pus Dumnezeu mâna-n cap.

— Priscilla! făcu el în șoaptă.

---

1. Vezi SAS nr.44 : Meurtre à Athènes (n.a.)

Metisa se întoarse brusc. Malko nu se înșelase. Nimeni nu mai putea avea o asemenea crupă de vis. În fața sa, era vechea secretară a șefului Centralei CIA din Belgrad, Larry Oldcastle[1]. Bluza albă reliefa sânii ascuțiți, iar ochii mari și cafenii îl fixau pe Malko cu un amestec de stupefacție și excitație.

— Malko! șopti ea. *What are you doing here?*

El făcu un salt spre ea, o luă în brațe și o lipi toată de trupul său.

— Am venit să termin ce am început, zise el zâmbind.

Ultima dată când o văzuse pe Priscilla Clearwater, o înghesuise bine pe biroul șefului ei care era plecat... Negresa se desprinse de el.

— *Fucking bastard!* făcu ea respirând sacadat. Nu te-ai schimbat deloc!

Malko mângâie curba magnifică a crupei ei.

— Nu. Așadar ai putut părăsi Belgradul.

— A dat Dumnezeu! oftă ea. Cel puțin aici am marea, animalele și munții. Este minunat. În plus, Mark Spencer este un tip extrem de haios. Rămâi mai mult timp la Nairobi?

— Nu știu încă, dar cred că suficient de mult ca să te revăd.

Îi lăsa gura apă la gândul că va putea profita iar de acest trup excepțional. Priscilla îi aruncă o privire trufașă.

— Nu știu dacă voi fi liberă. M-ai cam maltratat atunci, la Belgrad...

— Te-am tratat foarte bine, protestă el atingându-i crupa. Numai acest gest îl făcu să simță o senzație de nedescris. Unde locuiești?

— Pe Loita Road, numărul 8, în fața Ambasadei Franței.

— Luăm masa împreună diseară?

Priscillei îi trebuiră câteva secunde până să spună "da".

— Vin să te iau la ora nouă, îi făgădui Malko. Apropo, Mark Spencer este aici?

— Te așteaptă. Sper că nu ai de gând să-i spui cine știe ce oroare despre mine?

— Nu, dacă vei fi la fel de dulce ca la Belgrad, răspunse Malko.

Negresa apăsă pe butonul interfonului și anunță:

— Mister Linge este aici.

---

1. Vezi SAS nr.124 : Tu tueras ton prochain. (n.a.)

Ușa se deschise după treizeci de secunde și în cadrul ei apăru un chip cabalin, osos și zâmbitor. Spencer îi făcu semnă să intre.

— *Come on in!*

În biroul lui Spencer era frig ca la polul Nord... Acolo se afla deja un african care examina o hartă. Era negru ca antracitul, îmbrăcat cu un costum dungat și cu cravată roz. Avea o frunte foarte înaltă, părul aproape ras și ochii migdalați. Șeful Centralei CIA făcu prezentările:

— Colonelul John Makuka, de la *National Security Intelligence.* Este un fel de omolog de-al meu... Se ocupă în special de lupta antiteroristă.

Având în vedere cele întâmplate cu un an în urmă, asta nu era o referință prea grozavă. John Makuka îi zdrobi degetele lui Malko cu un zâmbet ce se dorea călduros, dar care părea mai degrabă neliniștitor.

Uriașul ceas Breitling Chronomat în aur masiv de la încheietura mâinii nu pleda în favoarea onestității sale, într-o țară în care salariul lunar al unui ofițer trebuia să oscileze în jurul sumei de o sută de dolari.

— Bun venit în Kenya! făcu el cu o voce de bas. Mister Spencer m-a pus la curent cu această afacere. Cred că totul se va desfășura cu bine. Acest Abdullah Ocalan ar trebui să aibă noroc cu carul ca să poată pleca din Kenya fără ca noi să știm.

— Cu atât mai bine, făcu Malko.

Două ore mai devreme, în compania lui Krisantem și a lui Foster, el asistase la sosirea aparatului Falcon 900 de la Atena, care avea la bord pe Ocalan. Fusese martor la debarcarea acestuia. Cei cinci pasageri, întâmpinați de diplomatul grec, trecuseră repede prin formalitățile de imigrație și părăsiseră aeroportul în două mașini ale Ambasadei Greciei. Bineînțeles, doi izraelieni, membri ai Serviciului de securitate al aeroportului, îi fotografiaseră în mod discret și îi urmăriseră, ca să se asigure că se îndreaptă spre reședința ambasadorului grec.

Malko Spencer luă de pe biroul său cinci fișe de debarcare și i le întinse lui Malko.

— Iată ce mi-a adus colonelul Makuka. Știm deja cu ce fel de pașaport călătorește Ocalan.

Malko aruncă o privire către pașaportul cipriot al președintelui PKK. Avea nr. 15198 și era pe numele Lazarus Mavros. Acesta era deja un rezultat.

— Oare ce planuri are? întrebă el.

Colonelul Makuka izbucni într-un hohot de râs sonor.

— Vom aștepta ca *mister* Ocalan să iasă din ambasadă ca să-l înhățăm și să-l vârâm la zdup. Până atunci, noi vom supraveghea locul.

— Și dacă nu are de gând să iasă?

Bărbatul râse iar.

— Asta rămâne de văzut.

El se uită în mod ostentativ la ceas și îi întinse mâna lui Spencer.

— Trebuie să plec. Am dat deja instrucțiuni pentru paza frontierelor țării. În special, la aeroporturile din Nairobi și Mombasa și la frontiera cu Tanzania.

După plecarea colonelului, Spencer scoase din bar o sticlă cu Defender, două pahare și o sticlă cu apă minerală.

— Este timpul să bem un whisky! Merităm o mică destindere. De data asta, Ocalan este prins într-o cursă din care nu va reuși să mai scape.

— Ce se întâmplă însă dacă se hotărăște să nu mai iasă din ambasadă? se neliniști Malko. Kenyenii nu vor îndrăzni să ia ambasada cu asalt ca să-l scoată de acolo. Situația poate să treneze așa luni de zile...

Își amintise de cazul cardinalului Mindzenski, care rămăsese ani de zile în Ambasada americană din Budapesta, pe vremea războiului rece. Mark Spencer îl asigură.

— De la plecarea dumneavoastră din Atena de aseară, a avut loc o mică modificare. Datorită demersurilor diplomaților noștri, guvernul grec a decis să-l expulzeze pe Ocalan în maximum două săptămâni... Așa că nu ne mai rămâne decât să așteptăm.

— Ocalan știe asta?

— Nu știu. Grecii sunt prea furioși ca să nu-i spună dar, chiar în cazul că a aflat, nu poate face mare lucru. Kenya este locul ideal ca să fie prins. Cea mai mare parte a țărilor vecine se află în plin război civil. Puținele rute accesibile sunt bine păzite.

— Așadar, pot să mă bucur de un safari?

Mark Spencer zâmbi.

— Nu aș merge chiar până acolo. Nu ar fi prea convenabil pentru contribuabilii americani care vă plătesc sejurul aici. Cred însă că o supraveghere discretă a gesturilor lui Ocalan va fi

suficientă. Vă invit la cină. Cunosc un excelent restaurant franţuzesc.

Malko se forţă să caşte.

— Mai bine să lăsăm pe mâine seară, sugeră el cu ipocrizie. După o noapte petrecută în avion...

— Înţeleg, admise americanul. Odihniţi-vă mai bine.

În trecere, Malko îi făcu un semn discret Priscillei, care stătea aplecată la calculatorul ei. Malko, întovărăşit de Foster, se întoarse în parching. Era niţel îngrijorat. În profesia lui, optimismul de genul celui afişat de şeful Centralei CIA se termina de obicei cu cele mai mari catastrofe... După cele trăite la Atena, se îndoia că Abdullah Ocalan va sta cu mâinile încrucişate ca să i se pună laţul de gât.

Capitolul XIV

Ploaia tropicală se declanşase în câteva secunde. Valurile de apă şi lumina scăzută a înserării reduceau vizibilitatea în mod considerabil. Aşezat pe bancheta din spate, Ayas Ibrahim privea îngrijorat la potopul de afară. Aplecată deasupra volanului, Evin încerca să nu dea peste kenyenii ce mergeau adăpostindu-se sub umbrele. Unii erau desculţi. Ca nişte insecte speriate, răsăreau în faţa maşinii încercând să traverseze drumul. Absenţa iluminatului public dădea senzaţia că ai în faţă o gaură neagră. Din când în când, farurile luminau câte un şir lung de negri strânşi unul lângă altul, în aşteptarea unui autobuz.

Le trebuise aproape o oră întreagă ca să traverseze Nairobi din cauza circulaţiei şi a drumurilor desfundate. Evin ieşi din Jujo Road şi intră pe un bulevard larg. Imediat maşina 4x4 începu să salte în gropile enorme, presărate de-a lungul lui. Nici pomeneală de asfalt. Trotuarele erau sufocate de tarabe protejate de bine de rău cu folii din plastic.

— *This is First Avenue Eastleigh,* spuse kenyanul Vanjohn Kabukuru.

— Mai avem mult de mers? întrebă Evin după ce străbătură un kilometru.

Ploaia se înteţise şi mai mult creând o aureolă gulbuie în jurul rarelor lampadare. Pe lângă ei, treceau camioane, patinând în noroiul gros.

— Am ajuns, spuse în cele din urmă negrul.

Zeci de autobuze, care în alte ţări ar fi fost trimise de mult la groapa cu fier vechi, aşteptau în faţa unei benzinării Mobil. sub acoperişul căreia se adăposteau de ploaie zeci de oameni.

— Mă duc să-l caut pe prietenul meu, spuse Vanjohn sărind din Pajero şi plecând prin ploaia diluviană de afară.

Aveai impresia că totul se va dizolva sub rafalele de apă. Negrul apăru după un timp, însoţit de un tip înalt ca o prăjină, îmbrăcat cu o cămaşă înflorată.

— Acesta este prieten cu prietenul meu, explică Vanjohn. Se numeşte Shafi.

Acesta îi adresă lui Evin un superb surâs de antropofag, descoperind nişte dinţi albi imenşi, ieşiţi în afară. Era un somalez tipic.

— *Good evening*, zise el cu un glas melodios. *My name is Shafi. What can I do for you?*

— Urcaţi în maşină, spuse Evin.

El se urcă în spatele maşinii, salutându-l pe Ibrahim. Era ud până la piele, dar acest lucru părea să nu-l afecteze. Mulţumit, Vanjohn făcu un semn lui Evin şi se îndepărtă în ploaie.

— Aş dori să cumpăr un revolver, spuse Evin. Se pare că dumneavoastră ştiţi cum trebuie să procedez.

Shafi înclină din cap în mod afirmativ.

— Da, este adevărat, dar costă foarte scump.

— Cât anume?

— Două mii de shilingi, în afară de gloanţe.

— Vom vedea, făcu Evin. Unde trebuie să mergem?

— Trebuie să faceţi cale-ntoarsă şi să mergeţi pe Strada a Cincea.

Din nou trebuiră să sară prin toate gropile. Strada a Cincea era o cloacă abjectă şi desfundată, pe care treceau camioane ce ignorau cu trufie celelalte vehicule. Cu dinţii încleştaţi, Evin reuşi să nu rămână în pană şi să evite tarabele ce erau plasate chiar pe drum.

— Am ajuns, spuse Shafi, făcând semn către un pasaj între două copertine din plastic.

Evin reuşi să oprească Pajero la marginea trotuarului şi coborâră toţi trei. Shafi îi conduse până la un culoar îngust-plin de traficanţi de valută ce agitau în aer teancurile de bancnote. Când îi văzură pe străini, ei se repeziră urlând: *"Dollars! Dollars!"*. Euro încă nu ajunsese până aici! Shafi îi înlătura din cale zâmbind întruna şi izbutiră să intre într-o curte în care domnea o putoare pestilenţială provenită de la cantitatea imensă de gunoaie ce zăceau acolo. Traficanţii de valută se ţineau scai de ei. Într-un colţ ferit de ploaie, nişte femei îşi arătau braţele pline de brăţări şi inele. Erau vânzătoarele de aur. Ele începură să ţipe ascuţit şi să-şi agite comorile când o văzură pe Evin.

— Trebuie că urcăm la etajul trei, zise Shafi după ce discută cu un tip.

Un șobolan mort de mult putrezea pe un acoperiș vecin. Galeria era plină cu prăvălii unde se găseau de toate. Shafi intră într-un magazin de pânzeturi, ținut de o negresă frumoasă care avea pe cap un turban. După o discuție aprinsă cu ea, Shafi se întoarse la Evin.

— Trebuie să mai așteptați. *Boss*-ul nu a sosit încă.

Ei coborâră. Fără Ibrahim, Evin nu ar fi fost liniștită în fața privirilor avide și strălucitoare. Ea avea deja toate degetele pline cu inele "de probă", când Shafi se apropie, însoțit de un negru zdrențăros cu un ochi acoperit cu albeață.

— El are ce doriți, făcu Shafi.

Urcară în prăvălie. Frumoasa negresă cu turban scoase din spatele unui balot cu pânză un Makarov cu calibrul de 9 milimetri, învelit într-o pungă de plastic. Evin îl demontă repede. Nu lipsea nimic, dar încărcătorul de opt gloanțe era gol. Vânzătoarea îi întinse un sac de plastic plin cu cartușe. Shafi preciză.

— Costă douăzeci se șilingi bucata.

— Dar revolverul?

— Două mii de șilingi.

După un sfert de oră de discuții, Evin cumpără totul. Simțea o plăcere aproape fizică atunci când vârî pistolul în geantă. Nu mai era chiar atât de vulnerabilă.

— Aș vrea să mai cumpăr câteva, îi spuse ea lui Shafi. Este posibil?

Cei doi bărbați începură din nou să parlamenteze în swahili.

— Puteți cumpăra și altele. Chiar și un lansator se grenade RPG. Însă trebuie să veniți mâine la aceeași oră.

— Cumpăr de toate, făcu Evin. Spune-i însă că, dacă află poliția ceva, îl ucid.

Bărbatul cu albeață pe ochi protestă vehement că îi putea trece o asemenea idee prin minte.... Își dădură întâlnire pentru a doua zi.

Întorcându-se la mașină, Evin se pomeni în fața unei uși pe care era următoaraea inscripție : *AL JEZIRAH AIRLINES - Flights to Mogadiscio, Behra, Lamou.*

Ea deschise ușa. Era uimită de prezența unei companii aeriene în această cloacă.

— Eu știam că frontiera cu Somalia este închisă, remarcă ea.

Somalezul râse indulgent.

— În mod oficial este închisă, bineînțeles! Dar nu și pentru *maraa*. Zilnic, sunt curse care pleacă, transportând *maraa* cultivată la noi. Se câștigă bani grei cu asta. Somalezii nu se pot lipsi de iarbă. Aici, în Eastleigh, avem cantități uriașe. Vedeți prăvăliile care au în față frunze de palmier ? Asta înseamnă că fac comerț cu maraa...

Evin nu-l mai auzea...

* * *

Biroul companiei Al Jezirah Airlines era de mărmea unei debarale, cu pereții căptușiți cu anunțuri publicitare vechi. În fund, un bărbat dormea pe un pat de campanie. Altul, care vorbea la telefon, înălță ochii mirați către nou-veniți.

— Aveți curse la Mogadiscio? întrebă kurda.

— Da, făcu bărbatul. Aterizează ori la Medina ori la K. Fifty, în partea de sud a orașului. Sunt însă mai bune cursele pentru Medina.

— Luați pasageri?

— Vreți să mergeți la Mogadiscio?

Somalia încetase să mai existe de luni de zile. Nu mai avea nici guvern, nici ambasadori, nici stat, nici bani. Nu mai avea nimic. Țara era divizată între câteva puteri militare. Cel mai important șef era Aidid, care reușise să pună pe fugă armata americană, punând stăpânire pe cea mai mare parte din Mogadiscio, fosta capitală. Evin era stupefiată. Somalia ajunsese o "gaură neagră". Nimeni nu știa cum mai supraviețuiesc oamenii de acolo...

— Eventual, făcu ea.

Funcționarul cu mustață zâmbi încurajator.

— Puteți pleca mâine dimineață. Costă trei sute de dolari de persoană. Trebuie să fiți la ora cinci dimineața la Wilson Airport. La Blue Bird Line. Eu vă pot da biletele.

Ochii îi scânteiară când spuse cuvântul "dolari".

— Sunt niște zboruri regulate?

Între timp, în fața intrării se adunase mai multă lume. Toți se holbau la străinii care apăruseră acolo.

— Sunt avioanele cu *maraa*, dar întotdeauna se mai găsește un locșor în plus.

— Kenyenii sunt de acord?

Funcționarul zâmbi iar, frecând indexul de degetul mare. Aparent nu ar fi fost probleme...

— Dar la vamă?

— Care vamă? Doar mergeți direct la avion.

— Aici, dar în Mogadiscio?

— Dacă mai dați încă o mie de dolari, cineva vă va aștepta în aeroport cu un celular și cu un *"technical"*, pe care vi le pune la dispoziție timp de o săptămână.

Un *"technical"* era un 4x4, echipat cu o mitralieră grea.

— Acolo sunt telefoane?

— Comandantul Aidid a cumpărat o frecvență pe satelit, îi explică somalezul. Telefoanele merg mai bine ca aici...

— În regulă, o să mă mai gândesc, zise Evin.

Când ajunse în stradă, ea se gândi că de la Mogadiscio până în Yemen, nu era o distanță prea mare. Iar în Yemen, va putea să găsească prieteni. Mai ales cu ajutorul unui telefon portabil. Ar putea ajunge cu ușurință în Kurdistan. Desigur, Mogadisco nu era locul ideal, dar cel puțin acolo CIA nu avea să-l mai urmărească pe Ocalan.

Urcându-se în Pajero, ea își zise că situația nu mai era așa de proastă. În mai puțin de o zi, reușise să găsească arme și un mod de a părăsi Kenya.

* * *

Priscilla Clearwater părea să aprecieze în mod special atmosfera britanică a terasei localului *Norfolk*, aflat pe Harry Thuku Road. O rochie scurtă de culoare roșie se mula perfect pe trupul ei extraordinar, iar machiajul era ceva mai intens.

— Îți place în Kenya? o întrebă Malko.

Priscilla făcu o strâmbătură.

— Sunt un pic decepționată. Orașul nu este deloc sigur. Zilele trecute, un bărbat mi-a smuls un cercel din ureche. Și asta în plină stradă! Domnește o mare nesiguranță, iar kenyenii sunt foarte corupți. Ca să obții ceva cât de mic, trebuie să dai șpagă, numită în swahili *"kito kikulewa"*. De la o sută, la două sute de șilingi. În plus, sunt îngrozitor de primitivi. Nu aș putea să ies cu un kenyan...

Ea își încrucișă picioarele fuselate. Malko îi privi sânii tari și obraznici ce se iţeau pe sub mătasea roșie. Din clipa în care o revăzuse, voia să o vadă în patul său, deși femeia avea acum unele rezerve. Ca să o mai îmblânzească, Malko comandă o sticlă cu Taittinger. El schimbă subiectul.

— Colonelul Makuka nu-mi inspiră prea multă încredere, zise el.

— Aici ai dreptate, îl aprobă ea indignată. De fiecare dată când vine la noi, îmi propune să merg cu el la hotel. Are deja trei neveste și o droaie de copii.

— Urât din partea lui, îi cântă Malko în strună. Am impresia că Mark Spencer are încredere totală în el.

— Ai dreptare. Adevărul este că el primește ordine de la președinte. Iar aici, în Kenya, Arap Moi este cel care comandă totul. Dacă este decis să vă ajute, totul se va petrece bine.

— Desigur, făcu Malko. Eu unul, însă, aș dori să cunosc pe cineva mai puţin oficial. De exemplu un *stringer*...

Priscilla își puse picior peste picior, dezvelindu-și pulpele cărnoase, de culoarea cafelei cu lapte, provocând un nou val de adrenalină în arterele lui Malko.

— Înţeleg, dar mister Spencer lucrează numai cu agenţi ai NSI. Eu cunosc bine pe unul dintre ei, dar nu este spion...

— Pe cine?

— Un kikuyu rău ca o maimuţă, pe nume Kolobot. El îi face rost șefului de ţigări de contrabandă, de iarbă, ceasuri. Se ocupă cu tot felul de matrapazlâcuri și cunoaște pe toată lumea. Face rost chiar și de fete pentru membrii ambasadei.

— Este exact tipul de care am nevoie, făcu Malko.

Priscilla se uită urât la el.

— Dacă ai nevoie de fete, nu ai decât să mergi la *Florida*, găsești câte vrei...

— Nu vreau fete, Priscilla, pentru că te am pe tine, spuse Malko cu tonul cel mai convingător, dar tipul ăsta mi-ar putea servi ca ghid. Este cu mult mai potrivit decât Foster...

Negresa izbucni în râs.

— Foster! Se înroșește de cum dă cu ochii de mine! Este cam nătărău, îi este frică să nu se îmbolnăvească... Nu iese niciodată să se distreze.

Având în vedere incidenţa sidei în Africa, părea mai degrabă o dovadă de bun simţ.

— Unde aş putea să-l întâlnesc pe acest Kolobot?
— Când vreau să dau de el, îl caut la barul de la *680*.
— Ce mai este şi asta?
— Un hotel, de pe Kenyatta Avenue. Plin cu traficanţi.
— Am putea trece pe acolo după ce mâncăm?
— Nu ştiu dacă îl găsim acum.
— Am putea să-i lăsăm un mesaj, spuse Malko.
Avântul său sexual mai putea aştepta nişel. Datoria înainte de toate.

* * *

Malko îşi parcă Toyota luată cu chirie pe Crossways, lângă un teren plin cu salcâmi, în faţa intrării la hotelul *680*. In Nairobi, maşinile erau adevărate seifuri! Alarmă, încuietori speciale, şi posibilitatea de blocare a levierului cutiei de viteze! Holul hotelului era destul de prăpădit, plini cu puşti vagabonzi gata să şterpelească ce le cădea la mână. Barul de la primul etaj era pustiu. Priscilla îl întrebă pe barman.
— Spune că Kolobot va veni cam peste o oră.
Malko se uită la mesele goale, prost luminate.
— Nu am putea găsi un alt loc unde să putem bea ceva?
Priscilla spuse cu reticenţă în glas:
— Ar fi la *Florida*, pe Moi Avenue. Este un local mai de sol, dar la care nu-mi place să merg. De acolo racolează târfe cei de la ambasadă. Dacă mă vede vreunul...
— Nimeni nu vă va lua drept o târfă, spuse Malko. Şi în plus, sunteţi cu mine.
Convins cu o bancnotă de două sute de şilingi, barmanul îi încredinţă că-l va trimite pe Kolobot după ei, imediat cum apare.
Cei doi se suiră în maşină. Negrii dubioşi se înghesuiau la intrarea hotelului *Florida* în faţa unei scări ce dispărea în totalitate sub mulţimea prostituatelor cu privirea stinsă, destul de prost îmbrăcate, care o întâmpinară pe Priscilla cu ostilitate. Credeau că le va lua pâinea de la gură.
Uriaşa sală dreptunghiulară avea un ring de dans în mijloc, pe care se agitau câteva perechi în acordurile unei muzici asurzitoare. Peste tot, numai fete, singure sau în grupuri. Erau şi câteva albe. Toate fetele aveau aceeaşi privire, rapace şi supusă în acelaşi timp. Imediat după intrarea lor, melodia se schimbă.

— O, N'Dombolo! Este febleţea mea! Vine din Africa Centrală.

Ea se ridică în picioare unduindu-şi trupul în toate direcţiile şi îndreptându-se către ring. Malko fu nevoit să o urmeze, nedezlipindu-şi privirea de la crupa somptuoase ce se agita în faţa lui.

* * *

N'Dombolo îl încălzi pe Malko, iar Priscilla, topită şi ea, părea că nu observă că mâinile lui erau pe fesele ei. În comparaţie cu alte perechi s-ar fi putut spune că cei doi aveau un aer decent... La *Florida*, de la sărutatul mâinii se trecea direct la felaţie. Malko se aplecă la urechea fetei.

— Ştii ce mi-ar plăcea să-ţi fac acum?

— Monstrule! oftă ea, lipindu-se şi mai tare de el.

— Acum! preciză Malko, trăgând-o afară din ring.

— A, uite-l pe Kolobot! spuse deodată negresa.

Un african cu un cioc mic se strecura către ei. Se întâlniră la masă, iar Priscilla făcu prezentările. După ce consumară două scotch-uri, Kolobot se aplecă spre urechea lui Malko.

— Ce anume căutaţi, *bwana*?

— Cunoaşteţi pe cineva de la Ambasada Greciei? întrebă Malko.

Surprins de această întrebare, Kolobot nu răspunse imediat, mângâindu-şi gânditor mica bărbuţă.

— Da, *bwana*, zise el până la urmă. Cunosc pe cineva.

— Pe cine ?

— Pe şoferul ambasadorului. Cumpără ţigări de la mine. Şi îi fac cunoştinţă cu fete tinere.

Era clar că nu ştia ce vrea Malko de la el. Acesta se hotărî să riște.

— Vreau niște informaţii asupra unor persoane care stau la reşedinţa ambasadorului, zise el. Să aflu dacă ies din ambasadă şi dacă se întâlnesc cu alte persoane.

Kolobot trebuia să ştie cu ce se ocupă Mark Spencer. căci nu păru prea surprins.

— Voi încerca mâine să-l găsec, *bwana*, promise el. Dacă vreţi, ne putem întâlni la *Barclay's Plaza*, mâine către prânz. Acolo se află Ambasada Franţei, pe Loita Street.

Ca încurajare, Malko îi strecură două bancnote de câte două sute de şilingi. O negresă se apropie de Malko şi, fără

să-i pese că acesta era însoţit de Priscilla, se încolăci practic pe el, frecându-se ca un cimpanzeu în călduri şi promiţându-i prestaţii de neuitat. Vorbea într-o engleză aproximativă. Priscilla zise cu un glas rece ca de gheaţă:

— Ar fi trebuit să te duci cu ea. Costă doar cincizeci de şilingi, cu sida cu tot.

Agasat, el strecură o mână pe sub rochia roşie, apucă slipul din dantelă şi îl smulse, în ciuda protestelor ei. Asta ca să pună lucrurile bine la punct.

Până la Loita Street, nu mai scoaseră nici un cuvânt. Domolită, Priscilla îl conduse într-un mic apartament elegant, unde ea puse în funcţiune combina muzicală. Era N'Dombolo! Ai fi crezut că te afli la Florida. Dezlănţuită, Priscilla îl învălui cu o privire arzătoare.

— Nu dansăm un pic?

Unind vorba cu fapta, ea se îndepărtă către cameră balansându-şi şoldurile în ritmul muzicii. Cu un răcnet, Malko se năpusti asupra ei, smulgându-i rochia cât ai clipi din ochi şi lăsând-o doar în pantofi. Nici el nu se lăsă mai prejos. Când îi văzu pansamentul de pe coaste, Priscilia îl întrebă:

— Eşti rănit?

— E o nimica toată, zise Malko.

— Sunt sigură că este de la o femeie, făcu negresa.

Mişcându-se în ritmul muzicii, ea îngenunche şi îl prinse în gura caldă şi mătăsoasă.

El o făcu să se ridice şi o împinse către pat. De bună voie, Priscilla se culcă pe pântece, continuând să se mişte în ritmul drăcesc al muzicii. Malko avea mâinile umede. Câteva secunde contemplă spatele arcuit şi fesele rotunde. Priscilla se oferea ca o sclavă supusă, fapt extrem de excitant, ce îl făcea să uite de ultimele scrupule. Când îl simţi sexul dur, Priscilla se imobiliză şi spuse:

— *Please! Fuck my pussy first!*

Prea târziu!

Malko o penetrase în forţă. Întâmpină însă o neaşteptată rezistenţă. Nu putu pătrunde decât câţiva milimetri. Cu o violentă mişcare a bazinului, Malko o penetră şi intră de astă dată până la rădăcină, smulgându-i fetei un ţipăt de durere retrăgându-se aproape în întregime, repetă mişcarea, de astă-dată lent, privindu-se în timp ce viola această crupă oferită lui. Ca prin minune, Priscilla începu să-şi mişte bazinul în ritmul

N'Dombolo, grăbind momentul de maximă plăcere. Malko se mișca într-un du-te-vino accelerat. Simțind că este gata să ejiseze, el o țintui pe Priscilla de pat, cu un urlet de plăcere. Rămase așa, cu inima bătând cu putere.

— *You're a fucking egocentric* [1] mormăi Priscilla țintuită încă.

* * *

Abdullah Ocalan și Evin discutau în șoaptă pe veranda casei, unde serviseră micul dejun. Deodată văzură cum unul din paznici aleargă să deschidă poarta ca să lase să intre Mercedesul ambasadorului Greciei.

Kurda îi explicase liderului PKK planul ei somalez, dar el nu părea prea încântat. Desigur, Aidid era împotriva americanilor, dar era în același timp avid după dolari. Era perfect capabil să-l ia ca ostatic, ca apoi să-l vândă la un preț bun. Oricum era o șansă în caz de nevoie. Ambasadorul coborî din mașină și li se alătură, șchiopătând și ajutându-se cu bastonul.

— Cred că am o veste bună, spuse el zâmbind.

— Ce anume? făcu Evin.

— Tocmai am avut o lungă întrevedere cu omologul meu din Seychelles, spuse diplomatul. El este de părere că țara sa i-ar putea găzdui pe președintele Ocalan pentru o perioadă destul de lungă. Va fi gata să-i dea chiar și un pașaport diplomatic, care i-ar ușura mult plecarea din această țară.

— Există curse directe pentru Seychelles ? întrebă Ocalan.

— Da. De trei ori pe săptămână. Joia, vinerea și sâmbăta.

Cei doi kurzi se uitară unul la celălalt ușurați. Cu ochii la ceașca sa de ceai, diplomatul se grăbi să adauge:

— Evident, ar trebui făcut un gest ca să accelerăm acest demers. Interlocutorul meu a dat de înțeles că țara sa este extrem de săracă...

Evin, care înțelegea repede, întrebă cu glasul uscat:

— Cât vrea?

Ambasadorul Greciei reuși să-i înfrunte privirea, jenat.

— Mi-a vorbit de cinci milioane de dolari. Este o sumă uriașă, așa că nu i-am dat prea multe speranțe. Știu că poate fi

---

1. Ești un egoist ticălos. (n.a.)

șocant, dar aceste țărișoare întâmpină mari greutăți ca să se dezvolte.

Evin îi tăie vorba.

— Spuneți-i că suntem de acord. Voi avea eu grijă să aduc acești bani. Presupun că nu se mulțumește cu un cec... Pot să împrumut mașina dumneavoastră ca să mă duc în oraș?

— Bineînțeles, puteți să luați și șoferul, afirmă ambasadorul care era mai mult decât surprins.

Cinci milioane de dolari câștiga el în toată cariera sa...

Evin se ridică, felicitându-se în sinea ei că prevăzuse și acest gen de situație.

* * *

Malko, cufundat într-o stare de somnolență, mai visa încă la crupa de milioane a Priscillei Clearwater, când telefonul îl smulse din nirvana. Se gândi ca trebuia să fie Krisantem.

— Cu greu am reușit să vă găsesc! se auzi vocea lui Kendal.

Fantoma Priscillei se spulberă imediat. Malko, stupefiat de faptul că acesta a știut că se află la Nairobi și că a reușit să dea de el, întrebă:

— Cum de ați reușit să mă găsiți?

— Am sunat la toate marile hoteluri din Nairobi. Eu *știam* că sunteți în Kenya. Am încercat să vă prin pe telefonul dumneavoastră portabil, dar nu funcționează.

— Dar de unde știați că sunt în Nairobi?

Kurdul râse înfundat.

— Când grecii promit că vor ține un secret, înseamnă că vor face total pe dos...

Iată cineva care cunoștea la oameni.

— Aveți noutăți?

— Tocmai am vorbit cu Evin, spuse kurdul. Ocalan va găsi refugiu în Seychelles.

Capitolul XV

— În Seychelles! făcu Malko stupefiat. De ce?

— Este singurul loc în care vor fi bine primiţi. Ambasadorul Greciei a făcut un *deal* contra sumei de cinci milioane de dolari. Evin a venit să mă vadă ca să îi procur banii cât mai repede posibil. Cu această sumă, Ocalan acoperă sejurul şi un paşaport diplomatic seychellez. Partea proastă este că va putea pleca din Mombasa pe mare, ca să ajungă în Seychelles.

Malko era împărţit între satisfacţie şi nelinişte. Fără Kendal, acest proiect ar fi rămas complet secret. Or, aşa cum prevăzuse el, Ocalan nu aştepta cu mâinile încrucişate să i se pună juvăţul de gât. În numai douăzeci şi patru de ore de când sosise acolo, deja găsise o supapă de scăpare. Trebuia să ia urgent contramăsuri...

— Când veţi putea avea toţi aceşti bani?

— Cred că voi avea nevoie de două zile ca să adun toată suma.

— Sub ce formă va fi aceasta?

— Nu am încredere în băncile kenyene. Voi aranja să vină un curier din Europa cu bani lichizi. Vă voi ţine la curent.

— Unde sunteţi acum?

Kendal nu răspunse imediat.

— La *Grand Regency*, pe Loita Street, camera 1006.

Imediat cum închise telefonul, Malko auzi o bătaie în uşă.

Era Elko Krisantem. Era cenuşiu la faţă, cu cearcăne mari şi cu ochii strălucitori din cauza febrei.

—*Sie Hoheit*, sunt bolnav, mărturisi el ruşinat. Este de la mâncarea lor nenorocită.

— Odihneşte-te, zise Malko. Pentru moment nu am nevoie de tine.

Rămas singur, Malko ajunse la concluzia că soluţia cea mai sigură era să-l intercepteze pe mesagerul PKK şi să îi ia cele

cinci milioane de dolari. Pentru suma asta era nevoie de o valiză cam mărişoară. Avea nevoie de colaborarea kenyenilor.

El se întrebă dacă nu cumva Kolobot i-ar fi putut fi cumva de ajutor. Cum tot avea întâlnire cu el, se pregăti să plece.

Un şir lung de vechi taxiuri londoneze staţionau în faţă la *Norfolk* în aşteptarea unor ipotetici clienţi. O căldură înăbuşitoare domnea peste Nairobi, iar instalaţia de aer condiţionat a maşinii Toyota sufla deja aer cald. În centrul oraşului circulaţia era îngrozitor de lentă, kenyenii fiind la fel de tacticoşi ca şi britanicii. Pe Loita Street, terenurile virane alternau cu clădirile moderne, printre care era şi Barclay's Plaza, în care se afla Ambasada Franţei. Holul era plin de gardieni înarmaţi cu bastoane. Malko îl reperă pe Kolobot, care căsca gura la o vitrină cu ultimele modele de brichete Zippo. Zippo "Millenium" era făcută din titan. Kenyanul îl trase pe Malko într-un colţ liniştit, aproape de lifturi.

— *Bwana*, am veşti proaspete, făcu el triumfător.

— Ce anume?

— Aseară, doi *muzungus* – un bărbat foarte solid şi o femeie – au fost în Eastleigh, cu un *ascaris* de la reşedinţă, Vanjohn Kabukuru.

După zece minute de interogatoriu, Malko aflase totul despre Eastleigh. Kolobot scrisese totul pe o bucăţică de hârtie. După descrierile lui, era vorba de Evin şi de unul din bodyguarzi.

— Ce căutau acolo? întrebă el intrigat.

— S-au dus să cumpere arme, *bwana*. Paznicul de le ambasadă are un prieten somalez, Shafi. Acesta i-a condus.

Din fericire, în Africa, se putea afla totul în cele din urmă. Povestea asta cu armele era tare nesuferită.

— Kolobot, vreţi să câştigaţi o mie de şilingi?

— Sigur că da, *bwana*.

— Atunci, du-mă în locul acela, unde vom încerca să-l găsim pe Shafi.

* * *

Malko staţiona în faţa lui *City View Hotel*, de pe Wood Street, în inima cartierului Eastleigh. El se cocea în cuptorul din maşina Toyota sub razele unui soare de plumb. De trei ore scormoneau cartierul ca să dea de urma faimosului Shafi. Cum

semnalmentele acestuia corespundeau cu ale majorității somalezilor, tipul nu era așa de ușor de reperat. Kolobot dispăruse de vreo douăzeci de minute. Când se întoarse, îi făcu semn lui Malko să coboare din mașină.

— L-am găsit pe unul din prietenii lui. Veniți cu mine.

Ei intrară pe o străduță din pământ bătătorit, ce ducea la albia unui râu plin cu gunoaie de tot felul. Pe malul râpos, în fața unei barăci din lemn, se afla instalată o orchestră care acompania o cântăreață. Aceasta interpreta tot felul de sloganuri, cu mișcări convulsive de posedată, în fața unei case cu următoarea firmă: *"Albert – Refrigeration – Electrical Entreprise"*.

— Aici este prietenul lui Shafi, spuse kikuyul, urlând ca să acopere vacarmul orchestrei.

— Cine sunt acești oameni?

— Sunt predicatori baptiști. Vin aici zilnic. Aici toți locuitorii sunt de religie musulmană, dar asta nu are importanță.

Albert repara un frigider hârbuit. Era slab, transpirat și zâmbitor. El începu o lungă discuție în swahili, rezumată mai apoi de Kolobot.

— Zice că Shafi trebuie să sosească.

— Când?

— Curând.

Erau doar în Africa... Asta putea însemna zece minute sau opt zile.

— Bine, atunci să-l așteptăm, făcu resemnat Malko.

* * *

Sub căldura nimicitoare și vacarmul "misionarilor" baptiști, Malko avu senzația că a îmbătrânit cu douăzeci de ani. Aproape ațipise aplecat peste volanul mașinii, când tresări la vorbele lui Kolobot.

— A venit Shafi, *bwana*.

Un lungan cu dinții de un alb strălucitor, slab ca un fachir, se balansa lângă Toyota. Cunoscând tradițiile locale. Malko îi întinse două sute de șilingi mai înainte de a-i pune vreo întrebare. Dialogul se desfășură în swahili prin intermediul lui Kolobot.

— Într-adevăr, ieri i-a condus pe doi *muzungus* la Garisa Lodge, pe Strada a Cincea.

— Voiau să cumpere arme, continuă somalezul în engleză. Pot să vă conduc și pe dumneavoastră.

Vexat că nu apelează la el, Kolobot rămase îmbufnat. Două sute de șilingi îi redară zâmbetul și toată lumea se urcă în Toyota. Peste zece minute, erau în față la Garisa Lodge. După duhoarea pestilențială ce domnea acolo, ai fi zis că este vorba de o crescătorie de dihori...

După ce reușiră să scape de traficanții de valută, ei se urcară la galeria de la primul etaj. Malko rămase surprins de privirea sigură a vânzătoarei de pânzeturi. Cu turbanul ei cu tot, era fermecătoare. Avea un sari de culoarea zmeurei și nu avea mai mult de treizeci de ani. Din nefericire, era mută ca un pește, pretinzând că habar n-are de nimic.

— Patronul ei, Hadji, trebuie să vină. Trebuie să-l așteptăm, zise Shafi.

Aceeași poveste... Timid, Kolobot îl trase pe Malko de mânecă.

— *Bwana*, mai aveți nevoie de mine?

Își câștigase banii pentru ziua asta. Shafi sălta de pe un picior pe altul.

— Am de făcut o cursă, zise la rândul lui, dar mă întorc imediat.

Cât ai clipi din ochi, Malko rămase singur în prăvălia cu pânzeturi. Era extrem de important pentru el să afle ce anume cumpărase Evin. Nici nu dispărură bine cei doi ghizi, că fu asaltat de stolul vânzătoarelor de bijuterii, ce chiuiau de-și spărgeau urechile. Ca să scape de ele, Malko cumpără o brățară de aur la suma de o mie cinci sute de șilingi[1]

O oră mai târziu, Shafi încă nu-și făcuse apariția, iar somaleza începuse să vâre înăuntru baloturile cu pânză care fuseseră expuse afară. Ea se învârtea în prăvălie, atingându-l din când în când cu un zâmbet șăgalnic. Se pregătea să închidă prăvălia, așa că Malko se trezi dat afară. Era imposibil să se înțeleagă cu ea, iar Shafi parcă intrase în pământ. Ca să o câștige de partea sa, îi întinse brățara. La început, ea o privi mirată și o respinse. Apoi, la insistențele lui, o luă și și-o puse pe mână. În acel moment, negresa îl învălui cu o privire incendiară. Trase obloanele, lăsând prăvălia în penumbră. O lumină vagă se filtra prin obloanele de lemn.

---

1. Echivalentul a 150 franci francezi (n.a.)

Malko se aşteptă ca ea să aprindă lumina, dar nu se întâmplă nimic. O văzu cum se apropie şi se lipeşte de trupul lui. Negresa nu ştia să vorbească decât cu limbajul pântecelui. Avea sânii tari ca piatra şi trupul armonios. Situaţia era neaşteptat de excitantă.

Ea îşi dădu imediat seama de reacţia lui şi începu să-l dezmierde prin pantalon, apoi îl eliberă brusc. Dăduse peste o ticăloasă flămândă care ştia prea bine ce are de făcut. Ei începură să se mişte pe baloturile cu pânză într-un concert de gâfâieli. Deodată, somaleza îl abandonă, începu să caute în geantă şi scoase un prezervativ pe care i-l puse cu o dexteritate ce dovedea experienţă îndelungată.

Protejat de armura din latex, Malko o penetră dint-o singură mişcare. Când îl simţi în ea, somaleza începu să se legene cu o asemenea frenezie, încât trebui să o prindă cu amândouă mâinile ca să nu o scape. Planşeul pe care stăteau scârţâia groaznic. Deodată, femeia începu intre într-un ritm din ce în ce mai sacadat până ce se prăbuşi ca fulgerată. Malko nu întârzie nici el prea mult. În ciuda membranei care îl proteja, simţea căldura arzătoare a partenerei lui...

Nu schimbaseră nici un cuvânt şi respiraţia îi era încă agitată. Ea arătă cu degetul la ceasul lui Malko: îl dădea afară! Rămăsese acolo doar pentru un mic orgasm!

El deschise uşa, resemnat. Curtea era goală, vânzătorii plecaseră. Nu mai rămăseseră decât şobolanii printre gunoaie. În clipa în care amanta lui de o clipă îi făcu vânt afară, el auzi paşi pe scara din lemn. Cu un gest iute, somaleza îl trase înapoi în prăvălie. Paşii se apropiaseră şi se opriră. Afară un bărbat vorbea cu o femeie. Malko simţi că-i sare inima din piept.

Era kurda!

* * *

Malko îi făcu un semn somalezei să nu facă zgomot. Putea paria că cei doi veniseră să mai cumpere şi alte arme, neştiind că el se află acolo. Asta doar dacă nu fusese trădat de negrul cu dinţi strălucitori... Se auzi o bătaie în uşă. Somaleza, împietrită, nu făcea nici o mişcare.

— *They are going to go*, şopti Malko în engleză. Ea nu înţelese. Afară, cei doi străini vorbeau în limba kurdă, fără să

pară că au de gând să plece, de parcă ar fi știut că în magazin se află cineva. Deodată, se auzi glasul melodios al lui Shafi!

Liniștită, somaleza deschise ușa, luându-l prin surprindere. În galerie erau trei persoane: Shafi. Evin și un bodyguard. Evin și Malko se văzură în aceeași clipă. Kurda scoase o înjurătură și își vârî mâna în geantă. Malko împinse ușa zăvorând-o cu un ivăr gros. Anticipând ce avea să se întâmple, o trase pe negresă și amândoi se trântiră pe podea, departe de ușă.

Se auziră două împușcături care lăsară două găuri în planșeul de lemn.

* * *

Malko se redresă, furios pe el însuși. Rana din coastă se redeschisese și sângera din nou. Dacă s-ar fi stăpânit, acum ar fi fost departe! Era prins în capcană, singur și dezarmat. Prăvălioara nu avea decât o singură ieșire, iar Evin și complicele ei vor face orice ca să-l elimine.

Atunci se auzi vocea lui Shafi. Vorbea în somaleză. Împingându-l pe Malko, negresa se repezi la ușă. Malko o prinse în momentul în care se afla cu mâna pe zăvor. Urmă un moment de tăcere. Kurzii renunțaseră să tragă prin ușa închisă, ca să nu o rănească pe vânzătoare, dar Malko nu putea să-și petreacă noaptea acolo...

În ușă se auzi o bufnitură. Gorila încerca să o smulgă din țâțâni. Din fericire, ușa se deschidea în exterior, dar și așa nu putea să reziste prea mult. Situația părea fără ieșire... După o clipă de tăcere, Shafi lansă un apel în limba engleză.

— Ieșiți de acolo, *mister,* altfel vor da foc.

Tipul părea sincer îngrijorat.

Evin era perfect capabilă să incendieze tot cortierul numai ca să-l prăjească pe Malko. Somaleza scoase un chițăit și se repezi la ușă, hotărâtă să o deschidă. Malko fu nevoit să o ia în brațe. În această îmbrățișare nu mai era nimic sexual.

Liniștea se prelungea, tulburată de zgomote greu de definit. Deodată simțiră un miros de ars. Fumul începu să intre prin ușă. De la amenințare se trecuse la faptă. Fumul începu să invadeze cămăruța.

Vânzătoarea ghemuită la picioarele lui, îi adresă o frază lungă dar de neînțeles. Era normal că nu voia să ardă de vie... Malko încearca cu disperare să găsească o soluție, deși știa că

nu există nici una. Deodată, somaleza i se strecură printre picioare și începu să caute cu înfrigurare printre baloturi. Era ca un câine care caută printre gunoaie. După câteva secunde, avea în mână un revolver Tokarev și o pungă cu cartușe. Neputând să-și creadă ochilor, Malko i-l luă din mână. Cât ai clipi, el încărcă arma. Somaleza îl privea îngrozită, cu ochii plini de lacrimi. Cu pistolul în mână, el se îndreptă spre ușă și își lipi urechea de ea. Nu se auzea decât zgomotul flăcărilor. Era imposibil să vadă ceva. Atunci, rugând cerul ca Shafi să nu se afle în linia sa de tir, el apăsă pe trăgaci de trei ori, prin ușă înainte de a o deschide cu o zmucitură.

Primul lucru pe care îl văzu, fu mormanul de deșeuri ce ardea în fața ușii. Galeria exterioară era goală, cu excepția lui Shafi, care stătea împietrit de groază. Malko văzu apoi o siluetă întunecată în capătul scării. Se auzi o detonație și o flacără portocalie rase dușumeaua. Adversarii săi se repliaseră când trăsese... Dacă ar fi folosit scara, s-ar fi aruncat drept în gura lupului. Dintr-un salt, sări peste balustradă, aterizând pe un acoperiș făcut din tablă ondulată. Rostogolindu-se către cornișă, mai trase un foc în direcția scării, ca să descurajeze orice inițiativă periculoasă. El ateriză în curtea interioară, rostogolindu-se în noroi. Se ridică și începu să fugă către culoarul ce ducea în Strada a Cincea. În ciuda întunericului, mai rămăseseră încă ceva prăvălii deschise. El alergă înspre Eastleigh First Avenue. Avea să vină mai târziu după mașină. După trei sute de metri, zări un taxi colectiv care tocmai demara și se sui în ultima clipă în el. Negrii îl priveau cu ochii ieșiți din orbite. *Muzungus* nu foloseau nicidată acest mijloc de transport.

Cu revolverul încă fierbinte vârât la brâu, Malko își zise că avusese din nou norocul să scape viu și nevătămat.

* * *

Evin se repezi pe scări cât putu de iute, dar ajunse prea târziu în Strada a Cincea. Agentul CIA parcă intrase în pământ. Nici nu se punea problema să-l caute prin cartier. Ea se întoarse stăpânindu-și cu greu furia și începu să-l insulte pe Shafi, amenințându-l cu arma.

— Tu ești cel care l-ai adus pe individul acela aici!

— Nu, n-am fost eu, se jură somalezul mai mult mort decât viu.

Fiind obișnuit cu violența, simți că este într-un *adevărat* pericol. Era hotărât să nu se mai amestece în afacerile cu *muzungus*.

— Ba da, tu l-ai adus, urlă kurda. Ar trebui să-ți zbor creierii imediat. Dar îți mai dau o șansă.

— *Thank you, madam*, bâigui Shafi.

— Mi-ai spus că pot procura și alte arme.

— Da, *madam*, dar Hadji nu a venit încă...

— Îl vei aștepta. Cumpăr tot ce mai are.

— *All right, madam*, făcu Shafi.

— Așteaptă, lătră Evin. Îmi vei aduce armele în oraș. Eu una nu mă mai întorc aici.

— *Madam*, el nu mi le va da fără bani, obiectă negrul cu o voce tremurândă.

— O.K. O să-ți dau banii.

Ea luă un teanc de bancnote din care scoase două de câte o sută de dolari. Asta însemna douăsprezece mii de șilingi kenyeni.

— Uite banii. Unde te pot întâlni?

Shafi înghiți în sec. Nu știa decât un singur loc.

— La barul hotelului *680*, zise el. Între orele șase și șapte seara.

— În regulă. Dacă nu vii, voi veni **eu** după tine. Și fii sigur că te voi găsi.

Ea îi întoarse spatele și plecă însoțită de Ibrahim.

La volanul mașinii Pajero, Evin era sfâșiată de o îngrozitoare neliniște. De ce se temuse de aia nu scăpase. Dacă kenyenii rămâneau neutri, americanii vor da din mâini și din picioare ca să-i împiedice să fugă. În mod paradoxal, faptul era chiar încurajator: însemna că grecii nu aveau intenția să-i lase de izbeliște. Tot săltând din groapă în groapă, ea își spuse că lucrul cel mai urgent era să elimine pericolul ce-l amenința pe Ocalan...

Kendal se ocupa de procurarea banilor. Peste patruzeci și opt de ore, totul va fi pus la punct. Trebuiau însă să fie liberi în mișcări...

După ce ajunse la reședința ambasadorului, ea spionă îndelung împrejurimile, încercând să repereze vreo mișcare suspectă. Nu se întâmplă însă nimic.

* * *

Malko îl recuperă pe Kolobot la barul din *680*. Acesta se târguia cu un diplomat italian pentru o fată aproape nouă. Kikuyul păru sincer mirat când auzi despre cele întâmplate în Eastleigh. Shafi uitase complet de întâlnirea cu kurzii. Erau doar în Africa.

— Trebuie să găsim un alt om de contact pentru Eastleigh, lăcu Malko. Nu mai am încredere în Shafi.

Kolobot bău o duşcă de Tusker, storcându-şi creierii. Deodată se lumină la faţă.

— Ştiu o tipă care este animatoare la *Florida 2000*. Are o prietenă somaleză care trăieşte cu un traficant de *maraa*. Acesta ştie tot ce se întâmplă în cartierul ăla. Mâine mă duc acolo. Tipa este foarte frumoasă...

O mică afacere se contura în perspectivă...

— De ce nu în astă-seară?

— Astă-seară nu e de servici, *bwana*.

Malko îl lăsă să-şi termine paharul cu Tusker. Stabiliră să se întâlnească a doua zi la ora unsprezece, la *Florida 2000*.

Malko luă un taxi ca să ajungă în *Norfolk*. Avea timp să se întoarcă în Eastleigh împreună cu Elko Krisantem ca să-şi ia Toyota.

Oricum, acum cel puţin era înarmat. Tokarevul TT era mai mult decât nimic, în această cursă contracronometru. Ocalan se pregătea să spele puţina. Kendal ştia bine ce spune.

Capitolul XVI

Malko traversă holul din marmură roșie de la *Grand Regency* și se îndreptă către recepție. Nu se așteptase la un asemenea lux. *Grand Regency* era ultimul hotel construit în Nairobi între Loita Street și Uhuru Road. Era acolo o risipă de marmură și oțel inoxidabil. Două ascensoare interioare transparente deserveau cele douăsprezece etaje, deplasându-se de-a lungul unuia din pereții unui imens atrium. Parcă era în Texas.

— Cu *mister* Kendal, spuse el. *Room* 1006.

Funcționarul consultă panoul.

— Este aici. Îl anunț imediat.

Funcționarul puse imediat telefonul la loc în furcă.

— Nu răspunde, dar nu l-am văzut trecând. Încercați, poate se află în galeria comercială din dreapta.

Galeria comercială era compusă din vreo douăsprezece buticuri. Într-o vitrină erau expuse sute de exemplare de brichete din colecția Zippo. Era o brichetă *"Bullet"*, ce avea incrustat un glonț din metal șlefuit, replica unei brichete ce salvase viața proprietarului ei, în timpul războiului din Vietnam.

Îl zări pe Kendal într-un butic cu bijuterii. Kurdul era așezat cu spatele, iar Malko se apropie, ascultând discuția. O vânzătoare hipersexy, strânsă într-un tricou ce-i venea ca o mănușă strâmtă, încerca să-i vândă un crocodil din malachit, cu o labă spartă, încercând să-l convingă că adesea crocodilii adevărați au o labă ruptă.

Kurdul îl văzu brusc pe Malko într-o oglindă și interesul său pentru crocodil se risipi ca prin farmec. Cei doi bărbați schimbară o privire și ieșiră din butic, ca și cum nu se cunoșteau, îndreptându-se către atrium. Precauți, ei nu luară același ascensor, iar Malko îl așteptă pe Kendal să intre primul în cameră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă kurdul neliniştit.

— Voiam să vă pun la curent cu o situaţie extrem de importantă, răspunse Malko. În plus, vreau să ştiu în ce stadiu se află aranjamentul cu banii.

Cu o seară înainte, după ce-ţi bandajase din nou rana, îşi recuperase maşina însoţit de Krisantem care era încă scuturat de frisoane.

Kendat îşi aprinse nervos o ţigară Gauloise blondes, în timp ce Malko îi relată incidentul petrecut ajun în Eastleigh. Când tremină de vorbit, kurdul spuse:

— Evin nu-mi spune mie tot. Nu mă mir deloc că vrea să-şi procure arme. Ea nu a are încredere în greci. Cât despre bani, trebuie să-i primesc mâine. De la un mesager care vine de la Zürich, cu zborul 804 al lui Swissair.

— La ce oră?

— La şase dimineaţa.

— Dumneavoastră veţi da banii diplomatului seychellez?

— Nu. Imediat cum îi primesc. o voi anunţa pe Evin. care se va ocupa de restul operaţiunii.

— Bine, vă mulţumesc, făcu Malko.

— Ce aveţi de gând să faceţi? întrebă kurdul trăgând nervos din ţigară. Dacă Evin îşi dă seama ce rol am jucat, cred că ştiţi ce păţesc...

— Ştiu, făcu Malko. Voi lua toate măsurile de precauţie ca *nimeni* să nu vă poată bănui.

Kenda trase cu sete fumul în piept, cu ochii aţintiţi în în gol.

— Faceţi ce trebuie. Tot ce vreau este să mă răzbun.

* * *

— Pentru că avem numele mesagerului care aduce banii, cel mai bine ar fi să-l lăsăm pe mâna kenyenilor, spuse Mark Spencer. Aceştia vor confisca banii introduşi în mod ilegal în ţară.

— Da, şi două ore mai târziu, Kendal va fi mort, făcu Malko. El este *singurul* care ştie cine aduce aceşti bani. Trebuie să cerem colonelului Makuka să-i percheziţioneze pe *toţi* pasagerii acestui zbor. Rezultatul va fi acelaşi, iar noi o să ne păstrăm "sursa" de informaţii. Fără Kendal suntem surzi şi orbi. Or, Ocalan, poate să-şi caute o altă soluţie în caz de eşec.

— Aveţi dreptate, recunoscu şeful Centralei CIA. Îi voi explica imediat situaţia colonelului Makuka. Ne întâlnim la *Alan Bobby's Bistrot,* pe Kernan's Street, la ora opt şi jumătate.

Malko pătrunse în biroul Priscillei Clearwater. Aceasta tocmai lucra la calculator, iar Malko se strecută tiptil pe la spate.

— Mi-ar fi plăcut să vă invit în seara asta la cină, dar trebuie să iau masa cu Mark Spencer, spuse el. N-am putea să ne vedem după aceea?

— *No way!* Ne vom putea vedea numai dacă luaţi masa împreună cu mine.

Ea se ridică de la masă şi, demnă, se întreptă către biroul şefului ei.

* * *

Shafi stătea la o masă în barul hotelului *680,* având în faţa lui o bere Tusker. Avea ascuns sub cămaşă un vechi pistol Tokarev TT încărcat, luat cu împrumut. Cu o oră mai devreme, închiriase o cameră ca să ascundă "materialul" adus din Eastleigh. Trei pistoale automate Makarov, de calibrul 9 mm, cu muniţie cu tot, un pistol mitralieră Skorpio cu cinci încărcătoare şi un lansator de grenade antitanc RPG7. Toate astea erau în două valize. Le obţinuse contra sumei de o sută cincizeci de dolari şi se pregătea să ceară un mic supliment de două sute de dolari de la *muzungu.* Era o zi mare pentru el. Se uită în jurul său, încercând să vadă dacă nu este vreun agent al CID prin preajmă. Locul era plin de traficanţi înrăiţi, aşa că nici copoii nu lipseau! Adesea, aceştia îi împuşcau fără milă pe cei certaţi cu legea.

Un negru mătăhălos cu aspect neliniştitor, tocmai se apropiase de bar. Ca din întâmplare, stătea cu faţa la el. Nu-i plăcea deloc privirea lui.

Shafi îşi refăcu calculele. Cumpărase "materialul" pentru şaptezeci şi patru de mii de şilingi. Cu camera cheltuise două mii de şilingi. Avea să ceară optzeci de mii de şilingi. Era sigur că nu va întâmpina nici o împotrivire. Simţea că femeia era o dură, nesemănând cu clientele lui obişnuite, care voiau să achiziţioneze fildeş de contrabandă. Dar asta nu era problema lui. El tresări. Femeia tocmai îşi făcuse apariţia. Evin se apropie de masa lui şi îl întrebă fără să se aşeze:

— Ai adus ce trebuia?

Engleza ei bolovănoasă se asorta de minune cu chipul dur. Matahala de lângă bar îl privea pe Shafi întocmai ca o șopârlă care pândește o muscă pe care este gata să o înghită...

— Da, răspunse Shafi.

— Unde este?

Întrebarea îl șfichiui ca un bici.

— În camera mea.

— Bine, să mergem acolo...

Shafi nu se clinti.

— Nu, făcu el; este prea periculos. Dumneavoastră îmi dați banii și eu vă dau cheia de la cameră...

Ea îl măsură cu o privire întunecată.

— Dar dacă în cameră nu este nimic...

— Totul se află acolo, făcu somalezul. Sunt un om cinstit. Costă optzeci de mii de șilingi. Îmi datorați o sută de dolari.

Kurda nu schiță nici un gest.

— Spuneți-mi ce ați adus.

Somalezul enumeră toate armele, apoi se aplecă deasupra mesei.

— Nu trebuie să mai așteptați mult, șopti el. CID face multe razii în acest loc.

Evin scoase o bancnotă de o sută de dolari și i-o întinse.

— Mă duc în cameră, dar rămâi cu prietenul meu. Dacă totul este în regulă, cobor și te las în pace. Dacă însă mă minți, vei fi ucis...

Shafi dădu din cap. Avea palmele ude. Nu știa dacă nu i se întindea o cursă. Îi dădu cheia femeii albe.

— Totul este în regulă. Camera 324.

Kurdul se așeză la masă în fața lui.

Această vecinătate nu dură prea mult. Evin apăru în ușa barului și-i făcu lui Ibrahim un semn discret cu mâna. Acesta se ridică și plecă împreună cu ea. Liniștit, Shafi își termină berea și îl chemă pe barman. În momentul în care se scula de la masă, matahala de la bar alunecă de pe taburet și se îndreptă către ieșire luându-i-o înainte. Somalezul tocmai voia să-i spună să-i facă loc, când necunoscutul se întoarse brusc. Avea în mână un ditamai revolverul...

Cu mâna strângă întinsă, el spuse:

— *Give me your money, brother...*

Shafi ezită o clipă, cu inima cât un purice. În bar erau vreo zece inși, dar nimeni nu făcu nici o mișcare. Barmanul ștergea un pahar cu o atenție exagerată. Shafi văzu degetul care se încorda pe trăgaci și, cu moartea în suflet, îi întinse agresorului bancnota de o sută de dolari. Negrul băgă banii în buzunar, dar nu se clinti din loc.

— *More!* făcu el.

Shafi simți cum i se strânge stomacul. Mai avea doar o mie de șilingi. Restul se afla la adopost.

— *You get everything!* făcu el cu o voce plângăreață.

— *Motherfucker*, mormăi barosanul.

Fără să ezite, el apăsă pe trăgaci și trase trei focuri consecutive în stomacul somalezului. Chipul lui Shafi se crispă într-o grimasă de durere atroce, apoi se prinse de brațul agresorului său și se prăbuși. Matahala își vârî pistolul în centură și îl scotoci pe somalez. Nu găsi decât câteva bancnote mototolite, dar le luă și plecă în fugă către scară. Nu-i observase pe cei doi bărbați care îl așteptau în hol. Unul dintre ei strigă:

— Hei, negrule, unde alergi așa?

Matahala vru să scoată pistolul, dar cei doi începuseră deja să-și descarce armele. După ce își goliră încărcătoarele, se apropiară cu grijă. Barosanul era mort. Cel mai vârstnic dintre bărbați se aplecă și începu să-l buzunărească. El găsi bancnota de o sută de dolari. Cum cei doi polițiști nu puteau să o rupă în două, se hotărâră să meargă la un birou de schimb valutar.

CID repurtase o nouă victorie asupra crimei organizate...

* * *

Evin etala pe o masă tot armamentul adus de la *680*. Cei doi bodyguarzi ai lui Ocalan demontaseră pistoalele și Skorpio ca să se asigure că funcționau și le încărcară. Deasemenea verificară RPG7. Pentru moment, kurda nu credea că va fi necesar, dar era bine să știe că este la îndemână. Spera să nu aibă nevoie de nimic, având în vedere soluția cu plecarea în Seychelles.

Abdullah Ocalan citea ziarele în limba engleză. Restabilise contactele cu Europa dintr-un birou de telecomunicații aflat în oraș. Acum nu mai aștepta decât cele cinci milioane de dolari.

Un singur lucru o mai tracasa pe Evin: cum de aflase agentul americanilor că ea cumpărase arme în Eastleigh? Nu putea fi decât Vanjohn de vină. Își promise să fie mai vigilentă. Se încheia încă o zi plină de dificultăți. Din camera lui Ocalan se auzea vocea limpede a lui Gulizer, care îngâna o melopee kurdă plină de melancolie, acompaniindu-se cu *tembure*, un instrument cu coarde cu gâtul foarte lung, de care nu se despărțea niciodată.

* * *

Mark Spencer se uită la clienții din barul de lângă el, apoi cercetă lista de bucate de pe masă. Micuțul bistrou, cel mai elegant din Nairobi, era plin ochi. Era ținut de un bătrân englez și se bucura de cea mai bună reputație. Malko tocmai alesese o langustă stropită cu vin alb din Africa de Sud, în vreme ce Spencer termina un Defender "Succes" fără apă sau gheață.

— L-am văzut pe colonelul Makuka, spuse el. Mi-a promis că va acționa mâine dimineață. Va percheziționa toți pasagerii zborului de la Zürich. Astfel, prietenul dumneavoastră, Kendal, nu va putea fi bănuit.

— Perfect, făcu Malko. Dar Ocalan nu se va lăsa. Vor încerca imediat să facă altceva. Nu trebuie slăbit din ochi.

— Makuka îl supraveghează cu atenție, îl asigură Spencer. Mi se pare că și dumneavoastră vă descurcați de minune. Cum ați reușit?

—Vă voi spune mai târziu, zise Malko, care nu dorea să dezvăluie relația lui cu Priscilla.

Americanul atacă langusta .

— *Relax,* spuse el. Avem totul sub control.

— Treaba este că, până când nu-l văd pe Ocalan suit în avion, cu destinația Turcia, nu pot să stau liniștit. Femeia aceea, Evin, este deosebit de periculoasă și gata la orice ca să-l salveze. Dacă sunt și înarmați, sunt și mai de temut. Apropo, știe cineva că Ocalan se află în Nairobi?

— În afară de noi, de colonelul Makuka, discret ca un mormânt, și de omologul meu turc, nimeni.

— I-ați uitat pe izraelienii din aeroport, îi aminti Malko. Au făcut și fotografii.

— Păi ei sunt prietenii noștri, îl corectă americanul. Dacă îi pot ajuta pe turci, o vor face..

— Turcii nu s-au enervat încă?

— Au încredere în noi. Oricum, un avion de-al lor se află în Kampala, pe un teren militar aflat la o jumătate de oră de zbor distanţă de aici. La bordul lui se află un comando turc. Nu vor însă să intervină. Ocalan va fi dat pe mâna lor.

— Aş vrea chiar eu să fiu de faţă când soseşte avionul de la Zürich.

— Kenyenii sunt oameni de încredere, făcu americanul. Puteţi dormi liniştit.

Malko preferă să tacă. Aceşti "*oameni de încredere*" îl lăsaseră pe terorişti să arunce în aer Ambasada americană, cu un an în urmă.

Când ieşiră din restaurant, străzile erau pustii. Urcându-se în Toyota, Malko se întreba dacă să plece la *Norfolk* sau în căutarea lui Kolobot şi a "informatoarei" acestuia de la *Florida 2000*, chiar dacă avea să se scoale a doua zi cu noaptea-n cap. Conştiinţa sa profesională învinse în cele din urmă.

În mod bizar, *Florida 2000*, deşi avea acelaşi proprietar ca *Florida*, era un soi de hangar din beton, ridicat deasupra unei staţii de benzină de pe bulevardul Moi. După ce plăti intrarea, Malko se trezi într-o sală rotundă, cu un ring de dans în centru, plină până la refuz cu paraşute. Când văzură intrând un *muzungu* singur, ele se năpustiră asupra lui ca nişte păsări de pradă. Din fericire, Kolobot îşi făcu apariţia. Kikuyul îl conduse până la un separeu unde se aflau deja două tipese. Una era îmbrăcată cu o cămaşă largă, africană, iar cealaltă, cu un furou alb. Ultima avea buze groase şi o privire languroasă şi bovină. Ea se lipi de Malko spunând cu un glas plin de promisiuni:

— *My name is Greta. And you?*

— Malko.

Kolobot se aplecă şi răcni ca să acopere zgomotul muzicii.

— Greta este somaleză. Mi-a spus că ştie ceva extrem de important!

Capitolul XVII

Greta semăna cu o doradă, cu enormele ei buze pictate cu un ruj aprins, întredechise, gata să înfulece orice se nimerea... Ea îl învăluia pe Malko cu o priviră plină de o invitaţie mută şi explicită. Latexul alb al furoului ei se mula perfect pe trupul ei splendid, iar expresia di ochii ei era mai mult decât imploratoare.

— Aţi aflat ceva interesant? întrebă Malko.

Făcându-se că nu aude, somaleza îi şopti la ureche:

— *Let's dancing...*

Ea se ridică de la masă şi îl trase către ringul de dans, Malko o urmă de voie, de nevoie. Odată ajunşi pe ring, Grela se lipi de el. Malko avu senzaţia că pântecele ei era făcut din mii de ventuze. Privirea ei, hipnotică, de cobră, nu-l slăbea de loc. Cei doi se legănau, neclintindu-se din loc, ceva mai retraşi, în mijlocui magmei întunecate în care se mai puteau vedea câţiva *muzungu* libidinoşi. Cei mai mulţi nu treceau de faza asta, de frica sidei. Unii, mai curajoşi, se lăsau în voia unei felaţii, având grijă să se dezinfecteze bine cu scotch după aceea.

— Mi se pare că aveţi anumite informaţii în legătură cu *muzungus* care au fost în Eastleigh.

Somaleza se făcu că nu aude, iar Malko trebui să repete întrebarea.

— Nu vă plac deloc, îi reproşă ea frâmântându-l în mână ca o adevărată expertă.

— Ba da, cum să nu? Dar mai întâi aş vrea să ştiu ce aţi aflat.

Ea îşi lipi gura de urechea lui.

— Vărul meu lucrează la *City View Hotel* şi i-a văzut pe *muzungus* care s-au dus la biroul Al Jezirah Airlines. El i-a urmărit din curiozitate şi a auzit cum se interesau de preţul unei curse la Mogadiscio.

— Mogadiscio! exclamă Malko, dezlipindu-se de ventuza care nu întârzie să se lipească la loc. Păi, există curse către Mogadiscio?

— Da, chiar mai multe pe zi. Transportă *maraa*. Dar este periculos.

— De ce?

— De multe ori, încarcă prea mult avionul și acesta se prăbușește la decolare. Acum trei luni, s-a prăbușit ultimul... Cu toate astea, avioanele sunt bune, Blue Bird.

Iată o companie aeriană cu referințe minunate: trei accidente pe lună... Această informație era chiar și mai neliniștitoare decât cea referitoare la arme. Însemna că dacă nu mergea treaba cu Seychelles, kurzii aveau deja o alternativă...

Somaleza își relua activitatea, dar Malko nu mai avea chef de dans. El o conduse pe negresă până în separeu, unde cealaltă târfă îl lucra cu discreție pe Kolobot, pe sub masă.

Malko îi strecură o bancnotă de o mie de șilingi.

— Mâine mă scol foarte devreme. Vreau să mă culc. Am putea să mergem în Eastleigh mâine după-masă?

— Nu-i nici o problemă, *bwana*, spuse kikuyul.

Somaleza se agăță de Malko, ca o femeie pe cale să se înece. Fu nevoie de o nouă bancnotă de două sute de șilingi, ca să-l lase să părăsească sala.

* * *

Vreo treizeci de persoane așteptau în clădirea International Arrivals. Avionul de Zürich avea deja o întârziere de trei sferturi de oră. Malko, îl lăsase pe Elko, deja înzdrăvenit, să aștepte în Toyota, în timp ce el scruta panoul cu afișarea sosirilor. Îl zări pe Kendal care ronțăia un sandviș într-o cafenea, dar cum el nu-i suflase nici o vorbă colonelului Makuka despre existența lui, nici un polițist nu-l băga în seamă. Totul avea să se petreacă în sala sosirilor, în afară de raza lor vizuală.

Difuzorul anunță în cele din urmă sosirea avionului Swisair.

După o așteptare de patruzeci de minute, apărură pasagerii. Malko stătea retras, pândindu-l pe Kendal.. El îl văzu abordând un pasager cu mustață și statură atletică, care avea o valijoară cu roți... După ce schimbară câteva cuvinte, cei doi bărbați se îndreptară către ieșire. Malko îi urmări cu privirea, mai mult decât surprins. Ei nu păreau deloc contrariați, cum ar fi trebuit să fie în cazul în care "curierului" i-ar fi fost confiscați banii.

Oare ce se întâmplase?

Cei doi bărbați luară un taxi de fabricație englezească, atât de obosit, încât părea că venise pe propriile roți de la Londra la

Nairobi. Acesta se îndreptă încet către ieşirea din aeroport.

Cuprins de panică, Malko îi ceru lui Elko să urmărească taxiul. Dacă seychellezii puneau mâna pe bani, Ocalan putea să părăsească ţara foarte uşor.

Era imposibil să-i prevină pe cei din CIA, căci telefonul portabil era inutil în Nairobi. Cele două maşini ajunseră pe Mombasa Road, unde se aflau sediile tuturor concesionarilor de automobile din Kenya. Scheletul viitoarei Ambasade americane, care se construia la o oarecare distanţă faţă de şosea, se înălţa mândru în lumina zorilor.

— Ce-ar fi să-i oprim? propuse Elko.

Treaba asta n-ar fi fost prea grea, având în vedere viteza cu care se deplasa taxiul. Malko îşi spuse că poliţia kenyană avea deja un plan şi îi aştepta la *Grand Regency*. Când taxiul se opri în faţa hotelului trecând de bariera parchingului, îşi dădu seama de adevărata situaţie : în zonă nu era nici picior de poliţai!

Cei doi kurzi se făcură nevăzuţi în hotel.

Malko clocotea de furie.

— Aşteaptă-mă la barul din atrium, îi spuse el lui Elko.

Intră într-o cabină telefonică şi îl sună pe şeful Centralei CIA. Mark Spencer nu păru deloc îngrijorat.

— În mod sigur, vor interveni, zise el.

Atunci Malko văzu un negru care se îndrepta către ascensoare. Era colonelul Makuka. El se aşeză la bar, în mijlocul holului, pustiu la acea oră matinală. Malko, intrigat, se urcă pe furiş într-un ascensor şi urcă la etajul doisprezece. Ocoli galeria şi apoi se instală lângă balustradă, de unde avea o vedere panoramică asupra întregului atrium şi, mai ales, asupra intrării de la camera lui Kendal, care se afla cu două etaje mai jos, chiar în faţa sa.

Cei doi kurzi erau cu siguranţă înăuntru. Colonelul Makuka, singur în tot barul, se uita mereu la ceas. Părea nerăbdător... Ca să nu fie observat, Malko stătea puţin retras. Elko Krisantem, intrase şi el în bar şi aştepta în faţa unui ceai. Încetul cu încetul, locul prinse viaţă. Apăruseră amatorii de safari, îmbrăcaţi ca nişte personaje de operetă.

Scena avea un aer destul de grotesc...

În cele din urmă, pe la ora unsprezece, când Malko îşi pierduse deja răbdarea, colonelul Makuka părăsi nonşalant barul ca să întâmpine doi tipi nou-veniţi. Malko îi privi cu atenţie. Unul era în mod sigur kenyan, dar celălalt era mai

deschis la culoare, cu părul alb, ondulat. Era un tip elegant, în costum gri. Malko putu să le urmărească traseul, grație lifturilor transparente. Bărbatul cu părul alb se opri la etajul zece și se opri pe galeria ce înconjura atriumul, consultându-și ceasul.

Colonelul Makuka împreună cu celălalt tip se opriră la etajul unsprezece și se amplasară chiar dedesubtul lui Malko!

În sfârșit, aveau de gând să intervină!

Ușa camerei se deschise și apăru Kendal, urmat de curierul sosit cu avionul. Se uitară în jurul lor și îl observară imediat pe bărbatul cu părul alb. Kendal se duseă să-l întâmpine. Schimbară câteva cuvinte și bărbatul îl urmă pe kurd în camera acestuia.

— *Himmel!* înjură Malko.

Polițiștii kenyeni nu interveniseră suficient de repede. Acum, banii treceau în mâinile diplomatului seychellez! Malko îi urmări cu privirea pe colonel și pe însoțitorul acestuia. Aceștia se grăbiră să coboare la etajul zece, unde se postară lângă camera lui Kendal. Când ușa camerei se deschise iar, ei se repeziră.

Malko văzu cum bărbatul cu părul alb îi strânge mâna lui Kendal, apoi se îndreaptă către ascensor cu o servietă din piele strâns ținută sub brațul drept. El trecu prin fața celor doi negri și îi salută. Cei doi îi întoarseră salutul, dar imediat ce bărbatul se îndepărtă puțin, ei se pregătiră să-l atace. Malko înțelese imediat ce voiau să facă și urlă din celaltă extremitate a atriumului :

— Atenție!

Bărbatul cu părul alb întoarse capul, dar fu prea târziu. Cel de al doilea negru, cu statură atletică, tocmai îl prinsese de centură și îl ridicase de la sol. Elegantul colonel Makuka încerca să-i smulgă servieta. Totul se petrecu rapid. Nefericitul abia avu timp să se împotrivească. Cu o ușurință incredibilă, uriașul negru îl ridică și îl azvârli peste balustradă, în timp ce colonelul încă mai trăgea de servietă.

Din păcate, socoteala de acasă nu se potrivi cu cea din târg!

Bărbatul cu părul alb se prăbuși în gol cu un urlet sinistru, dar lanțul care lega servieta de mâna sa nu cedase. Cu chipul schimonosit de furie, colonelul trebuise să dea drumul servietei!

Cel pe care Malko îl considera ca fiind diplomatul seychellez ateriză pe marele pian cu coadă din mijlocul barului, zdrobindu-se într-un vuiet de note discordante. Colonelul

Makuka întâlni privirea lui Malko și își dădu seama că acesta asistase la toată scena... Deși fusese înarmat, Malko nu își permisese să înfrunte un polițist kenyan de rang atât de mare. El se´ îndreptă către ascensor, chiar în clipa în care ușa camerei lui Kendal se deschidea. Alertat de urletul diplomatului seychellez, acesta se precipită către balustradă și văzu trupul inert al bărbatului căruia tocmai îi dăduse cele cinci milioane de dolari.

În timp ce liftul cobora, Malko îl căută cu privirea pe Krisantem, dar nu-l zări. Odată ajuns în hol, el țâșni afară. Turcul asistase la întreaga scenă și acum îl aștepta instalat la volanul mașinii Toyota. După douăzeci de secunde, părăseau parchingul, salutați de paznicul cu caschetă roșie.

— Mergem la ambasadă, făcu Malko, cutremurat încă de omorul la care tocmai asistase.

Brusc, privirea îi căzu pe un obiect așezat pe podeaua mașinii: era o servietă din piele, pătată cu sânge...

— Elko, doar nu ai...

Turcul, modest, lăsă capul în jos.

— A trebuit doar să desfac siguranța de la lanț. Tipul a aterizat fix lângă mine, așa că nu a observat nimeni...

— Ai făcut foarte bine, zise Malko.

El întoarse capul. O sirenă de poliție urla în spatele lor... Colonelul Makuka avea chef să recupereze cele cinci milioane de dolari... Malko se gândi atunci că-i va fi imposibil să ajungă la ambasadă, care era prea departe.

— Mai bine să mergem la *Norfolk*, se răzgândi el, așezându-și revolverul pe genunchi.

După cele văzute, era nevoit să fie mai prudent. Elko accelerà și se angajă pe sens unic, ocolind un lung șir de vehicule blocate pe University Street. Când opri mașina în fața la *Norfolk*, nu se mai vedea nici urmă de mașină a poliției în spate. Malko alergă în camera sa, unde încuie servieta în seiful cu încuietoare electronică. Combinația era cunoscută doar de el.

Când coborî pe terasa hotelului, o mașină a poliției staționa în fața hotelului. El întâlni privirea plină de ură a colonelului Makuka. Dacă Malko nu ar fi fost un agent CIA, s-ar fi trezit cu siguranță într-unul din beciurile sediului NSI din Nyati House.

— Acum, vom merge la ambasadă, îi spuse el lui Krisantem.

Reușise să spulbere proiectul lui Ocalan, dar putea să o încurce cu colonelul Makuka.

* * *

Evin era în stare să facă moarte de om. Anunțată de Kendal, ea se urcase în mașina ambasadorului Greciei. Acesta, profund afectat de moartea omologului său seychellez, avea o lungă convorbire telefonică cu Atena. Kurda, după ce-l interogase pe Kendal, ajunsese la concluzia că spunea adevărul. Un singur lucru era inexplicabil. Cum de aflaseră kenyenii despre transportul celor cinci milioane de dolari? Răspunsul putea fi unul singur: convorbirile dintre ambasadorul seychellez și guvernul său fuseseră interceptate... O tăcere grea domnea în camera din *Grand Regency*. Kendal încercă să-i ridice moralul lui Evin.

— Este o pierdere importantă, într-adevăr, recunoscu el, dar Mendo poate pleca din nou în Europa ca să adune bani...

Kurda clătină din cap, puțin convinsă.

— Nu, ar dura prea mult timp, și nici sigur nu mai este. Seychellezii nu vor îndrăzni să ia totul de la început. Cum de au reușit afurisiții de kenyeni să afle de bani?

Kendal făcu un gest vag.

— Poate prin telefon. Americanii ascultă totul.

Concluzia era evidentă: trebuiau să părăsească Nairobi cât mai repede cu putință.

— Bine, vom căuta o altă soluție. făcu Evin.

— Mai aveți nevoie de mine? întrebă Kendal.

— Pentru moment. nu. Mergeți să-l vedeți pe *"serok"*. Știu că voia să vă vorbească.

* * *

— Colonelul Makuka pretinde că diplomatul seychellez s-a zbătut atunci când a vrut să-i confiște banii și a căzut peste balustradă în mod accidental, spuse șeful Centralei CIA.

— Minte cu nerușinare. spuse calm Malko. L-am văzut pe omul lui cum l-a ridicat și l-a azvârlit peste balustradă. Este crimă cu premeditare ca să pună gheara pe bani. Dacă l-ar fi interceptat în aeroport, ar fi fost obligați să întocmească o declarație oficială.

Mark Spencer zâmbi descurajat.

— Nu pot să cred. Tipul acesta este numărul trei din NSI!

— Nu vreţi să-l convocaţi? făcu Malko.

— Nu, nu, vă cred! Este neplăcut pentru el că l-aţi văzut. Va dori cu siguranţă să scape de un martor nedorit...

Malko înălţă din umeri.

— Am să fiu atent...

Avusese grijă să nu-i spună şefului Centralei CIA că Elko recuperase cele cinci milioane de dolari. Americanul era prea naiv ca să fie de încredere.

— Adio, Seychelles, făcu el. De data asta, cred că vor încerca să o şteargă în Mogadiscio...

Mark Spencer făcu un semn aprobator.

— Cu siguranţă. Cu avioanele ce transportă *maraa*, din Wilson Airport. Somalia nu poate fi însă un loc sigur. Este prea periculos.

— În locul lui Ocalan, aş încerca totuşi. De acolo se poate pleca uşor în Yemen, iar de acolo, în Kurdistan...

— Afurisită treabă, făcu Spencer, încruntat. Kenyenii nu controlează cursele care fac trafic. În mod oficial, ele nu transportă pasageri.

— Voi studia aspectul acesta, promise Malko. Iar dumneavoastră ar trebui să-l sfătuiţi pe colonelul Makuka să se ţină departe de mine...

* * *

— Trebuie să cer instrucţiuni de la Atena, decise ambasadorul Greciei. Toată afacerea asta devine din ce în ce mai dificil de înghiţit. Este oribil ce s-a întâmplat azi-dimineaţă.

În salonul reşedinţei, se întrunise un adevărat consiliu de război. Se aflau acolo ambasadorul, Ocalan, Kendal şi Evin. Nici unul nu se atinsese de ceaiul din faţă. Abdullah Ocalan luă cuvântul:

— S-a pomenit de Africa de Sud. Care este situaţia?

— Habar n-am, mărturisi ambasadorul.

— Trebuie să vorbesc cu oamenii mei din Europa, spuse liderul kurd. Aceştia pot să mă ajute.

Ambasadorul păli.

— În nici un caz, de aici! Liniile telefonice sunt ascultate. Ar trebui să mergeţi la ambasadă unde am o linie protejată.

* * *

Abdullah Ocalan se ridică de la masă.

— Atunci, să mergem. Consider că în mașina dumneavoastră nu avem de ce ne teme...

Propunerea lui îi luă pe toți prin surprindere.

Evin se uită semnificativ la Kendal. Când *"serok"* hotăra ceva, era greu să-l faci să-și schimbe părerea.

— Bine, spuse ea. Îl voi chema pe Ayas. Vom lua două mașini, dacă domnul ambasador nu are nimic împotrivă.

— Bineînțeles că nu, se grăbi să spună ambasadorul, destul de încurcat.

Era de dorit ca poliția kenyană să nu facă exces de zel.

Evin se duse în cameră la Ayas Ibrahim și cei doi luară cu ei tot armamentul. După cele petrecute la *Grand Regency*, se puteau aștepta la orice.

* * *

Camera fusese răscolită în mod destul de grosolan. Malko cercetă seiful. Pe el se puteau zări câteva zgârieturi. Încercaseră să-l deschidă, dar fără succes. Cum la *Norfolk* securitatea era perfect asigurată, nu putea fi decât isprava colonelului Makuka.

Malko închise ușa cu cheia, verifică fereastra și se pregăti să facă un duș, căci înainte de plecarea la aeroport nu mai avusese timp. Tocmai era sub jetul de apă, când sună telefonul. O voce vorbi în șoaptă:

— Malko, dumneavoastră sunteți?

— Da, spuse Malko, recunoscându-l pe Kendal.

— Din fericire, v-am găsit. Ocalan se află în acest moment cu ambasadorul grec în clădirea *The Nation*, din Kimathi Street.

— Ce caută acolo?

— A venit să dea un telefon de la ambasadă, care se află la etajul treisprezece. Este împreună cu Evin și cu Ayas. Nu am timp să vă spun mai mult.

El închise brusc telefonul. Malko nu mai avu chef de duș. Dacă reușea să-l răpească pe Ocalan și să-l transfere la Ambasada americană, kenyenii ar fi închis ochii cu discreție.

Trebuia doar să-i neutralizeze pe însoțitorii săi, iar acest lucru nu era deloc ușor.

Capitolul XVIII

Malko trecu încet prin fața clădirilor dungate. În corpul din dreapta era sediul cotidianului kenyan *The Nation*, iar în cel din stânga, erau birouri, precum și Ambasada Greciei ce ocupa etajul treisprezece. În față staționau două automobile. Un Mercedes cu placă de înmatriculare CD și un Hyundai alb. Un șofer negru se afla la volanul Mercedesului. Malko mai parcurse vreo douăzeci de metri, apoi se opri în față la Kimathi Furnishing.

— Elko, zise el, du-te în recunoaștere.

Elko Krisantem se strecură prin mulțime și se întoarse după câteva minute, încercând cu greu să-și stăpânească emoția.

— Nu am văzut pe nimeni care să semene cu un kurd, în schimb, am zărit un RPG7 în cea de a doua mașină! Iar cheia mașinii se află la bordul ei. Șoferul Mercedesului stă de pază...

Malko simți că i se strânge stomacul. Nu avea nici un chef să declanșeze un masacru. Trebuia ca înainte de toate să scape de lansatorul de rachete.

— Elko, prefă-te că ieși din clădire și îndreaptă-te apoi către Hyundai. Te urci la volan și demarezi. Lași mașina la capătul străzii Kimathi și apoi te întorci repede. Nu știu cât timp mai au de gând să întârzie cei dinăuntrul clădirii.

— S-a făcut, zise turcul..

Malko îl văzu dispărând în mulțime, apoi, intrând în clădire. Turcul ieși și se îndreptă cu pas liniștit către Hyundai. Șoferul Mercedesului citea ziarul *The Nation*, deschis peste volan. Abia înălță ochii când Elko se urcă la volanul mașinii din spatele lui.

Din cauza luminii ce bătea în parbrizul mașinii albe, nu-i putea distinge fața și crezu că este unul din kurzi. El își continuă lectura. Turcul demară, depăși Mercedesul și se îndreptă către capătul străzii Kumathi, apoi vira la stânga. După

ce parcurse vreo sută de metri, opri și parcă mașina la marginea trotuarului.

Îl durea sufletul să lase baltă un RPG7. Din fericire, văzu o pătură pe bancheta din spate. Scoase racheta și înfășură lansatorul cu rachetele, apoi se întoarse în Kimathi Street.

După ce băgă prada în portbagajul Toyotei, se urcă lângă Malko.

— Am terminat!

Șoferul Mercedesului își continua liniștit lectura. Malko își verifică Tokarevul cu care se procopsise în Eastleigh. Abia acum aveau să înceapă adevăratele probleme. Singur împotriva celor doi bodyguarzi și a lui Evin nu avea nici o șansă, Elko nefiind înarmat. Nu vedea decât o singură soluție: să-l aștepte pe Abdullah și să-l înșface, astfel ca cei din garda sa să nu aibă curajul să tragă. Krisantem avea să rămână în așteptare la volanul mașinii, pregătit să demareze. Cu nițel noroc ar fi putut ajunge la Ambasada americană. Lipsiți de Hyundai, kurzii nu mai aveau la îndemână decât Mercedesul CD, condus de șoferul kenyan.

În momentul în care îi explica lui Krisantem planul său, un uriaș Rover se opri lângă el. Simți că-l ia cu amețeală. Patru negri erau înăuntru. Unul dintre ei era namila care-l aruncase pe diplomatul seychellez peste balustradă. Zâmbetul cu care îl privi pe Malko nu părea deloc de bun augur.

* * *

Abdullah Ocalan alerga de la un telex la altul, fericit ca un copil, în redacția ziarului *The Nation*. Evin îl urma ca o umbră, iar Ayas, cu revolverul în centură, supraveghea afară pe palier. Ambasadorul Greciei conversa cu redactorul șef. Toți membrii redacției munceau pe rupte, nedând prea mare atenție tipului mustăcios. Ambasadorul venea să verifice din când în când telexul. Era iubit de personalul redacției datorită generozității cu care împărțise niște sticle cu uzo.

Evin îl trase de mânecă pe șeful ei.

— *"Serok"*, să mergem, nu trebuie să întârziem prea mult!

Președintele PKK dăduse mai multe telefoane și trimisese la Ministerul Afacerilor Externe din Grecia o cerere oficială de azil politic. Ocalan părăsi cu regret telexul. Parcă renăscuse după atâta timp de recluziune.

Când Evin ieşi din clădire, se opri consternată.
— Unde este maşina?
Credea că este o iluzie optică. Ambasadorul nu se nelinişti.
— Probabil că a deplasat-o şoferul meu.
Fără să spună nici un cuvânt, Evin se repezi în stradă, cu mâna vârâtă în geantă, strigându-i lui Ibrahim:
— Du-l imediat pe *"serok"* în Mercedes!
Abia atunci observă Toyota albă în care se afla agentul CIA. Ea trase o înjurătură printre dinţi şi se aşeză în faţa lui Ocalan.

* * *

Malko îl văzu pe Ocalan ieşind din clădire şi, în acelaşi moment, colonelul Makuka se dădu jos din maşină, urmat de ceilalţi poliţişti. Pe sub haina desfăcută se putea vedea patul unui revolver uriaş. Tot planul lui era dat peste cap. Nu putea să-l mai răpească pe Ocalan sub nasul agenţilor NSI, care ar fi profitat de situaţie ca să se răzbune. Cei patru ocupanţi ai Roverului îl înconjurară pe Malko.
— Să plecăm de aici, îi spuse acesta lui Elko.
Evin profită de acest moment ca să-l împingă pe Ocalan în Mercedes, lângă ambasador. Apoi se urcă şi ea lângă el, iar Ibrahim se aşeză în faţă, lângă şofer..
— Ce s-a întâmplat ? întrebă Ocalan.
— Nu ştiu, mărturisi Evin, dar nu-mi place deloc.
Maşina demară. Pe trotuar rămase unul dintre bodyguarzi.
— După ce plecăm, ia un taxi şi vino la ambasadă, îi strigă Evin în kurdă.
— Unde este maşina Hyundai ? întrebă ambasadorul.
— A fost furată, mormăi Evin. Vedeţi Toyota aceea cu doi bărbaţi la bord?
— Da.
— Este a CIA-ei. Este şi o maşină a poliţiei kenyene cu ei. Sunt sigură că voiau să-l răpească pe *"serok"*. Să plecăm!
Acum nu se mai punea problema recuperării maşinii cu RPG7. Ambasadorul se schimbase la faţă. Fusese la un pas de catastrofă! Din fericire, avea o maşină diplomatică. Nu-şi veni în fire decât în clipa în care se văzu ajuns la reşedinţa sa.
— Şi maşina mea?
— O vom căuta, spuse Evin. Dacă nu o găsim, veţi reclama la poliţie dispariţia ei.

Ambasadorul nu avu curaj să protesteze. Evin făcea spume la gură de furie. După ce îl văzu pe Ocalan în siguranţă, ea aşteptă întoarcerea celui de al doilea bodyguard ca să poată pleca împreună cu Ayas Ibrahim. Când se întoarse în Kimathi Street, ea parcurse strada până la capătul ei, cercetând şi străzile laterale, pentru orice eventualitate. Nu trecu mult şi descoperi maşina căutată. Avea cheile în contact, dar RPG7 dispăruse...

— Imbecilule! ţipă ea pălmuindu-l pe Ibrahim. De ce n-ai încuiat-o ?

Dispariţia RPG-ului nu era o pierdere enormă, dar o înfuria faptul în sine.

Spuse şoferului să se întoarcă la reşedinţă, iar ea şi Ibrahim se urcară în Hyundai.

Venise timpul să pună la punct un plan nou.

* * *

Evin se afla singură în micuţa agenţie de voiaj Al Jezirah Airlines, în inima cartierului Eastleigh, numărându-şi banii. Bărbosul de la ghişeu îi vârî în sertar cu un surâs încântat, apoi îi întinse biletele.

— Poimâine dimineaţă, la ora cinci, vă prezentaţi în Wilson Airport, la biroul agenţiei Blue Bird. Veţi pleca cu primul avion, care va ateriza în K Fifty. Sunt aproape două ore de zbor.

— De ce nu plecăm mâine?

— Mâine nu pleacă nici un avion. Sunt toate în revizie.

Nu putea să mai zică nimic. Ea puse cele cinci bilete în geantă. O costase mult mai puţin decât pentru Seychelles, dar şi perspectiva era mai puţin surâzătoare.

Când părăsi agenţia, Ibrahim remarcă:

— I-aş tăia gâtul tipului. Mi-e frică să nu ne trădeze.

Amândoi se aflau în Africa pentru prima dată şi nu le plăcea de loc.

* * *

— Cu siguranţă că vor să o întindă în Somalia, spuse Malko. Am aflat asta de la "informatorul" meu.

Spencer se uită la el neîncrezător.

— Poate că este doar un zvon. Somalia este o variantă foarte periculoasă. Apoi, kenyenii controlează Wilson Airport. Îl

voi avertiza oricum pe colonelul Makuka să ia măsurile necesare.

Malko nu-și putu ascunde neîncrederea.

— Pentru moment, tot ce vrea colonelul ăsta este să mă intimideze. În plus, nu sunt deloc sigur că funcționarii din Wilson Airport, cumpărați de traficanții de *maraa* vor asculta de vreun ordin.

Șeful centralei CIA își aranjă părul cu un gest de nevozitate.

— Vă înțeleg neliniștea, recunoscu el, dar eu reprezint un serviciu oficial și sunt obligat să tratez cu omologii mei oficiali. Ajutorul dat de dumneavoastră a fost extrem de prețios, dar eu trebuie să mă ocup de planul făcut de comun acord cu aceștia. Ocalan a venit în Kenya de cinci zile. Mai rămân zece zile până ce grecii și vor retrage ajutorul. Până atunci, colonelul Makuka îl supraveghează în permanență pe Ocalan. Deci nu riscăm absolut nimic.

Malko rămase tăcut câteva secunde..

— Mark, de cât timp vă aflați în Africa ?

— De șase luni.

— Este primul dumneavoastră sejur aici ?

— Da.

— În cazul acesta, există câteva lucruri pe care încă nu le cunoașteți. În Africa este posibil absolut orice. Continuați-vă veghea dumneavoastră oficială, dar eu am de gând să mai verific două sau trei lucruri...

Când traversă biroul Priscillei Clearwater, el văzu în privirea ei o invitație mută.

— Luăm cina împreună? îi propuse el.

De astă dată, Priscilla abordă un aer *sincer* dezolat.

— Nu pot astă-seară. Trebuie să merg la biserica baptistă. Dar mâine...

— Atunci, pe mâine, acceptă Malko.

În privirea negresei erau toate promisiunile din lume.

La *Norfolk*, îl aștepta un mesaj. Nu era semnat. Trebuia să sune la camera 1006, hotel *Grand Regency*. Asta și făcu.

— Nu au pierdut timpul, spuse Kendal. Ocalan și suita lui pleacă poimâine dimineață spre Somalia. Evin mi-a dat douăzeci și patru de ore ca să fac rost de o sută de mii de dolari.

— Mulțumesc, spuse Malko.

* * *

Deci târfa de la *Florida 2000* nu minţise. Toată povestea asta începuse să-l epuizeze. Nu se termina bine o problemă, că începea imediat alta. În ciuda afirmaţiilor lui Mark Spencer, el se hotărî să verifice singur.

* * *

În barul Hotelului *680*, Kolobot era ocupat cu nişte japonezi cărora le vindea nişte fildeş de contrabandă. În realitate, era vorba de nişte os ordinar, bine aranjat. Când îl zări pe Malko, el îi lăsă baltă şi-i ieşi în întâmpinare, cu un aer conspirativ.

— Mi s-a vorbit despre dumneavoastră.

— Cine a fost?

Kikuyul coborî şi mai mult glasul.

— Agenţii de la Nyahty House. Sunt foarte furioşi. Ar fi prudent să plecaţi din Nairobi. Sunt oameni prea puternici, *bwana*.

Malko nu crezuse că din vânător se transformase în vânat.

— Aţi putea să mă întovărăşiţi până la Wilson Airport? Am nevoie de un traducător.

— *Hakuna matata, bwana!*[1] Aş prefera însă să mă aşteptaţi puţin afară până termin o afacere.

Malko fu imediat înconjurat de ceata de copii care ţipau cu mâinile întinse către el. Începu să se uite de jur-împrejur. Cu colonelul Makuka nu era de glumit

* * *

Hangarele şi clădirile aeroportului Wilson se aliniau de-a lungul lui Langato Road, în partea de nord-vest a oraşului. Acesta era folosit mai ales pentru cursele locale şi charter.

Malko zări imediat hangarul Blue Bird Aviation Ltd, care era zugrăvit cu un albastru bătător la ochi. Înăuntru era întuneric ca într-un cuptor. Într-un birouaş, un funcţionar, care tocmai vorbea la telefon, îl întâmpină cu amabilitate.

— Aş dori să merg la Mogadiscio, spuse Malko.

Negrul clătină din cap.

---

1. Sigur că da, sefule. (n.a.)

— Nu există curse de pasageri pentru Mogadiscio, *bwana*. Noi nu ne ocupăm de așa ceva. Doar închiriem avioane, nimic mai mult.

Asta era deci versiunea oficială. Kolobot, deloc prost, își dădea seama că Malko nu venise pentru asta. El începu o lungă conversație în swahili cu funcționarul. După un sfert de oră, Kolobot îi spuse lui Malko:

— Spune că trebuie să mergeți la Al Jezirah Airlines, în Eastleigh. Este firma care închiriază avioane de la ei. Primul zbor este însă abia poimâine dimineață, dar crede că nu vor fi locuri deoarece are deja câțiva pasageri.

— Aș putea să văd avionul? întrebă Malko punând în fața funcționarului o bancnotă de două sute de șilingi.

Ei traversară un hangar plin cu avioane prăpădite și ajunseră în fața unui Beechcraft în care se încărcau baloturi uriașe ambalate în pânză de iută și câteva cutii cu Defender. Aparatul se afla afară din hangar.

— Este *maraa*, în baloturi de cincizeci de kilograme. Poate intra o încărcătură de două sau trei tone.

— Asta-i avionul care pleacă poimâine la ora șase dimineața, zise funcționarul. Celelalte două sunt în reparați de multă vreme, iar ar treilea s-a prăbușit la decolare săptămâna trecută...

— Întrebați-l dacă se face vreun control al pașapoartelor...

Funcționarul se îndoi din șale de râs. Pasagerii se urcau direct în avion și, în plus, nimeni nu era acolo înainte de ora opt.

Părăsind Blue Bird Airport, Malko era sigur de un singur lucru : dacă nu îl împiedica pe Ocalan să șteargă putina, nimeni altul nu o va face. CIA nu putea interveni la acest nivel. Era vorba de combinații locale.

— Sunteți mulțumit? îl întrebă Kolobot.

— Da, făcu Malko întorcându-se în Langato Road.

Găsise un mijloc radical ca să-l împiedice pe liderul kurd să părăsească Kenya. Avea la dispoziție douăzeci și patru de ore ca să-și pună planul în aplicare.

După ce-l lăsă pe Kolobot la *680*, el se întoarse la *Norfolk* ca să-l caute pe Krisantem. Apoi se întoarseră împreună la Wilson Airport.

* * *

Georges Costolas, ambasadorul Greciei în Kenya, număra orele instalat în livingul din reşedinţa sa. În ajun, Evin îl anunţase că vor pleca spre Somalia. Ea îi ceruse să-i conducă el personal la aeroport, ca să evite orice încurcătură cu autorităţile kenyene.

Bineînţeles, ambasadorul acceptase, fericit că avea să se descotorosească de musafirii nedoriţi. Voia să anunţe Atena după plecarea "invitaţilor". La urma urmelor, nu-i iubea în mod special nici pe turci, nici pe americani, şi îl încânta ideea de a le face o figură care să nu-l afecteze în mod personal. Moartea colegului său seychellez îl zguduise profund. Nici acum nu înţelegea cum reuşiseră kenyenii să se amestece în afacere. Probabil, interceptând convorbirile.

Nu se gândise la Somalia. Însă, atât timp cât nu era nevoit să se ocupe de organizarea călătoriei, puţin îi păsa. După ce avea să-i lase pe kurzi în aeroport, se va întoarce şi va expedia un fax ministrului său din Atena ca să-l anunţe că a luat sfârşit coşmarul. După aceea va putea pleca într-o mică vacanţă de convalescenţă.

Majordomul intră şi îi spuse:

— *Dinner is served, your Excellency.*

Pentru această cină, Georges Costolas comandase o masă mare, cu multe delicatese dintre care nu lipseau pate de foie gras şi şampania Taittinger.

— Anunţaţi-i şi pe invitaţii mei, spuse ambasadorul.

Evin intră prima, îmbrăcată tot în pantalon. Ocalan venea zâmbind în urma ei, însoţit de "logodnica" sa, Gulizer, care parcă trăia în altă lume. Aparent îndrăgostită nebuneşte de liderul kurd, ea îşi petrecea viaţa lângă acesta, făcându-l să uite de căldura umedă a anotimpului ploios. Modul în care o făcea se putea deduce uşor privind ochii ei încercănaţi. Cu excepţia lui Evin, toţi erau mai degrabă apatici şi resemnaţi.

Ambasadorul înălţă cupa cu şampanie.

— Să bem pentru sfârşitul fericit al aventurii dumneavoastră. Sper că sejurul în Somalia se va desfăşura satisfăcător şi că veţi ajunge cu bine la destinaţia finală.

Ocalan ridică paharul fără să spună nimic. Kurdul număra clipele.

Mai erau şapte ore până la plecarea spre Mogadiscio.

* * *

Pe peluza ce înconjura restaurantul *Le Carnivore* erau o mulțime de tăblițe pe care scria "Nu hrăniți pisicile!".

Zeci de pisici grase erau peste tot, de altfel prea sătule ca să mai ceară de mâncare. Un chelner se apropie de masa la care cinau Priscilla și Malko, ducând un rotisor portabil în care încă se mai rumeneaa o bucată imensă de carne.

— Doriți aligator?

Priscilla Clearwater luă o porție. Secretara șefului Centralei CIA era superbă în rochia albă cu un decolteu generos, ce părea pictată pe corpul ei plin de curbe amețitoare. Chiar și negrii întorceau capul după ea. Vinul alb din Africa de Sud făcuse minuni.

— Cum de ați descoperit acest restaurant? îl întrebă ea.

— Din întâmplare... minți Malko.

Le Carnivore era celebru în Nairobi. Aflat chiar alături de Wilson Airport, într-un spațiu larg, includea și un night-club și oferea un menu unic, cu o gamă extraordinară de vânat : kudu, bizon, gazelă, crocodil, șarpe, elefant... Chelnerii se strecurau printre mese, cu tăvile pline de dedicatese. Malko îi mai turnă vin Priscillei.

— Unde este șoferul tău? întrebă ea. Nu vine și el la masă? Ați ajunsă să vă comportați ca cei de aici care îi tratează pe oamenii din slujba lor ca pe niște câini! Ai crede că încă mai suntem sub englezi.

— Are puțină treabă, dar va veni în curând. Iar apoi...

— Apoi, ce ? întrebă negresa, cu ochii umezi.

Malko își spuse ceva cu voce scăzută, ca să nu-și șocheze vecinii.

El crezu că negresa se va formaliza, dar ea se aplecă deasupra mesei și îl sărută. Simți limba ei agilă, asemănătoare ca cea a unei șopârle, explorându-i gura.

— Nu știu dacă mă voi lăsa, zise ea.

Ochii ei spuneau însă contrariul.

* * *

Elko Krisantem, cu RPG7 în mână, înainta prin bălăriile înalte ce înconjurau pistele de zbor din Wilson Airport. Clădirile

aeroportului nu erau luminate, singura lumină venind de la cele câteva felinare. Nu se vedea nici ţipenie de om. După ce-l lăsase pe Malko la restaurant, turcul se întorsese, pătrunzând pe un drum din pământ bătătorit, complet pustiu. După ce parcă maşina, el tăie sârma ghimpată şi pătrunse pe terenul de aterizare. *Le Carnivore* se afla la trei kilometri depărtare, dar muzica se auzea până aici. Din fericire, Elko făcuse în ajun o vizită şi cunoştea terenul.

Cu pistolul Tokarev TT la brâu, el înainta cu repeziciune. Încetul cu încetul, pe cerul senin se contură silueta marelui hangar al lui Blue Bird Aviation, cu avionul care staţiona în faţa lui.

Bimotorul avea motoarele acoperite cu prelată şi nu era păzit de nimeni. Paznicul dormea dus pe un pat de campanie la intrarea în hangar. Elko se ghemui în iarbă şi observă locul câteva minute. Tăcerea era sfâşiată din când în când de ţipetele păsărilor de noapte.

Când văzu că nu există nici un fel de pericol, turcul continuă să înainteze, până ce ajunse la vreo treizeci de metri distanţă de avion. Îşi puse lansatorul pe umăr, ţintind fuselajul aparatului, şi îşi opri respiraţia. Se auzi un şuierat violent şi simţi un suflu fierbinte în obraz. Peste câteva secunde, o explozie surdă sparse liniştea, urmată de o gerbă imensă de flăcări. Avionul fusese atins sub aripi. Elko se aruncă la pământ. Urmară alte două explozii, cu mult mai violente, în vreme ce o coloană de flăcări se înălţa până la cerul întunecat. Erau rezervoarele cu benzină. Speriat, paznicul se ascunsese în hangar.

Elko o luă la fugă. După cinci minute, se afla la volanul Toyotei. Când se întoarse în Langato Road, incendiul luase proporţii uriaşe, cuprinzând şi hangarul.

O lumină roşie se vedea la orizont înspre nord. Priscilla se întoarse către Malko.

— Ai zice că arde ceva la Weston Airport. Probabil că iar s-a prăbuşit un avion încărcat cu *maraa*.

— Probabil, zise Malko, uitându-se după Elko.

Turcul îşi făcu apariţia din întuneric.

— Am sosit, făcu el. Abia am găsit un loc să parchez maşina.

Era seara în care se deschidea localul şi afară era o coadă impresionantă de maşini. Malko era într-o stare de adevărată euforie. Nu numai că transformase în scrum avionul cu care

trebuia să fugă Ocalan, dar avea lângă el o fată încălzită de vinul alb din Africa de Sud, ca o pisică în călduri. Cei doi se stăpâneau cu greu să nu-l șocheze pe Krisantem.

Mașina condusă de turc se opri în fața la *Norfolk*. Priscilla avu un gest de recul.

— Nu, nu vreau aici. O să mă vadă cineva.

Malko o luă însă de mână și o trase după el. Trecură ca un fulger prin fața recepției, traversând grădina. În seara asta, voia să se servească de Priscilla după cum avea chef. Cu un gest sigur, trase fermoarul rochiei albe, dezbrăcând-o. Sânii tari aținteau vârfurile drept înainte. El îi prinse în căușul palmelor, le mângâie puțin sfârcurile, în timp ce negresa, cu un slip din dantelă, îi smulgea pantalonii.

Când îi simți gura fierbinte, Malko crezu că leșină de plăcere. Era ca o ventuză ce părea că-i trage și ultima picătură de sevă. O lăsă să-și facă treaba, apoi o forță să se ridice, o împinse către pat și o răsturnă cu fața în jos. Malko admiră un timp crupa de vis. Priscilla se întoarse cu fața în sus, cu un zâmbet răutăcios, încrucișându-și picioarele.

— În seara asta, nu vreau...

Nu trebuia să spună așa ceva...

Malko deschise valiza și scoase din ea un vraf de cravate de mătase. Priscilla nu înțelese ce se întâmplă decât în clipa în care se trezi legată fedeleș de barele patului. Încercă să se zbată, dar o altă cravată – Hermes – îi imobiliză încheietura mâinii stângi. Era acum la dispoziția lui. Ca să se amuze, Malko aduse din baie un foarfece și îi decupă slipul din dantelă albă.

— Ce vrei să-mi faci? întrebă Priscilla pe un ton plângăreț, care se vedea de la o poștă că este prefăcut. În acel moment, Malko se urcă pe ea. Contactul cu acea crupă cambrată era o încercare grea. El își stăpâni repirația și, cu mișcări lente, o penetră. Era o senzație dulce și arzătoare totodată. După câteva mișcări de du-te-vino, Priscilla începu să geamă iar.

Venise momentul să treacă brusc la atac.

El își retrase sexul din pântecele fierbinte și îl înfipse ceva mai sus. Priscilla își reținu respirația, așteptând să fie violată cu brutalitate. În schimb , Malko se mulțumi să o penetreze cu o încetineală măsurată, savurând fiecare milimetru câștigat, fiecare cedare a ei și tremurând de excitație. Apoi, rămase nemișcat și-i șopti la ureche:

— În seara asta, am aruncat în aer avionul cu care Ocalan voia să fugă mâine în Somalia.

— Mă doare. ticălosule, răspunse Priscilla.

Adevărul era că îl strângea atât de tare, încât el abia se putea mișca... Cu greu începu să se miște ritmic și, în cele din urmă, musculatura interioară a fetei se mai relaxă puțin. Crupa ei păru cuprinsă de un freamăt și începu să se ridice în întâmpinarea lui. Malko se simțea în al nouălea cer. Priscilla gemea fără întrerupere. În cele din urmă, Malko ajunse la capăt. Cu un elan uriaș, el o țintui de pat, smulgându-i un țipăt ascuțit. Rămase înfipt în ea, profitând la maximum de acest fals viol.

Era o seară într-adevăr norocoasă.

* * *

Când văzu mașinile cu pompieri din fața aeroportului Wilson, Evin fu cuprinsă de o neagră presimțire.

Hangarul lui Blue Birds Aviation ardea ca o torță... Flăcările luminau câțiva curioși iar funcționarii se uitau neputincioși la baloturile cu *maraa* făcute scrum. Un miros acru pătrunzător plutea în aer. Evin sări din mașină cu chipul întunecat.

— Așteptați! mă duc să văd ce se întâmplă.

Ea se întoarse după zece minute, neagră de furie.

— Cineva a aruncat în aer avionul cu care trebuia să plecăm. Cu un lansator de rachete. S-a dus naibii totul!

Ambasadorul întoarse mașina ca un automat. Era copleșit. Nu avea să scape niciodată! O tăcere grea ca de plumb domnea în mașină. Soarele răsărea când ajunseră la reședință. Ocalan, fără un cuvânt, reintră în cameră, în timp ce Evin îl urmă pe ambasador în living.

Disperat, acesta se prăbușise într-un fotoliu.

— Este îngrozitor! Ce ne facem acum?

Se scursese deja o săptămână. Nu mai aveau decât șapte zile ca să găsească o țară care să-l accepte pe Abdullah Ocalan.

Capitolul XIX

Mark Spencer îl privea pe Malko ca și cum ar fi avut în fața lui pe diavol în persoană. În ochii săi era un amestec de admirație, teamă și neînțelegere. Nu făcuse niciodată parte din Divizia Operațiuni și cu greu putea înțelege acțiunile extreme.

— Vă imaginați ce-ar fi putut să se întâmple dacă ați fi fost prins?

— Dar dumneavoastră vă puteți imagina ce s-ar fi întâmplat dacă nu interveneam? răspunse Malko. Chiar în clipa asta, Ocalan ar fi luat ceaiul în Mogadiscio, iar dumneavoastră ați fi redactat mesajul către Langley, în care ați fi explicat cum vi s-a strecurat printre degete! Ca șef al Centralei CIA, sunteți principalul responsabil de tot ce se petrece aici.

Gândul unei pensionări anticipate, îl făcu pe Spencer să se cutremure. Puțin mai calmat, el recunoscu:

— Aveți dreptate, dar nu puteați găsi un alt mijloc ca să-i împiedicați?

— Adică să-i rugăm politicos pe tipii de la Blue Bird Aviation...

Copleșit, Spencer scutură din cap.

— Nu mai înțeleg nimic. Colonelul Makuka mi-a promis că va supraveghea ambasada douăzeci și patru ore din douăzeci și patru.

— În limba africană, asta înseamnă câteva ore pe zi.

Încurcat, Spencer își aprinse o țigară Gauloise blondes și puse cu grijă pe masă bricheta Zippo.

— Ne mai rămâne doar o săptămână, oftă el. În tot acest timp, grecii nu vor face nici o mișcare. Oare kurzii vor mai încerca ceva?

— Nu știu nimic, mărturisi Malko. Dacă Kendal mă va ține în continuare la curent, sper să fiu cu un pas înainte. Și eu aș

avea nevoie de puţină destindere. Se pare că pe coastă, la Watamu, există un hotel superb, *Hemingway's*.

— Am auzit de el, confirmă americanul.

Priscilla fusese cea care îi dăduse ideea. Chiar şi după ce o dezlegase, ea continuase să se comporte ca o adevărată târfă. Îl vlăguise de tot. Câteva zile în tovărăşia ei la Watamu ar fi fost o experienţă de neuitat...

Când trecu prin biroul ei, îi ieşi în întâmpinare, frecându-se de el ca să-i arate că nu se liniştise de tot.

Îndreptându-se către centru, Malko îşi tot frământa creierii, încercând să ghicească următoarea mişcare a kurzilor. Nu le mai rămăsese decât Mombasa şi frontiera tanzaniană. Se hotărî să treacă pe la *Grand Regency*.

Tocmai voia să parcheze maşina, când îl văzu pe Kendal care se urca într-un taxi. Imediat, se luă după el. Taxiul se îndreptă către banca Barclay's, pe Ukuru Road. Malko îl întâlni pe kurd înăuntru.

— Am sunat la hotel, spuse imediat acesta. Nu au mai plecat. Dumneavoastră aţi sabotat avionul, nu-i aşa?

— Da, spuse Malko. Pentru asta m-aţi sunat?

— Nu. Am văzut-o pe Evin dimineaţă. Era ca scoasă din minţi. Ambasadorul le-a propus să-l transfere pe Ocalan în secret la arhiepiscopul Bisericii ortodoxe greceşti, Serafim Kikkoto, ca să se creadă că a părăsit Kenya.

— Ea a acceptat?

— Nu ştiu încă.

Malko ieşi din nou în căldura toridă de afară. Poate că de astă dată, avea să pună mâna pe Ocalan. Arhiepiscopul grec nu se bucura de imunitate diplomatică.

* * *

Mark Spencer părea brusc îmbătrânit. Copleşit, el îi spuse lui Malko:

— S-a petrecut o adevărată catastrofă! Tocmai m-am întâlnit cu colonelul Makuka. M-a anunţat că guvernul kenyan şi-a schimbat hotărârea. Nu mai vrea să colaboreze cu noi şi să ni-l predea pe Ocalan! Acesta poate să rămână în Kenya pe termen nelimitat...

Malko simţi că ia foc. Asta era culmea. Fără colaborarea kenyenilor, nu ar mai fi fost posibilă exfiltrarea către Turcia.

— Cum explicaţi această întorsătură?

— Colonelul Makuka mi-a spus că au fost ameninţaţi de PKK cu aruncarea în aer a tuturor ambasadelor kenyene din Europa, dacă lui Ocalan i se întâmplă ceva.. Cum ei sunt parte neutră în toată povestea asta, consideră că nu merită să-şi asume un risc atât de mare... Resping cu hotărâre ideea de a conduce o operaţiune împreună cu turcii.

— Colonelul Makuka în persoană v-a spus toate astea?

— Da, de ce?

— Aş dori să-l văd.

— Să-l vedeţi? întrebă mirat americanul. În ce scop? Dacă mă refuză el pe mine, în mod oficial, nu văd ce argumente aţi avea ca să-i schimbaţi părerea.

— Încercarea moarte n-are, insistă Malko. Rugaţi-o pe Priscilla să fixeze o întrevedere cu el. Trebuie să rezolv problema cu orice preţ. Ocalan are de gând să ne scape iar printre degete.

Deloc convins, Spencer o chemă pe secretara sa. Cinci minute mai târziu, tânăra negresă băgă capul pe uşă.

— Colonelul Makuka poate să-l primească pe domnul Malko Linge azi, la ora patru, la Nyathi House.

Spencer nu putea să-şi creadă urechilor.

— Nu înţeleg nimic, mărturisi el.

— Eu, da, făcu Malko. După ce-l văd, vin să vă pun la curent.

Dacă nu se înşela, colonelul tocmai îi trimisese un mesaj prin Spencer. Era un mesaj în stil african. Trebuia doar să fie decodat.

* * *

Cele două clădiri gemene din beton cenuşiu ale NSI, care reuneau Serviciile de informaţii kenyene, se aflau chiar alături de *Grand Regency*. Locul se bucura de o reputaţie atât de proastă încât pietonii le ocoleau adesea de la distanţă. Preşedintele Arap Moi, un kikuyu crud şi ambiţios, se menţinea la putere de mai mulţi ani printr-o metodă foarte simplă: îşi asasina toţi opozanţii şi fura tot ce putea. Şoselele nu erau întreţinute, casieriile erau goale, iar membrii opoziţiei umpleau cimitirele, dar graţie soluţiei americane şi izraeliene, el se putea menţine de bine de rău. Corupţia ajunsese atât de mare, încât nimănui nu-i mai păsa de nimic.

Malko lăsă maşina într-un parching acoperit cu o prelată albastră şi se îndreptă spre intrare. Un poliţist în uniformă îl

opri. Urmă o discuţie, apoi, un telefon. În cele din urmă, după ce îl percheziţionă, îl conduse la ascensor. Colonelul Makuka îl aştepta pe palier, cu mâna întinsă, impecabil în costumul la trei nasturi, negru ca antracitul, arborând un zâmbet crud de antropofag.

Biroul său funcţional avea storurile lăsate, aer condiţionat şi pereţii plini cu hărţi. Pe perete, atârna portretul lui Arap Moi. Patru telefoane erau înşirate pe masă. El se aşeză într-un fotoliu din piele şi îi oferi lui Malko un ceai.

— Aţi dorit să mă vedeţi, domnule...

— Linge, făcu Malko. Malko Linge. Domnul Mark Spencer mi-a adus la cunoştinţă reticenţele ţării dumneavoastră în privinţa capturării lui Abdullah Ocalan. Probabil că acest lucru îl neliniştişte pe preşedintele Moi.

— Într-adevăr...

— Vă înţeleg perfect scrupulele. Aşa că am de gând să vă fac o ofertă generoasă. Guvernul american a decis să vă facă o donaţie de cinci milioane de dolari în momentul în care îl predaţi pe Ocalan.

Kenyanul îşi scoase bricheta Zippo incrustată cu smaralde şi îşi aprinse o ţigară, cu privirea ţintă la Malko. Era neîncrezător. Acesta din urmă continuă.

— Bineînţeles, având în vedere că sunteţi persoana cu care tratează direct Mark Spencer, banii vă vor fi înmânaţi dumneavoastră personal.

Cei doi păstrară un moment de tăcere.

Malko putea *să vadă* cum creierul colonelului lucrează rapid. Tipul încerca să vadă unde era capcana. El hotărî să-şi dea cărţile pe faţă.

— Alaltăieri dimineaţă, nu am avut deloc intenţia să recuperez acei bani. Am descoperit abia *după aceea* ce se află în servietă. Ştiu că nu Preşedintele este cel care blochează operaţiunea noastră. Deci, în cazul în care refuzaţi, voi fi obligat să-l pun la curent cu cele petrecute. Malko Spencer nu ştie că banii sunt la mine. Voi fi nevoit să-i predau, iar dumneavoastră veţi pierde orice şansă să le mai admiraţi culoarea...

Gândul la cantitatea enormă de bani îl făcu pe colonel să vadă lucrurile în altă lumină. Cu o sclipire de lăcomie în ochii de reptilă, el se aplecă spre Malko.

— Accept propunerea, dar nimeni nu trebuie să mai fie la curent.

— De acord. Voi transmite domnului Mark Spencer că lucrurile s-au aranjat până la urmă și că v-ați angajat să pledați pentru cauza noastră în fața Președintelui.

— Dar banii?

Un zâmbet angelic lumină chipul lui Malko.

— Îi veți primi în clipa în care ni-l veți preda pe Ocalan, în mod discret...

Negrul se lăsa cu greu convins.

— Nu am nici un interes să vă păcălesc, remarcă Malko. Acești bani nu îmi aparțin și cred că oricum nu aș putea să ies cu ei din țară.

— Foarte bine, spuse el. Va trebui să mai așteptăm încă șapte zile. Din cauza ambasadorului grec. Peste șapte zile, adică luni, ne vom întâlni aici, la ora nouă, cu banii, bineînțeles.

— Dar Ocalan?

— Voi merge după el. Sau, putem merge împreună.

— Perfect, zise Malko.

Kenyanul îl conduse până la ascensor. Mai rămânea un mic detaliu. Viu, Malko ar fi fost un martor stânjenitor. După ce va pune mâna pe bani, va avea grijă ca să nu părăsească viu țara sa...

* * *

Mark Spencer îl măsură pe Malko din cap până la picioare.

— Ce anume i-ați putut spune? Mi-a telefonat chiar acum că dificultățile au fost aplanate. Este ceva ciudat la mijloc.

Malko își zise că îi datorează o explicație.

— Nu i-am spus nimic. Doar i-am promis cinci milioane de dolari.

Americanul sări ca mușcat de șarpe.

— Dumnezeule! Cinci milioane de dolari! Sunteți nebun? De unde vreți să iau banii ăștia?

Malko zâmbi.

— Sunt sigur că prietenii noștri turcii nu ar ezita nici un moment să vi-i dea... Și chiar mai mult decât atât. Dar treaba ar putea fi interpretată greșit... Nu, eu vă voi da banii ăștia...

— Dumneavoastră!

După ce Malko își termină relatarea, șeful Centralei CIA părea cu zece ani mai bătrân.

— Vă dați seama că este vorba de niște bani furați?

Malko îl înfruntă cu o față ca de marmură.

— Furați chiar de două ori! sublinie el. Doar nu e vorba de o joacă de copii. Este normal. Banii provin din cotizațiile simpatizanților dar și din traficul kurd al PKK. Sunt bani murdari... Ei trebuiau să servească pentru fuga lui Ocalan. Ce nostimă întorsătură! Îl vom putea prinde cu banii strânși de el.

Zguduit, americanul îl privea cu ochii holbați.

— Mi s-a spus că sunteți un adevărat *"maverick"* dar nu am crezut că puteți ajunge până aici.

Oare ce ar fi făcut dacă ar fi aflat că-i sodimizase secretara?

— Mai avem de așteptat cinci zile. Acum suntem siguri că Makuka nu ne va mai înșela.

El pătrunse în parchingul noroios al ambasadei, pe deplin satisfăcut. În ajun avusese parte de o crupă ce vis, îl blocase pe Ocalan cu ajutorul armelor cumpărate de acesta și se pregătea să-l prindă grație banilor strânși de la contribuabilii kurzi.

Era o perioadă extrem de norocoasă.

* * *

La *Norfolk*, îl așteptau trei mesaje. Toate spuneau: "*Sunați la Grand Regency*". Malko se grăbi să-l sune pe Kendal.

— S-a făcut, spuse kurdul. A fost transferat la reședința personală a arhiepiscopului. Ascuns în portbagajul mașinii.

— Bravo, făcu Malko. De astă dată, cred că i s-a înfundat.

Imediat, el plecă să-l întâlnească pe colonelul Makuka.

— Nu are rost să mai așteptăm o săptămână, îi spuse Malko. Abdullah Ocalan a fost transferat în secret la domiciliul arhiepiscopului grec, Monseniorul Serafim Kikkoto.

Colonelul NSI păru destul de sceptic.

— Sunteți sigur de asta? Agenții mei nu au remarcat nimic special. De unde ați aflat?

— Am o sursă sigură de informații la ambasada Greciei. Ocalan a fost transportat în portbagajul mașinii ambasadorului. Știți unde locuiește arhiepiscopul?

— Da. Pe undeva, la capătul drumului către Ngong, la o distanță de jumătate de oră de oraș.

— Să luăm niște oameni și să mergem după el.

— Dar banii?

— Mă duc să-i iau. Imediat cum puneți mâna pe kurd, facem schimbul. Mă duc să-l avertizez pe Mark Spencer.

— Foarte bine. Să ne întâlnim peste o jumătate de oră în stația Caltex, pe drumul către Ngong, în fața la Kenya Met Station.

* * *

Cei doi bărbați văzură în același timp cele patru mașini Pajero, pline cu agenți de poliție îmbrăcați în civil, parcate în fața stației. Colonelul Makuka se ținuse de cuvânt. Acesta veni le veni în întâmpinare.

— Mai avem încă jumătate de oră de mers, zise el. Monseniorul Serafim Kikkoto locuiește în plină junglă. Domnul Linge trebuie să vină cu mine.

Șeful Centralei CIA nu făcu nici o obiecție. Era depășit de situație...

Cum urcă în mașina colonelului, Malko fu întrebat:

— Unde sunt banii?

— În Toyota care ne așteaptă în stație, condusă de colaboratorul meu. La întoarcere, ne oprim și facem schimbul.

— Și după aceea?

— I-am anunțat deja pe turci. Ei ne așteaptă la aeroport. După ce vă dau banii, ne conduceți acolo, ca să nu avem probleme...

Mașina rula cu toată viteza pe drumul îngust, ce străbătea jungla. Traversară mai multe sate, apoi făcură un viraj la dreapta, pe un drum ce se înfunda în junglă. Drumul era plin de gropi, unele mai periculoase decât altele. La fiecare zece metri, mașina lua câte o bușitură zdravănă. Deodată, Malko zări un indicator ce semnala reședința arhiepiscopului. Încă cinci minute de drum, și se opriră în fața unui grilaj în spatele căruia se puteau zări câteva clădiri.

— Am ajuns, spuse Makuka.

Agenții săi se dădură jos din mașimi o dată cu el, luând pe sus un paznic.

— Eu prefer să rămân în mașină, făcu Mark Spencer.

În clipa în care Malko ajunse la clădirea din dreapta, din reședință își făcură apariția doi bărbați. Un preot bătrân, cu un potcap negru și cu o barbă impunătoare, și un preot cu capul descoperit, cu ochelari cu lentile groase.

— Este el, zise colonelul.

Arhiepiscopul îi întâmpină cu un zâmbet mieros, în ciuda expresiei amenințătoare de pe fețele polițiștilor kenyeni.

— Cărui fapt datorez această vizită? întrebă el. S-a comis

vreo crimă prin vecinătate?

Colonelul spuse cu un glas dur:

— S-a comis o crimă chiar aici, Excelenţă. Aveţi în casa dumneavoastră un om căutat de poliţie.

În faţa expresiei stupefiate a demnitarului, Malko simţi că este vorba de o cursă... Arhiepiscopul îşi deschise braţele cu un gest de neputinţă.

— Deşi aş putea să mă opun, vă dau voie să căutaţi peste tot şi să interogaţi pe cine doriţi. Eu nu ascund pe nimeni...

El se adreasă în swahili adjunctului colonelului Makuka, care intră în casă cu un aer stânjenit. Cercetarea se desfăşură foarte repede. Poliţiştii ieşiră extrem de încurcaţi şi îi dădură raportul şefului lor, în swahili. Acesta se întoarse către Malko.

— Ce înseamnă asta? întrebă el supărat.

— Am primit o informaţie falsă, mărturisi Malko, încurcat.

— De fapt, pe cine căutaţi? întrebă prelatul. Poate aş putea să vă fiu de folos.

— Pe Abdullah Ocalan, preşedintele PKK.

Chipul prelatului se lumină.

— A, înţeleg, veniţi mai bine să servim un ceai şi vom clarifica lucrurile.

* * *

Malko, colonelul Makuka şi poliţiştii stăteau aliniaţi pe bancheta din salonul de recepţie al arhiepiscopului. Erau destul de stânjeniţi. Kenyenii îi respectau în mod deosebit pe preoţi în general şi, mai cu seamă, pe misionarii anglo-saxoni, care trăiseră acolo de mai bine de un secol.

— Într-adevăr, am primit o cerere în legătură cu acest om, spuse prelatul. Din partea prietenului meu, George Costolas, ambasadorul Greciei. Căuta o ţară care să-l primească pe liderul kurd. Eu i-am promis că voi interveni pe lângă Monseniorul Desmond Tutu, din Africa de Sud, dar oaspetele lui nu a vrut să se ducă atât de departe. De asemenea, i-am propus să intervin pe lângă preşedintele Arap Moi. Dar am văzut că nu doreşte acest lucru. Eu sunt întotdeauna gata să lupt pentru o cauză umanitară. Vedeţi însă că Ocalan nu se află aici. Nu l-am văzut niciodată...

Malko termină de băut ceaiul şi se ridică de la masă.

— Suntem dezolaţi că v-am deranjat. Vă rog să acceptaţi scuzele noastre, spuse el.

— Iar eu vă binecuvântez, răspunse înaltul prelat, cu un surâs.

Cum se văzură afară, colonelul Makuka izbucni:

— Îmi crapă obrazul de ruşine! M-am făcut de râs!

— Nu-i adevărat. Nu mai poate fi alt loc în care Ocalan s-ar fi putut ascunde?

— Eventual în biserica ortodoxă din Valley Road, dar acolo, în afară de biserică este doar o căsuţă.

— N-ar strica să aruncăm o privire şi acolo, propuse Malko.

Era dispus să bea paharul până la fund.

Aflând despre ce este vorba, Mark Spencer îi spuse lui Malko:

— Credeam că sunteţi sigur pe informatorul dumneavoastră...

— De când a început toată povestea aceasta, mi-a dat numai informaţii corecte. Nu înţeleg nimic.

Malko avea motive serioase ca să fie îngrijorat. Ce însemna această întâmplase? Oare Kendal îl trimisese acolo ca Ocalan să poată fugi în altă parte? La staţia Caltex, ei îl recuperară pe Elko, care avea banii, şi îşi continuară drumul către Valley Road. Biserica ortodoxă greacă se afla la jumătatea drumului. Era micuţă şi lângă ea se afla o clădire minusculă, păzită de un *ascari* zdrenţăros care se grăbi să le deschidă.

Vizita nu dură mult...

Malko înfruntă privirea furioasă a colonelului Makuka.

— Am venit degeaba. Aţi putea verifica dacă Ocalan se mai află încă în reşedinţa ambasadorului grec?

— Voi verifica negreşit, promise negrul înciudat.

Niciodată nu fusese mai aproape de a adeveni bogat. Malko se urcă lângă Krisantem în maşina cu banii şi împreună se întoarseră la *Norfolk*. Acolo îl aşteptau două mesaje. "Sunaţi la *Regency*." Cu siguranţă, Kendal păzea telefonul, căci ridică imediat receptorul.

— Aţi fost să-l vedeţi pe arhiepiscop?

— Da.

— Şi era acolo?

— Nu.

Kurdul rămase mut câteva secunde.

— În cazul acesta, este foarte grav. Evin m-a minţit. Înseamnă că bănuieşte ceva.

Malko nu mai avea nevoie de verificările lui Makuka. De ce se temuse cel mai mult, nu scăpase. Abdullah Ocalan reuşise să le scape şi de astă dată.

Capitolul XX

O tăcere grea se aşternu timp de câteva secunde ce părură interminabile. Malko îşi dădu seama că Ocalan nu sa afla la arhiepiscopul grec.

Evin îl minţise pe Kendal cu bună ştiinţă. Asta însemna că îi întinsese o cursă. iar el căzuse în ea. Vizita lui Malko la demnitarul ortodox era cuiul care închidea cosciugul lui Kendal. Era proba trădării acestuia. Evin începuse să nu mai aibă încredere în nimeni.

— Mă tem că nu mai pot să vă fiu util, spuse Kendal.

— Ce aveţi de gând să faceţi acum? întrebă imediat Malko. Putem să vă oferim protecţie, să vă exfiltrăm unde doriţi.

— Nu. mulţumesc, răspunse Kendal. V-am ajutat ca să-mi răzbun fratele, nu v-am cerut nimic în schimb. Şi apoi, la ce bun? Indiferent unde aş fugi, ei mă vor găsi şi mă vor lichida. Prefer să înfrunt realitatea. Poate că Evin se teme acum de *toată* lumea.

— Vă respect atitudinea, spuse Malko. Totuşi, nu mai aveţi nici o posibilitate de a obţine informaţii?

— Evin mi-a cerut să rămân în Nairobi şi să aştept să mă contacteze ea.

— Credeţi că Ocalan este încă în Kenya?

— Cred că da, dar nu pot să fiu sigur.

După ce închise telefonul. Malko făcu o scurtă recapitulare a situaţiei. Singura persoană capabilă să îl ajute acum era colonelul Makuka. Dacă Ocalan s-ar fi evaporat, acesta trebuia să-şi ia adio de la cele cinci milioane de dolari... În plus, avea mijloacele tehnice ca să-l caute pe preşedintele PKK.

* * *

Abdullah Ocalan stătea în sala de mese a clădirii administrative din parcul Amboselli, privind către silueta conică

a muntelui Kilimandjaro, care ocupa tot orizontul, la sud de savana plină de elefanţi, girafe şi zebre. Uriaşul munte, înalt de 5900 de metri părea îndepărtat şi inaccesibil, ca şi propriul său viitor. Cu toate astea, el se afla doar la douăzeci de kilometri. Cununa de zăpezi eterne părea ireală sub soarele arzător. Preşedintele PKK îşi reprimă cu greu impulsul de a pleca spre pantele blânde ale muntelui, traversând imensa savană a tribului massai.

Venise acolo în zorii zilei anterioare, în Mercedesul ambasadorului Greciei, însoţit de Gulizer şi de cei doi bodyguarzi. Toţi patru ocupau un corp de clădire, puţin frecventat, în această perioadă a anului, fiind anotimpul ploilor. Ideea fusese a ambasadorului, speriat de reacţia violentă pe care o avusese Evin, cu ocazia incidentului de la Wilson Airport. Ea îl ameninţase atunci că dacă îl dă pe Ocalan pe mâna kenyenilor, îl va omorî...

În acea zi, americanii reuşiseră să contracareze cele două proiecte de fugă din Kenya: către Seychelles şi apoi către Somalia. Or, timpul se scurgea cu repeziciune. Desigur, ar fi putut organiza o apărare fortificată în interiorul ambasadei, dar pentru câtă vreme? La cererea guvernului elen, kenyenii puteau să-i ia cu asalt şi acest lucru putea duce la moartea preşedintelui Ocalan... Era absolut necesar să găsească o altă soluţie.

Ambasadorul avusese cel care a avut ideea să vină în parcul Amboselli, aflat la două ore de mers de frontiera cu Tanzania. Rămânea problema paşaportului, căci kenyenii cunoşteau documentul cipriot cu care călătorea Ocalan.

Din Tanzania, liderul kurd putea pleca în Yemen.

Abdullah Ocalan se ridică în picioare, smulgând-o pe Gulizer din starea de contemplare a maimuţelor care se jucau în sala de mese. Împreună se îndreptară către buticul cu suveniruri. Evin rămăsese în Nairobi ca să se ocupe de noul paşaport şi, în afară de plimbările prin parc, unde admirau animalele, nu aveau nimic altceva de făcut. Ocalan se străduia să nu se gândească la consecinţele acestei noi situaţii. În parcul Amboselli, nu se mai bucura de protecţie diplomatică. Cei doi bodyguarzi nu puteau să-l apere de autorităţile kenyene.

* * *

— Abdullah Ocalan nu se află la reşedinţa ambasadorului grec, confirmă colonelul Makuka. Oamenii mei l-au interogat pe *ascaris*. Nu a mai rămas decât bătrâna.

Dacă Evin l-ar fi auzit...

— Unde ar putea să fie? A putut părăsi ţara? întrebă Malko.

Ofiţerul kenyan se îndreptă către harta imensă de pe perete şi arătă cu degetul fontierele Kenyei.

— Către nord nu a putut să plece şi nici în Somalia sau Etiopia. În Uganda, nici atât. Ne mai rămâne Tanzania, dar nu există decât un singur post de frontieră, care a fost prevenit. Din contră, împrejurul oraşului Nairobi şi a muntelui Kenya, se află o mulţime de proprietăţi ale grecilor. Dacă s-a refugiat acolo, va fi destul de dificil să dăm de el... S-ar putea ascunde săptămâni şi luni în şir...

— Dar ambasadorul?

— Dacă îmi spune că Ocalan a plecat, ce mai pot eu să fac? El poate să-mi spună orice.

Colonelul se aşeză la birou.

— Mai rămâne femeia kurdă. Agenţii mei nu o pierd din ochi. Mă ţin la curent cu orice mişcare pe care o face.

El se întrerupse ca să răspundă la telefon. Malko văzu cum chipul i se luminează.

După ce închise telefonul, colonelul spuse triumfător :

— Cred că avem o pistă. Femeia kurdă se află acum la domiciliul lui Frank Kwinga. în Kileleshwes Estates.

— Cine este acest om?

— Şeful Serviciului de imigrare. Cred că a intrat în legătură cu el prin intermediul ambasdorului grec.

— Ce face domnul Kwinga?

— De treizeci şi cinci de ani, domneşte în acest post şi nu a refuzat niciodată un paşaport unui prieten. Mai ales dacă acesta are şi bani. Am avut o grămadă de neplăceri din cauza lui cu prietenii dumneavoastră, americanii. A vândut paşapoarte kenyene anumitor organizatori de atentate împotriva ambasadelor Statelor Unite, în luna august a anului trecut. Acest lucru a facilitat fuga acestora. Paşapoartele furnizate de domnul Kwinga sunt nişte falsuri perfecte, emise de un serviciu competent...

— Dar cum de permite acest lucru preşedintele Moi? întrebă indignat Malko.

— Preşedintele este un om prea îngăduitor, oftă cu ipocrizie colonelul. Domnul Kwinga este unul dintre susţinătorii cei mai generoşi ai campaniei electorale.

Mai bine zis, îşi împărţeau pe din două.

— Înseamnă că Ocalan se mai află încă în Kenya, spuse Malko. Este suficient să o urmărim pe Evin.

— Mă voi ocupa de asta și vă voi ține la curent. Fiți pregătit în orice clipă.

Cu alte cuvinte, "fiți pregătit cu banii".

* * *

Evin privea frumosul pașaport albastru, nou-nouț. Era un document de călătorie perfect autentic, eliberat de un serviciu oficial pe numele Failos Zographos. În Kenya existau foarte mulți greci, care posedau un pașaport local, ca acest lucru să nu-i mai mire pe vameși.

Evin se ridică, gata să pornească la drum. Avea de mers mai mult de patru ore ca să ajungă la parcul Amboselli, cu un 4x4 închiriat de la Crossways cu șofer cu tot. Trebuia să ajungă acolo înainte de ora trei după-amiază. Se hotărâse să nu treacă în pe la postul de frontieră, ci să fugă din parcul Amboselli direct în Tanzania. Paznicii conduceau zilnic turiști spre Kilimandjaro, evitând astfel cheltuielile pentru vize.

Odată ajunși în Tanzania, se vor descurca ei! De la Arusha Airport plecau numeroase curse, către Asia și Oceanul Indian.

Cu pașaportul cel nou, Abdullah Ocalan putea să călătorească unde voia.

Kwinga o însoți pe Evin până la ușă. În trecere, ea admiră un enorm hipopotam din cuarț roz, așezat pe masă.

— Ce drăguț...

Frank Kwinga luă bibeloul și i-l dădu.

— Este al dumneavoastră!

La prețul cu care îi vânduse pașaportul, putea să facă un asemenea gest... Kurda se aruncă în mașină, fără să observe mașina care se luă după ea. Era hotărâtă să nu mai treacă pe la reședință.

— Plecăm direct la Amboselli, spuse ea șoferului negru.

Înainte de lăsarea întunericului, Abdullah Ocalan avea să fie iar un om liber.

* * *

Malko tresări când văzu mașina plină cu negri care ajunse în dreptul său. Un tip grăsan îi făcu semn să oprească. El staționă pe Uruku Road, iar negrul veni către el.

— *Boss*-ul vrea să vă vadă, *bwana*.

Era un polițist. Malko îl urmă la Nyahti House, unde lăsă mașina în parching. Fu condus imediat în biroul colonelului Makuka.

Acesta avea o mină veselă.

— L-am găsit pe Ocalan!

— Unde?

— În administrația parcului Amboselli, lângă frontiera cu Tanzania, la cinci ore de drum de Nairobi.

— De unde știți?

— Agenții mei au urmărit-o pe femeia kurdă, numită Evin. A plecat acum o oră spre sud. Este singură într-un 4x4 închiriat cu șofer cu tot. Acest lucru mi-a dat o idee. Drumul este pustiu și în parcul Amboselli sunt două clădiri ale administrației, amplasate chiar lângă frontieră. Am aflat că Abdullah Ocalan se ascunde într-una din clădiri, sub un nume cipriot. A ajuns acolo în urmă cu douăzeci și patru de ore, cu doi bodyguarzi și o femeie. Vor să fugă pe unul din numeroasele drumuri ce duc în Tanzania. Dacă are un pașaport nou, de acolo poate pleca nestingherit oriunde dorește.

— Nu vom ajunge prea târziu? întrebă Malko neliniștit.

— Nu, dacă luăm un elicopter. Din păcate, eu nu am unul. Dar m-am interesat la Wilson Airport. Putem închiria unul pentru o sută cincizeci de dolari ora. Nu este scump.

— L-ați prevenit pe Mark Spencer?

— Încă nu. Mai este o formalitate...

Mereu aducea vorba despre cele cinci milioane de dolari... Malko zâmbi.

— Condițiile sunt aceleași. Cum vreți să procedați?

— Dacă avem elicopterul, plecăm la Amboselli. Îl arestez pe Ocalan și îl aduc la Nairobi.

— Trebuie să-l văd pe Spencer imediat, zise Malko. În cât timp ajungeți acolo cu elicopterul?

— Cam în treizeci de minute.

— Dar pe șosea?

— Între patru și cinci ore.

— Avem atunci suficient timp. Să mergem la ambasadă.

* * *

Pe bancheta din spate a mașinii Land Cruiser, Evin, hurducată îngrozitor, număra în gând kilometrii. Drumul era

desfundat și îngust și numeroasele camioane care îl străbăteau erau un permanent pericol. Plecase la drum de o oră și patruzeci de minute și nu străbătuseră decât o sută de kilometri...

— Mai repede! spuse ea șoferului.

Acesta dădu din cap.

— Nu pot, drumul este prea prost. Risc să-mi distrug amortizoarele.

Asta ar mai fi lipsit acum...

Evin își aprinse ultima țigară ca să-și astâmpere nerăbdarea, privind la negrii masai, înșirați de-a lungul drumului, vopsiți cu roșu, cu picioarele goale și cu suliițe în mână. Continuau să trăiască exact ca acum două sute de ani.

* * *

— Un Falcon 900 turc va ateriza peste o oră la Keniatta Airport, anunță Mark Spencer. Sper că nu l-am chemat degeaba...

— Să ne rugăm pentru asta! făcu Malko. Ar fi bine să plecăm imediat acolo.

Colonelul Makuka tocmai se întorsese le la Wilson Airport, după douăzeci de minute de consultații intense între Nairobi, Langley și ambasada Turciei. Langley interzisese în mod formal ca membrii CIA-ei să asiste de aproape sau de departe la arestarea lui Ocalan de către kenyeni, chiar dacă acest lucru nu mai păcălea pe nimeni... În mod oficial, era vorba de o afacere între greci, turci și kenyeni...

În consecință, Malko și șeful Centralei CIA îl lăsară pe colonelul Makuka să plece cu doi oameni în elicopterul închiriat. Ei aveau sarcina să-l aresteze numai pe Ocalan și să-i lase în pace pe însoțitorii acestuia. Turcii nu aveau nevoie să se complice.

Elko Krisantem venise și el cu cele cinci milioane de dolari. Planul era simplu: escortați de un adjunct al colonelului Makuka, cei trei bărbați trebuiau să ajungă la tarmacul Aeroportului Keniatta, unde luau contact cu turcii, al căror avion aștepta pregătit să decoleze.

Imediat ce colonelul Makuka ateriza cu elicopterul său, trebuia să-l predea pe Ocalan direct comando-ului turc, urmând să încaseze imediat suma de cinci milioane de dolari.

Chrysler-ul blindat al lui Mark Spencer părăsi în viteză parcarea. Ca să ajungă la Kenyatta Airport, trebuia să traverseze tot orașul. În mașină, nimeni nu avea chef de vorbă. Erau îngrozitor de încordați... La Keniatta Airport, pătrunseră direct pe tarmac, unde opriră mașina undeva, la umbră. Curând, ateriză un avion. Era un Falcon 900. Când acesta se apropie de parching, Spencer spuse:

— Iată-i și pe prietenii noștri, turcii.

Avionul arbora însă culorile Malaeziei... Fusese vopsit la repezeală. Pasarela fu lăsată la sol și coborî un bărbat care se îndreptă spre aerogară.

— Este directorul adjunct al MIT, spuse Mark Spencer. Îl cunosc bine.

Spencer îi ieși în întâmpinare, lăsându-l pe Malko în mașină. Cei doi bărbați discutară câteva minute, apoi se despărțiră. Turcul plecă spre avion, iar Spencer se întoarse la Malko.

— Totul este sub control, făcu el. Avionul așteaptă cu șase oameni la bord, gata să decoleze imediat. Au făcut plinul la Kamoala. Aeroportul geme de turci, așa că, în cazul în care ar fi vreo problemă...

— Nu va exista nici o problemă, *sir*, spuse adjunctul colonelului Makuka..

* * *

Land Cruiser-ul încetini brusc după ce intrase într-o băltoacă adâncă, încercând să evite o groapă.

— Am făcut pană! anunță cu indiferență în glas șoferul.

Opri mașina și coborâră. Roata din dreapta spate era pe jantă!

— Durează mult? întrebă plină de grijă Evin.

— Nu, făcu șoferul laconic.

Moartă de grijă, Evin se așeză pe treapta mașinii, la umbră. În plină savană, soarele dogora îngrozitor. Era imposibil să-și dea seama unde se află. Trei girafe își făcură apariția la vreo sută de metri în fața unor păsări flamingo, roz. În depărtare, o turmă de elefanți se deplasa majestuoasă, urmată de un stol de păsări albe. Spectacolul era de-a dreptul magnific, cu silueta masivă a muntelui Kilimandjaro în spate. Evin însă nu avea un suflet romantic. Zgomotul unui motor o făcu să ridice capul. Pe

cer se vedea un punct negru ce se deplasa spre sud, trecând pe deasupra lor.

Era un elicopter.

Kurda avu brusc un presentiment urât. Ea îl întrebă pe șofer:

— Circulă multe elicoptere pe aici?

— Nu știu, eu unul n-am văzut niciodată. Este interzisă fotografierea din cauza africanilor masai. Ei nu vor să fie fotografiați.

— Vă rog să vă grăbiți!

Când reușiră să plece, elicopterul abia se mai zărea la orizont, fiind înghițit de masiva siluetă a muntelui Kilimandjaro.

Evin se aplecă în față.

— Cât mai avem până la parc?

— O jumătate de oră.

Ea se căută în geantă și îi întinse o bancnotă de o mie de șilingi.

— Grăbește-te.

Bărbatul băgă banii în buzunar. Reprezentau o săptămână de muncă. Apoi apăsă pe accelerator. Land Cruiser-ul prinse viteză. Din cauza hurducăturilor violente, kurda era aruncată cu capul în plafon. Cu ochii ațintiți pe parbriz, pândea liziera verde care anunța parcul. Încerca să nu se mai gândească.

Nu-i plăcea deloc acel elicopter.

Erau deja aproape de lizieră și tocmai încercau să o traverseze, când elicopterul apăru din nou, îndreptându-se de astă dată către nord. Zbura la altitudine mică, dar era totuși prea departe ca să se poată vedea numărul său de înmatriculare.

— Uneori aduc turiști bogați, strigă șoferul.

— Mai repede! țipă Evin, care abia se mai putea abține să nu izbucnească în plâns.

Instinctul ei nu o înșela niciodată.

* * *

— S-ar spune că este el, zise cu o voce artificial de calmă Mark Spencer.

Ca să poată vedea mai bine, el coborî din mașina în care se adăpostiseră ca să scape de canicula îngrozitoare a după-amiezii. Un elicopter se apropia în picaj lin. Era alb cu o bandă roșie. Aparatul putea duce opt persoane.

Vocea adjunctului colonelului Makuka îl făcu pe Malko să tresară.

— Sunt el, *sir*.

Pulsul lui Malko se acceleră brusc. Oare Ocalan se afla cu adevărat înăuntru? Elicopterul atinse pământul. Ușa laterală culisă și silueta înaltă acolonelului Makuka sări pe sol, chiar mai înainte de a fi lăsată scărița. Elicopterul aterizase foarte aproape de avionul Falcon 900. La cinci sute de metri distanță, turiștii se îmbarcau într-un avion cu destinația Mombasa, ignorând ce se întâmpla atât de aproape de ei.

— L-au prins!

Exclamația gâtuită de emoție aparținea lui Mark Spencer. Un bărbat apăru în cadrul ușii elicopterului. Avea mâinile prinse în față cu cătușe. Ochii îi erau acoperiți cu o banderolă neagră. El coborî scara ajutat de doi polițiști, care îl țineau fiecare de câte un braț, conducându-l spre avionul turcesc. Din acesta își făcură apariția patru tipi atletici cu cagule, care alergară spre micul grup și îl înconjurară imediat.

Colonelul Makuka veni către Malko și Mark Spencer. Era impecabil și surâzător, dar privirea îi era febrilă.

— Totul s-a desfășurat cu bine, spuse el cu o voce bine stăpânită. Ceilalți au rămas acolo. Femeia bătrână încă nu sosise. Omul nostru nu a opus nici cea mai mică rezistență.

Malko îi făcu un semn lui Elko. Acesta coborî din Chrysler ducând în mână geanta cu banii. Malko o luă și i-o înmână colonelului Makuka. Spencer se apropie și el cu mâna întinsă.

— Vă mulțumesc din toată inima în numele țării mele pentru colaborarea extrem de eficace, spuse el. Guvernul meu va felicita guvernul kenyan pentru această splendidă operațiune.

— Suntem cu toții datori să luptăm împotriva terorismului, răspunse Makuka fără să zâmbească.

Apoi, se îndepărtă, strângând sub braț prețioasa servietă.

Malko aruncă o ultimă privire către Abdullah Ocalan. Acesta dispăru în avionul turcesc, ale cărui reactoare fuseseră puse în funcțiune. Curând, aparatul se ridică în aer sub privirile invidioase ale turiștilor.

* * *

Malko fredona în gând o melodie cecenă plină de ritm, în timp ce gura mătăsoasă a Priscillei Clearwater se străduia să-i

redea puţină vigoare după ce petrecuseră o seară şi o noapte extrem de agitate. Atunci, sună telefonul.

După al şaselea apel, Malko ridică receptorul.

— M-am temut ca aţi plecat deja, spuse vocea lui Kendal.

Trecuseră nouă zile de când Ocalan sosise la Nairobi şi exact şaisprezece ore de când decolase avionul turc. Fotografiile lui Ocalan la sosirea pe pământul Turciei, legat la ochi şi cu mâinile încătuşate, făcuseră înconjurul lumii. Kurzii începuseră să se dezlănţuie peste tot, atacând ambasade sau dându-şi foc în semn de protest. Televiziunea turcă difuza continuu imagini cu capturarea liderului kurd. Lui Malko îi era o silă profundă în faţa acestor imagini. Abdullah Ocalan nu merita să fie umilit. Oricare ar fi fost metodele sale de luptă, el reprezenta speranţa pentru independenţă a milioane de kurzi. Cât despre eticheta de terorist ce îi fusese aplicată, o mai purtaseră şi alţii înaintea lui : Menahem Begin, devenit prim-ministru al Israelului, Yasser Arafat, care a primit mai târziu Premiul Nobel pentru Pace, Nelson Mandela, un alt Premiu Nobel, sau Che Guevara, a cărui legendă mai făcea să vibreze multe inimi.

Fără ca să mai vorbim despre combatanţii UCK din Kosovo, teroriști în ochii sârbilor şi eroi în ochii americanilor...

Cine voia să obţină dreptatea mai repede, devenea cu uşurinţă terorist. Dacă kosovarii aveau dreptul la autonomie, de ce să nu aibă şi kurzii?

— Nu, am mai rămas câteva zile, zise Malko.

El voia să petreacă următorul week-end împreună cu Priscilla, la Watamou.

— Dar dumneavoastră, ce faceţi?

— În principiu, voi pleca spre Europa, chiar în seara asta. Voiam numai să vă spun că Evin este în drum spre mine.

— Să nu-i deschideţi uşa!

— Ba da, răspunse Kendal. Trebuie să-mi asum responsabilitatea pentru actele mele.

El închise telefonul, iar Malko sări jos din pat.

* * *

Evin fixa cu o privire absentă ascensorul care se urca pe peretele atriumului de la *Grand Regency*. Din ajun, parcă era drogată. Ajunsă prea târziu ca să-l mai poată salva pe Ocalan,

o adusese pe Gulizer la Nairobi într-un hal fără de hal. Poliţiştii kenyeni nu le dăduseră nici cea mai mică atenţie. Nici măcar nu le confiscaseră armele. Drumul de întoarcere fusese un adevărat coşmar. Evin se blestema că îl expusese pe preşedinte. Recent sosită la reşedinţa ambasadorului grec, ea se repezise la telefon aţâţând toate reprezentanţele PKK din lume şi lansând o amplă campanie de represiuni împotriva turcilor, kenyenilor, americanilor şi grecilor. La urmă nu-i mai rămăsese de făcut decât un singur lucru. După episodul cu arhiepiscopul, ştia că o trădase Kendal.

Cabina transparentă sosi, iar ea apăsă butonul cu numărul 10.

* * *

Malko intră ca o vijelie în holul hotelului *Grand Regency*. Parcursese distanţa de la *Norfolk* până aici în numai zece minute. Se repezi către ascensoare. Atriumul era pustiu. Cabina din mijloc era jos, aşa că intră în ea şi acţionă butonul pentru etajul zece. Peste câteva clipe, văzu coborând în stânga sa o cabină ce avea înăuntru o singură persoană. În clipa când cabina fu în dreptul său, o recunoscu pe Evin! Ea deasemenea îl văzu şi vârî iute mâna în geantă. Era însă prea târziu: câţiva metri separau acum cabinele.

Cu stomacul strâns de angoasă, Malko ajunse la etajul zece şi ieşi din ascensor. În drum spre camera lui Kendal, se aplecă puţin peste balustradă şi rămase ca paralizat. Cabina din stânga urca iar, cu Evin înăuntru. Se opri şi făcu cale-ntoarsă, cu sufletul prins de sentimente contradictorii. El care ura violenţa, se găsea încă o dată confruntat cu o dilemă simplă: să ucidă sau să fie ucis. Nu putea să nu încerce o oarecare admiraţie pentru Evin. Kurda ar fi putut pleca liniştită. Însă era tipul de om care mergea până la capăt. El rămase nemişcat în apropierea ascensorului, zicându-şi că mai avea poate doar câteva secunde de trăit. Inima îi bătea repede şi valuri de imagini îi răsăreau în minte. Apoi realiză că înalţă o rugă fierbinte lui Dumnezeu. Nu voia deloc să moară.

* * *

Evin ieşi din ascensor ca un taur înfuriat, în arenă. Sângele îi clocotea de furie din clipa în care îl zărise pe agentul

american, care îl hăituise încă de la început pe iubitul ei preşedinte! Dacă ar fi reuşit să-l ucidă la Atena sau, mai târziu, în Eastleigh, acum Ocalan ar fi fost liber! Ucigându-l acum nu ar mai fi putut schimba nimic, dar dacă nu o făcea, ştia că nu se va mai putea privi niciodată în oglindă.

Ea parcurse cei câţiva metri care o separau de galerie, cu toţi muşchii încordaţi la maximum, ca atunci când se îndrepta către mitralierele turceşti. Nu putuse niciodată să scape de acea frică viscerală, dar ştia cum să o stăpânească. Strânse din dinţi, zicându-şi că adversarul o aştepta acolo, că va trage primul şi că ea nu va avea decât o fracţiune de secundă pentru a riposta, fiind cu siguranţă atinsă.

Pe urmă, îl văzu. Bărbatul avea revolverul în mână, dar braţul îi atârna de-a lungul trupului.

* * *

Sunt secunde care durează secole.

Malko alesese. Ar fi putut trage primul în Evin, dar, în ciuda imensei dorinţe de a trăi, nu fusese în stare. Era ceva ce depindea de o genă. Ori te naşti asasin, ori nu ajungi niciodată unul. Când viaţa te lasă să alegi, te baţi cu un adversar, nu îl asasinezi.

El avea senzaţia că se află de mult timp acolo, când apăru Evin. Simţi imperceptibila ezitare a acesteia, apoi surpriza în faţa atitudinii lui. Pieptul lui Malko se umplu cu aer. Brusc se simţi minunat de bine. Braţul său drept se ridică în momentul în care femeia apăsa pe trăgaciul revolverului Tokarev.

Cele două împuşcături răsunară în acelaşi timp. Nu mai urmă nici una. Malko simţi o arsură în urechea stângă şi o văzu pe Evin căzând pe spate. Proiectilul o nimerise drept în mijlocul frunţii.

Cu inima să-i spargă pieptul, Malko îşi duse mâna la ureche şi o retrase plină de sânge. Vârful lobului fusese smuls, dar el simţea doar o uşoară înţepătură. Ca un automat, se întoarse şi intră în camera lui Kendal. Uşa era întredeschisă. Din primul moment, îl văzu pe kurd lungit pe podea, cu faţa în sus. Fusese împuşcat în ochiul stâng. Malko îşi puse arma în centură şi simţi căldura ţevii. Detonaţiile nu alertaseră pe nimeni. Ieşi din cameră şi se apropie de Evin. Chipul ei calm nu exprima nimic. De altfel, morţii arareori exprimă ceva, cu excepţia tablourilor romantice.

El se aplecă şi îi închise ochii.

Redactor: ***Maria Măciucă***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***
Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Andrei***

Tiparul executat sub comanda nr. 90 393

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA

Abdullah Ocalan nu merita să fie umilit. Oricare ar fi fost metodele sale de luptă, el reprezenta speranța pentru Independență a milioane de kurzi. Cât despre eticheta de terorist, o mai purtaseră și alții înaintea lui care primiseră mai târziu *Premiul Nobel pentru Pace...*

PREȚ 10 000 Lei

ISBN 973-9138-83-7